

Джанел Тейлър

Аманда, Оливия, Айви – три съдби, белязани
от Волята на тираничен баща.

Зашото те има

ДЖАНЕЛ ТЕЙЛЪР ЗАЩОТО ТЕ ИМА

Превод: Нина Рашкова

chitanka.info

Някои тайни са потресаващи...

Когато годеникът на Айви Седжуик избягва от църквата в деня на венчавката им, тя не може да повярва какво ѝ се е случило. Та нали Деклан я обича? Тираничният ѝ баща, с когото тя е разделена и когото почти не познава, твърдо се е противопоставял на брака ѝ, без да ѝ обясни причината. Айви не знае какво да мисли... докато Грифин Фарго от отдел „Убийства“ ѝ обяснява, че Деклан е измамник, който се представя под различни измислени имена и има куп други „годеници“, чиито пари смята да присвои.

Други тайни са смъртоносни...

Задължението да съобщи на Айви невероятната новина е крайно неприятно за Грифин, но само тя може да му помогне да издири Деклан, преди измамникът да в примчи следващата си жертва. Лошото обаче е, че той е влюбен в Айви. И му е още по-трудно да бди над нея, особено след като уликите ги отвеждат към нови заподозрени. Опасностите дебнат отвсякъде. Единственото желание на Грифин е да приключи случая и да убеди Айви, че сърцето ѝ му принадлежи.

ПЪРВА ГЛАВА

Булката седеше на стъпалата пред жилищната сграда, стискаше бял дантелен воал и плачеше. Беше тънка като тръстика, нямаше връхна дреха и човек имаше чувството, че доста силният мартенски вятър ще я отнесе. Раменете ѝ се тресяха от ридания.

Айви Седжуик, обитателка на квартал „Ябълкова гора“, най-тузарския район в Ню Джърси, и нейният партньор Дан — полуидиот и фукльо — слязоха от полицейската кола и се запътиха към жената.

— Божичко! Я пък тая, ще речеш, че годеникът ѝ е теглил шута — промърмори той и дъхът му лъхна на чесън, както обикновено.

Айви го стрелна с поглед, това ѝ стана навик, откакто преди месец бе принудена да работи в екип с този кретен. Предишният ѝ партньор Том беше страхотен човек. Той се изкачи в служебната йерархия. Скоро щеше да дойде и редът на Айви. Детектив. Нейната мечта. И тогава нямаше да се налага да понася Дан с неговите умопомрачителни приказки на едро и да го гледа как нагъва наведнъж по половин дузина от прословутите понички.

— Лора Милър? — попита внимателно Айви. — Аз съм полицай Седжуик, а това е моят партньор полицай Дан Уилмър. Вие ли съобщихте за открадната булчинска рокля?

Жената скочи на крака, хубавите ѝ сини очи бяха подпухнали и зачервени от плач.

— Откраднаха я от колата ми. Взех я от булчинския магазин, върнах се, изтичах у дома да завия кукичка на вратата на спалнята, за да не мете роклята пода, и когато се върнах да я взема от колата, беше изчезнала, както си беше опакована в калъфа. Що за хора! Кой би откраднал роклята на булката?

Тя пак се тръшна на стъпалото и захлуши лице в ръцете си.

Кой наистина? Айви си помисли за своята рокля, която висеше закачена на кукичка от външната страна на вратата на нейната спалня. Ако изчезнеше внезапно, Айви, абсолютно нетипично за нея, щеше да излезе извън себе си от гняв. Харесваше си роклята, харесваше ѝ как

се чувства облечена с нея. Принцеса за един ден! Айви не беше по тази част и щеше да бъде щастлива и с екстравагантен бял костюм с панталони, но майка ѝ поде една от безбройните си речи как е чакала двайсет и седем години да види, че дъщеря ѝ най-накрая е открила щастието, като че ли тя не е познавала щастието, преди да се сгоди с Деклан, и просто е длъжна да се облече с рокля като на филмова звезда.

Дейна Седжуик завлече дъщеря си едва ли не насила във всеки булчински салон в радиус от сто километра и Айви трябваше да признае, че да пробва рокли се оказа много по-забавно, отколкото бе очаквала. Влюби се в семпла рокля без презрамки от бял сатен с изящни апликации от мъниста на високата талия в стил ампир. Когато се погледна в огледалото, се изуми колко... прелестна изглежда, колко женствена. Почувства се като филмова звезда.

Но само докато не облече отново своята униформа, за да отиде на работа. Айви Седжуик, филмовата звезда. Звучеше смешно. Бяха изминали пет години, откакто завърши полицейската академия, а майка ѝ все още смяташе, че дъщеря ѝ „търси себе си“. Също така страдаше от заблудата, че Айви ще напусне работа след сватбата и ще се посвети на домакинството, за да осигури на съпруга си очарователен дом.

— Видяхте ли някой да се отдалечава тичешком, когато излязохте? — попита Дан, като едва сдържаше досадата си.

— Ако бях видяла, щях да го погна — изрече дрезгаво и заплашително Лора.

— С тези едва ли — разхили се той, вторачен в белите обувки на жената с десетсантиметрови токчета.

Лора изпухтя шумно.

— Мама ми заръча да ги нося колкото е възможно повече преди сватбата, та да ги разтъпча. А сега даже рокля нямам. Сватбата е в края на следващата седмица. Никога няма да мога да си купя друга рокля, колкото и извънредни смени да поема.

„Ах — помисли си Айви, — ето защо ми се струва толкова позната.“ Седна на стъпалото до нея.

— Работите в барчето на „Ябълкова гора“, нали? Постоянно се храня там.

Лора кимна.

— Работех на две смени, за да си купя роклята и този воал.

Айви и най-добрата ѝ приятелка Алана Мур закусиха тази сутрин в претъпканото барче. Алана, полицай в полицейското управление на „Ябълкова гора“, работеше извънредно, за да посрещне разходите по своята сватба. Майка ѝ бе починала преди години, а баща ѝ беше бог знае къде. Годеникът на Алана беше лекар в местната болница, живееше там и още не печелеше много. Айви успя да спести една доста тълста сума, но майка ѝ настоя да плати за сватбата и Айви ѝ бе много благодарна.

Тази сутрин, докато с Алана чакаха да им сервират закуската, им направи впечатление умението на Лора да се държи с различните клиенти — груб бизнесмен, нахални гимназисти, нетърпеливи възрастни двойки. Изумително беше как накара три-четиригодишни деца да кротуват. Те мятаха бъркани яйца по Лора и по минаващите сервитъри. Вместо да се ядоса, тя приклекна и попита с особен тон: „Хайде, момчета, да видим кой ще познае пръв. По колко чинии мога да нося с една ръка, без да ги изпусна?“ Настъпи благословена тишина за цяла половин минута. След това всяко момченце изрече предположението си. Две! Четири! Тринадесет! Лора изчезна в кухнята, децата се умълчаха, докато чакаха Лора, която се появи с по три порции на всяка ръка. „Видяхте ли, всички печелите!“ — похвали ги тя за радост на майката и им подаде по едно малко кубче на Рубик, от които явно имаше повечко за подобни случаи. След това всички посетители закусиха по-спокойно, а децата с изплезени от усилието езици въртяха разноцветните квадратчета.

— Искам всичко да бъде идеално заради татко — продължи Лора, бършайки сълзите си. — Болен е от рак и дните му са преброени. За него означава много да ме види омъжена за толкова добър човек и как започвам нов живот. — Тя подсмъръкна и се поуспокои. — Всъщност не е чак толкова важно с какво ще бъда облечена, нали? — попита и погледна Айви. — Моята сватба е тържество на любовта. Приятелите, семейството ми ще бъдат с мен на този ден. Ето кое е важно.

— Повтаряй си го, сладурче — промърмори Дан, давейки се с противна кашлица. Той беше женен за трети път. Как беше успял да омае някоя жена да се омъжи за него, беше тайна за Айви.

Наложи се да смушка с лакът своя партньор в бирения му корем, за да не се сблъска с група тийнейджъри, препускащи със

скейтбордове.

„Искам всичко да бъде идеално заради татко.“ Добре позната завист парна за миг Айви. Нейният баща, покойният Уилям Седжуик, никога не се бе вълнувал от бащинство, брак или преданост към друго човешко същество. Беше се оженил в Лас Вегас за майката на Айви след три дни познанство и седмица по-късно бе анулирал брака под претекст, че „бил пиян“. Никога не прояви никакъв интерес към Айви или към двете ѝ по-големи доведени сестри — Аманда и Оливия.

Не проявяваше никакъв интерес допреди три месеца. Една ранна утрин, още преди слънцето да изгрее, в един най-обикновен делничен ден я изненада, като почука на вратата ѝ.

— Татко! — изуми се тя, като го видя на мъничката си веранда. Баща ѝ не беше идвал в нейната къща, която тя много гордо си купи — скромна, но с очарователен полегат покрив, над който се издигаше коминът за камината.

Почитаемият Уилям Седжуик, председател на акционерно дружество „Седжуик“ което купуваше и продаваше корпорации, носеше дебело черно палто, сив кашмирен шал и старомодна шапка. Напомняше ѝ за Шон Конъри. Не се усмихна, нито пристъпи към нея да я прегърне, или поне да си подаде страната за целувка. Нямаше никакви любезности от сорта: „Изглеждаш добре, Айви.“ А защо не: „Каква прелестна къща.“ Айви не се съмняваше, че Уилям Седжуик, чийто дом се намираше до Сентрал Парк, ще презре „Ябълкова гора“ с нейните малки, спретнати къщи на хора от средната класа.

Айви погледна зад него към черната лимузина, паркирана пред дома ѝ. Имаше шофьор, който се бе зачел във вестник.

Баща ѝ я погледна право в очите.

— Трябва да обсъдя един много сериозен въпрос с теб.

Айви не успя да се сдържи и се разсмя. Не беше сметнал почти спукания ѝ апендицит, когато беше на четиринаесет, за сериозен въпрос. Не я посети в болницата, докато лежеше там, въпреки че събра кураж да му се обади в кантората. Секретарката обеща, че ще предаде съобщението. Той нито дойде да я види, нито изпрати картичка. Майка ѝ започна да се обажда в дома и в офиса му, докато той не отговори, и отговорът му гласеше: „Нали не е умряла? Тогава едва ли е сериозно. Ако не ме оставиш на мира, ще се обърна към полицията.“

— Сериозен въпрос ли? — повтори Айви. — Че какво ли е толкова сериозно за теб, та да...

— Не се омъжвай за Деклан Маклин — прекъсна я той.

Айви посърна. Деклан работеше на половин работен ден в акционерно дружество „Седжуик“, докато не го уволниха два-три дни преди появата на баща ѝ. Майка ѝ беше стара приятелка на покойната майка на Деклан, е, всъщност по-скоро позната. Няколко месеца преди да загине при автомобилна катастрофа, майката на Деклан, възползвайки се от връзките си с Уилям, му се бе обадила и го бе помолила да приеме на работа сина ѝ. Срещнаха се на един от безбройните приеми на майка ѝ, на които Айви никога не ходеше, но този път майка ѝ успя някак да я подмами, за да се запознае с Деклан, а когато чу, че работи в компанията на баща ѝ, се заинтригува още повече. Отчуждението между нея и баща ѝ нямаше да се задълбочава, даже може би щяха да се сближат.

Айви бе потреперила, тъй като зимната утрин беше студена, а тя стоеше на вратата само по униформа.

— Заповядай, влез — покани го тя.

Уилям не помръдна.

— И тук става. Ще ти отнема само няколко минути.

„Много важно“ — помисли си Айви ядосано.

— Откъде знаеш, че съм сгодена? — попита тя. Не му се обаждаше, за да споделя с него радостни новини. Опитът я беше научил.

— Майка ти ме информира естествено — отвърна хладно Уилям.

— Искаше „да бъде сигурна“ че ще поема разносите по сватбата, дори спомена хотел „Плаза“ като особено подходящ за целта.

Лицето на Айви пламна. Като че ли се е надявала или пък е искала Уилям Седжуик да плаща за нейната сватба!

— Аз...

Той вдигна ръка и я прекъсна:

— Както казах на майка ти, и един цент няма да изхарча за сватбата. Деклан Маклин е неприемлив избранник. Не бива да се омъжваш за него, Айви. Трябва веднага да скъсаш с него.

Неприемлив избранник. Да, бе! Защото е студент на трийсет години. Защото работи на половин работен ден в акционерното дружество на нейния баща на най-ниската степен в служебната

йерархия като младши анализатор и това не е достатъчно достойно. Защото не е богат. Защото произхожда от старо аристократично семейство, отдавна разорено. Уилям Седжуик беше новобогаташ. Уважаваше спечелените пари, а не наследените. А за Деклан с неговата половина заплата едва ли можеше да се каже, че изобщо има пари. Даже живееше в общежитие и спеше в една стая със съквартирант. Деклан си намери работа почти веднага в друга корпорация при същите условия.

Уилям трепна изведнъж от болка и стисна реверите на палтото си.

— Татко? Какво ти стана?

„Татко.“ Никога не го наричаше така.

Върна си хладнокръвието почти веднага, но Айви виждаше, че го боли.

— Не се омъжвай за него, Айви — повтори отново баща ѝ.

И както обикновено очите му не изразяваха никакви чувства. Все едно дали ѝ казва да купи бял хляб или многозърнест, защото е по-здравословен. Но вероятно такъв си беше Уилям. Вероятно в характера му нямаше нюанси.

Не, имаше. Беше накарал три красиви жени — майките на Айви, Оливия и Аманда — да се влюбят лудо в него. Без да става въпрос за безбройните други жени. Пък и беше много богат. Айви обичаше майка си, но тя ценеше главно парите. Майката на Деклан беше твърде горда, за да говори за финансовото състояние на семейството си. Айви все още не си беше дала труд да я осветли по въпроса. Като си даваше сметка какви са чувствата ѝ към Деклан, колко е влюбена, се питаше как е могла изобщо майка ѝ да се омъжи за Уилям. Мъчеше се да си я представи — млада, красива, с Уилям в някакъв тежкарски хотел в Лас Вегас, където той залагал, без да му мигне окото, и както твърдеше майка ѝ, спял с още три други жени — стриптийзорки, камериерки, без значение, щом са хубавички. Мъчеше се да си представи как майка ѝ влиза в техния апартамент и го сварва с друга жена. Уилям ѝ маха с досада да се разкара, когато тя ахва.

И все пак се е омъжила за него същата нощ! Само няколко часа след като той бе правилекс с друга жена в тяхното хотелско легло. Сълзите на майка ѝ и бутилката скоч на Уилям довели до

импровизирана венчавка в сватбен параклис, отворен през цялата нощ, с абсурдното име „Вечният хазарт“.

Отвратително.

След седем месеца се бе появила Айви. Което обясняваше защо нейната майка се бе омъжила за Уилям въпреки всичко. А той беше анулирал брака след седмица. Според майка ѝ Уилям Седжуик беше видял за пръв път Айви на седем години — седем! — и то само защото държеше потомството му да се събере за лятната ваканция в неговата вила в Майн. Там тя се запозна с двете си по-големи сестри — поразително красивата и невъзможно милата Оливия, с нейната светлоруса коса и прасковен тен. И Аманда, отгледана от бедна майка в един от крайните квартали на Ню Йорк, с невероятно чувство за собствено достойнство, което Айви забеляза веднага, макар че беше едва седемгодишна.

Айви си спомняше колко много се бе развлечувала от поканата, тъй като най-после щеше да се запознае с баща си и той щеше да я хване за ръчичка, и щеше да почувства любовта му. Едва когато стана на четиринаесет-петнадесет години осъзна, че той не обича нито нея, нито сестрите ѝ. Именно нейната майка ѝ отвори очите, заявявайки ядосано, че на баща ѝ не му пушка за нея, че кани нея и „онези момичета“ във вилата си всяко лято само защото неговият завеждащ връзки с обществеността го е посъветвал, че когато го интервюират за личния му живот от „Форбс“ или от „Ню Йорк Таймс“, тези ваканции ще се приемат от обществеността благосклонно.

„Освен всичко останало, милиардерът Уилям Седжуик е любящ баща и прекарва всяко лято по две седмици със своите три дъщери във вилата си в Майн, където в пълна идилия ходят на риболов с лодка и си устрояват пикници...“

Да, бе!

„Момичета, нищо не може да се сравни със свежия въздух в Майн“ — заявяваше всяка сутрин Уилям. И всъщност това беше всичко, което казваше през целия ден, преди да отиде да играе голф или да обядва с познати. А на следващата сутрин повтаряше същата

фраза. Достатъчно бе да се отбележи, че сестрите Седжуик ни най-малко не се сближиха с техния равнодушен баща по време на двуседмичните летни ваканции. И все пак беше нещо. Нещо, което внушаваше на Айви чувството, че е „нормална“ като всички други момичета.

Баща, който смяташе, че тя не бива да се омъжва за своя годеник, но не искаше да обясни по каква причина. Както и да е, причината бе очевидна. Деклан, студент в икономически институт, неквалифициран служител, уволнен естествено впоследствие, не е достатъчно добър за дъщерята на Уилям Седжуик. Защото какво би отговорил на въпроса: „Та за кого се омъжва дъщеря ти?“ Всъщност Уилям Седжуик изобщо не го беше грижа за кого ще се омъжи Айви.

Изпъна се като войник пред баща си. „Ще се омъжа за Деклан — беше му отвърнала предизвикателно. — Обичам го и той ме обича, и друго не ме интересува.“

Баща й беше трепнал отново като от болка и шофьорът бързо беше изскочил от черната лимузина. Уилям се беше запътил към колата и преди да се качи, се беше обърнал към нея още веднъж: „Не се омъжвай за него, Айви!“

Тогава за последен път видя баща си. Няколко седмици след този случай той почина от инфаркт и от усложнения впоследствие на заболяване от рак, за което никой не подозираше. Отиде си преди няколко месеца и Айви още се надяваше, че един ден ще изпита скръб. Често се питаше дали не е бездушна, но с времето все повече се убеждаваше, че не може да обича и да скърби за камък. А баща й беше и винаги е бил точно такъв — студен като камък.

Бибипкане на клаксон сепна Айви. Тя изтича до полицейската кола, взе дебел вълнен пуловер, върна се при Лора и я наметна.

— Права си, Лора — каза й. — Няма значение с какво ще бъдеш облечена. Но знам откъде да вземеш съвсем бесплатно разкошна, бяла, булчинска рокля... след три дни.

Лора се оживи:

— Откъде?

— Аз ще се омъжа в събота вечер — продължи Айви. — В неделя роклята няма да ми трябва.

Всъщност вече я беше предложила на Алана, но приятелката ѝ имаше съвсем различен вкус, и обезумя по рокля във викториански

стил с дантела на врата и с буфан ръкави. Беше я взела на изплащане и всяка седмица внасяше по двайсет и пет долара.

Лора остана с отворена уста.

— Ще ми дадеш твоята рокля!

Айви кимна и се усмихна.

— Какво да правя с нея? На химическо чистене ли да я дам и после да я прибера дълбоко в гардеробната, за да я пазя през следващите двайсет пет години за дъщерята, която може да имам, а може и да нямам, и която може да пожелае да я облече, но може и да не пожелае?

Другата жена прехапа устни.

— Но как така ще ми дадеш роклята си? Това е невероятно! Толкова е мило! Даже ми се струва, че носим един и същи размер — добави тя, хвърляйки поглед на тънката фигура на Айви.

— Е, дори да се наложат някои бързи поправки — каза Айви, — ще имаш красива рокля. Ще я оставя в бара, където работиш, около десет сутринта в неделя.

— Наистина ли? — попита отново Лора и цветът на лицето ѝ се върна. — Не мога да повярвам.

Айви се усмихна пак.

— Радвам се, че имам тази възможност.

И наистина се радваше, макар че се зачуди дали няма да ѝ се прииска да пази роклята за дъщерята, която я се появи, я — не. Вероятно не беше сантиментална или склонна към носталгия. Пък и семейните спомени на Айви за майка ѝ не бяха кой знае какви. Дейна Седжуик не беше привързана към своите родители. Те бяха починали рано — Айви още беше дете. Понякога си мислеше, че трябва да се потруди по-усърдно, за да се промени, да стане девойка, която дипли в ракла чеиз и която кътата семейни ценности, особено ръчно изработени.

„Ти си такава, каквато си — все повтаряше Деклан. — И си прекрасна.“ За нея това беше достатъчно. Коя е и накъде се е запътила — за ужас на баща ѝ означаваше бъдеще с Деклан Маклин.

Докато отиваха към полицейската кола, Дан каза:

— Дано на сватбата ти не се сблъскам с теб на дансинга и не залея роклята ти с бира. Така стана на сватбата на братовчедка ми Ани. Леле, човече, нервира се страшно!

„Кой е включил Дан в списъка с гостите? Да не забравя: стой по-далеч от партньора си на сватбата“ — си помисли Айви.

ВТОРА ГЛАВА

— За бъдещата булка! — извикаха в един глас четирите жени, поканени на моминското парти на Айви, вдигайки чаши с шампанско. Айви седеше на челно място на голяма маса в бистрото на Лулу и се чукна с всяка една.

— И заслугата е изцяло моя! — надуваше се Дейна Седжуик. Тя вдигна ръка триумфално. — Ако не бях благосклонна към майката на Деклан, бог да даде мир на душата ѝ, ако не бях организирала онзи прием, Айви нямаше да се запознае с Деклан и утре нямаше да се омъжва. Тъкмо това ми харесва, че аз и само аз съм виновница за брака на дъщеря ми. И то за каква изгодна партия!

Доведените сестри на Айви — Аманда Седжуик-Блек и Оливия Седжуик-Арчър — и двете омъжени за „изгодни партии“, хвърлиха на Айви развеселени погледи, намекващи: „Твоята майка продължава да ни смайва.“ Алана, израснала заедно с Айви, отдавна беше свикнала с номерата на майка ѝ.

Айви и сестрите ѝ се подсмихнаха една на друга тайничко. Още не ѝ се вярваше, че те наистина са тук, че не са безразлични към живота ѝ и ще споделят с нея най-страхотния и най-щастлив ден в живота ѝ. Само допреди няколко месеца, малко преди смъртта на Уилям, навярно щеше да ги покани на сватбата си, но нямаше да се изненада, ако изпратеха по някоя ваза или поздравителни картички с извинения и чекове. Но ето, че сега бяха тук, нейният ескорт от дами, които се суетяха около нея, както само сестри умеят да се суетят. Даже двете организираха моминското парти.

По-рано сестрите ѝ бяха съвсем чужди. Но когато ги събраха при отваряне на завещанието на Уилям миналия декември, започнаха да се сближават. Кой друг, освен другите му деца, би разбрал какво означава да си дете на Уилям Седжуик? Аманда и Оливия знаеха. И през изминалите няколко месеца трите жени разчитаха една на друга. Станаха истински сестри.

През цялата вечер майката на Айви хвърляше сърдити погледи и правеше самодоволни забележки на Аманда и Оливия. Даже ги критикуваше като пълна маниачка.

„Аманда, скъпа, защо не вземеш да махнеш тази дълга кестенява коса, толкова си мършава, имам предвид слаба, разбира се, че от теб е останала едната коса само. Защо не пробваш къса прическа, която ще ти отива повече. Да, съвсем къса ще ти стои много по-добре. А пък ти Айви няма да е зле да пуснеш твоята по-дълга. Ще изглеждаш още по-секси, за бога! Оливия, ако бях на твоето място и имах такъв прасковен тен, нямаше да си слагам прозрачен гланц за устни. Щях да се спра на розов. Съветвам те да опиташ.“

Невероятно. Нейната майка се мъчеше да внуши на сестрите ѝ, че са грозни.

Дейна Седжуик беше вманиачена на тема външност. Отчаяна от своята дъщеря мъжкарана, все се опитваше да я издокара с къдрички и воланчета, но Айви пак навличаше джинси и тениска и сресваше косата си небрежно. Когато беше на тринадесет, майка ѝ я накара да се запише в близката школа за манекени, където на вънния вид или ръста, или фигурата не се обръщаше особено внимание, за сметка на таксите. Но пък другите момичета, местни красавици, я поглеждаха с презрение, сякаш казваша: „Тази пък какво прави тук.“ Все пак Айви взе уроци как да се гримира, как да се усмихва пред фотоапарат, как да стои в поза с един крак леко изнесен напред.

Когато заяви на майка си, че ще напусне, независимо дали ѝ харесва или не, майка ѝ използва аргумента, с който винаги се налагаше над нея.

„Нали знаеш, Айви, че баща ти не се интересува от теб, защото... ами не си чаровно момиче. Хващам се на бас, че отрупва с внимание Оливия.“

Той, разбира се, не ѝ обръщаше никакво внимание и на Айви това ѝ стана ясно през двете седмици, които прекарваха заедно през лятото. В пубертета Айви стана жертва на идеята, че ако е нещо повече, баща ѝ може би внезапно ще я забележи. Няколко години покъсно се вразуми и започна да се приема такава каквато е. Нещо, което нейната майка никога не успя да преглътне напълно, но това не тревожеше Айви. Обичаше майка си, но все пак майка ѝ беше направо смахната.

Ето например тази вечер, когато моминското парти беше в разгара си, тя подхвърляше на сестрите ѝ най-злобни намеци: „Странно колко малко приличат на баща си Аманда и Оливия, нали, Айви? Ти си му одрала кожата. Пък и защото бог вижда, че ти си единствената законна наследница...“

В този момент Айви изведе насила майка си навън, за да я смъмри. След като обеща да не казва нито дума по адрес на Оливия и Аманда, на Дейна Седжуик ѝ бе позволено да остане до края на моминския купон. Върна се на масата, мърморейки колко „докачливи и опасни са незаконородените“.

Майка ѝ едва сдържа обещанието си. И защо? Защото нейните сестри бяха получили своето наследство от Уилям, а пък Айви — нека да повторим отново — единственото законно дете на Уилям! — ще получи своето утре. Майката на Айви изпадна в нервна кризи от очакването какво по-точно ще получи дъщеря ѝ. Ако не е повече и по-ценно от наследството на „незаконните“ дъщери Седжуик, възнамеряваше да оспорва завещанието по съдебен ред. „На добър час, мамо“ — мислеше си Айви.

— Деклан е истинско попадение — съгласи се Алана и изпрати въздушна целувка на приятелката си. — Разкошен е.

— Доколкото разбрах, твоят бъдещ съпруг също е отлично попадение — обади се майката на Айви. Обърна се към Аманда и Оливия: — Алана си е хванала доктор.

Момичето се изчерви.

— Живее в общинската болница на „Ябълкова гора“. Божичко, още не ми се вярва, че след шест месеца ще последвам Айви към олтара.

— Някоя от тази компания няма да се омъжи — произнесе някой грубо и високо.

Петте жени се извърнаха стреснато и съзряха една жена, истинско джудже, с огромен тюрбан от разноцветни лъскави шалове и с дълго кожено палто, която ги гледаше втренчено.

— Моля? — попита Алана, едва сдържайки се да не се разкиска.

Чудатата жена се взря в Алана за миг, после във всяка една от жените около масата, преди да задържи погледа си върху Айви.

— Ти си бъдещата булка, нали?

Тя нямаше представа коя е тази жена.

— Да, аз съм. А вие сте?

— Мадам Елена.

— О! — скочи на крака майката на Айви. — Това е врачаката, която наех за моминското парти! О, колко се радвам, че дойдохте!

Жената погледна смръщено.

— Мамо — прошепна Айви на майка си, — кажи ми, че се шегуваш!

— Разбира се, че не се шегувам! — съобщи на висок глас Дейна Седжуик. — Искам да узная колко бебета ще родиш.

Айви завъртя очи, но трябваше да се усмихне.

— Мамо, с Деклан не възнамеряваме да имаме деца поне две години и...

— Започвам — прекъсна я мадам Елена. Даже леко се усмихна. Съблече коженото палто, щракна с пръсти на сервитьора и той се втурна да поеме палтото. После намести един стол между Айви и майка ѝ и седна. — Хванете се за ръце и затворете очи!

Понесе се едва сдържан кикот, но всички се подчиниха.

— Както казах — продължи мадам Елена и Айви усети леденостудената ѝ ръка в своята, — една от вас няма да се омъжи за своя годеник.

Айви отвори очи, както и всички останали.

— Търсим си забавление с предсказанията — потрепери гласът на Дейна и тя се втренчи свирепо в гадателката. — Празнуваме.

— Аз само казвам истината — отвърна мадам Елена.

Майката на Айви отмести поглед от дъщеря си към Алана.

— Алана, миличка, не се тревожи. — Наведе се по-близо до нея.

— Всъщност тя не може да види бъдещето.

— Наистина не мога да виждам бъдещето — потвърди мадам Елена. — Виждам миналото. И като се основавам на миналото, предвиждам бъдещето.

Алана сякаш се разстрои.

— Миналото ми с Ричард не е особено страстно. Два пъти къса с мен, преди да ми направи предложение миналата година. Не беше готов за брак. — Прехапа устна. — Ще ме зареже, нали? Всяка седмица отделях пари за тази прекрасна булчинска рокля, а той просто ей така ще ме зареже.

— Алана, това е абсолютно невъзможно! — възмути се Айви и се обърна към врачката. Лъжкинята по-точно. — Моля, напуснете веднага!

— Преживели сте беда — каза жената, ставайки. — Опасност. И още тегне над вас.

— Тръгвай си незабавно! — кресна майката на Айви.

— Ще се обадя сутринта в банката да отменя плащането.

Айви поклати глава и се обърна към Алана:

— Скъпа, тази жена е шарлатанка. Не ѝ обръщай внимание. Ричард те обожава. Луд е по теб.

Аманда се обади:

— Веднъж една гледачка ми предсказа, че на двайсет и пет години ще бъда филмова звезда. Да сте ме гледали в някой филм?

При този коментар Алана се позасмя.

— А пък на мен една ми предрече, че косата ми ще окапе и цялата ще се покрия с циреи заради нещо ужасно, което съм направила — прибави Оливия. — Тогава бях на тринаесет, така че естествено ѝ повярвах. Очевидно съм изглеждала виновна кой знае за каква беля и тя се фокусира във вината и ме заплаши с нещо ужасно, за да продължа да ѝ плащам и в края на краишата да чуя по-ведри предсказания.

— Утре аз се омъжвам, а ти — след шест месеца, после и двете ще живеем щастливо. — Айви вдигна чашата шампанско към своята най-добра приятелка.

— Алана — прошепна. — Повярвай ми! Моята майка е открила мадам Касандра в „Жълтите страници“.

Алана въздъхна дълбоко и се усмихна.

— Права си. Смешна съм. — Вдигна своята чаша, чукна се и се усмихна. — За щастливото бъдеще.

* * *

Айви се протегна лениво в леглото и примика срещу ярката слънчева светлина. Според прогнозите се очертаваше топло за март време. Радваше се, че е избрала да се омъжи през първия ден от

пролетта. Това означаваше промяна. Възраждане. Ново начало. Целият ѝ живот щеше да бъде различен.

Днес се омъжваше! За последен път спеше сама в тази къща. За последен път къщата беше само нейна. След като с Деклан се върнеша от медения месец, той щеше да се пренесе тук официално и да пътува всеки ден до Манхатън. Къщата щеше да стане тяхната къща.

Замисли се за Деклан, за неговото стройно, стегнато тяло, и как щом го погледнеше, устата ѝ пресъхваше. За косата му, гъста и с цвят на кестен, за искрящите му, интелигентни, сини очи. За трапчинката на лявата му страна. Искаше ѝ се да е тук в този момент и лудо да я люби. Но той беше в пансиона, спазвайки традицията да не вижда булката преди церемонията. И все пак беше нелепо да се разделят през последната нощ. След посещението на мадам Касандра моминското ѝ парти отиде по дяволите. След вечерята танцуваха в един клуб и после отидоха в дома на Айви да си поговорят на сериозни женски теми. За мъжете, за любовта. Алана се успокой напълно, че Ричард е безумно влюбен в нея. А пък Оливия и Аманда бяха много щастливи и много влюбени в съпрузите си. Айви и Алана нямаха търпение да говорят и те за „моя съпруг“!

Телефонът зазвъня и Айви погледна часовника: 7 часа. Не беше необходимо да проверява кой се обажда, естествено майка ѝ звънеше. Днешният ден беше забележителен не само заради сватбата. Днес трябваше да вземе от адвоката своя плик със завещанието на Уилям. Начинът на Уилям да я контролира от гроба.

През декември при отваряне на завещанието на баща ѝ, на което Айви дори не искаше да присъства, тя и сестрите ѝ останаха смяяни, когато разбраха, че Уилям е оставил по един плик за всяка една от тях, който те бяха длъжни да получат в точно определен ден. Аманда получи своя само след няколко дни, Оливия — след месец. Айви трябваше да получи своя на двайсети март. В деня на сватбата си. Едвали бе съпадение.

Грабна слушалката.

— Добро утро, мамо.

— Наистина смятам, че трябва да дойда с теб в адвокатската кантора, Айви — заяви Дейна Седжуик, което впрочем се очакваше. — В деня на сватбата си не бива да се занимаваш с делови въпроси.

— Мамо, сигурна съм, че с документа в писмото татко ми завещава онзи хотел. — Красивата старинна странноприемница се намираше на час път от къщата на Айви. — И ако го наследявам аз, сигурна съм, че татко ще ме накара да живея там месец с изискване да обикалям стаите на заден ход или нещо друго също толкова абсурдно.

Тя поклати глава при тази мисъл. В писмата и на Аманда, и на Оливия пишеше, че наследяват имоти само ако изпълнят неговите инструкции от А до Я. Аманда наследи солидна двуетажна къща в Манхатън, облицована с червеникавокафяв камък, която тя впоследствие дари за благотворителност. Именно в този малък замък тя, мизерстваща самотна майка, и Итън Блек се влюбиха и там той я спаси от побъркан бивш любовник. А преди да наследи къщата в Майн, Оливия бе задължена в продължение на трийсет дни да купува по два предмета от различни магазини в Блубери, градче в щата, където момичетата прекарваха летните си ваканции. Точно там Оливия, едва шестнадесетгодишна, се беше запознала със своя съпруг.

— Този хотел е до езеро, Айви — сопна се майка й. — Струва милиони. Там мога да се оттегля и да си почивам на стариини.

Да се оттегли. Като че ли Дейна Седжуик бе работила и ден през живота си! Друга жена не бе успяла да надене на Уилям Седжуик брачни окови и независимо от факта, че той беше анулирал брака след седмица, Дейна Седжуик бе спечелила порядъчна издръжка. Живееше много охолно.

Айви седна в леглото и се облегна на таблата.

— Мамо, по-добре се подгответи за писмо, което не представлява нищо повече от дълго излияние. Забравяш, че се омъжвам за Деклан против волята на Уилям.

— Ти си единствената му законна наследница. Няма право да те изключи от завещанието си:

Айви завъртя очи. Майка й повтаряше едно и също, откакто се помнеше. Без значение колко пъти Айви й напомняше, че баща й я е изхвърлил от живота си, майка й продължаваше да настоява, че са били женени една седмица и това си е брак.

— Пък и избра в деня на моята сватба да получа и да отворя писмото — отбеляза Айви. — Сигурна съм какво пише в писмото, че ако се омъжа, няма да наследя нищо.

— Обзалагам се, че не само ти е завещал хотела, но и солидна сума пари — прибави майка й. — Ти си единствената му законна дъщеря, Айви — повтори за седен път тя. — И за да компенсира Деклан, назначен на толкова нелепо незначителна длъжност в този момент от кариерата му, и после да го уволни най-безочливо без всяка причина, Уилям положително ти е оставил цяло състояние.

Майка й сериозно се самозаблуждаваше.

— Дълбоко се съмнявам, мамо. Пък и не искам парите на Уилям Седжуик. От години ти го повтарям.

— Глупости! Той ти го дължи, Айви.

Онова, което Айви чувстваше, че нейният баща й дължеше, бе неговата любов, а любов той никога не й даде.

Отметна завивката и стана. Само след няколко часа ноктите на краката й щяха да бъдат искрящо бледорозови. За пръв път щеше да има педикюр.

— Мамо, трябва да тръгвам. Ще ти се обадя пак.

— Обещай да ми се обадиш, щом прочетеш онова писмо.

Айви обеща, затвори телефона и отиде в банята за един дълъг и горещ душ. Последното й къпане като неомъжена. Странно. Навярно през целия ден щяха да й се въртят такива глупави мисли. Последната й чаша кафе. Последната й закуска. Тъкмо си беше облякла халата, когато на вратата се позвъни.

Нямаше начин майка й да долети с такава скорост, за да продължат разговора. Отиде до вратата и надникна през шпионката. Деклан.

Сърцето й подскочи като винаги, щом го видеше. Божичко, беше красив!

— Извинете ме, господин Маклин — пошегува се тя през затворената врата, — но не бива да виждате младоженката в деня на сватбата, преди да запристигва по пътеката към олтара.

— Не мога да чакам — каза той с онзи негов възхитително дълбок глас. — Беше достатъчно неприятно, когато не се събудих до теб.

Тя се усмихна, отвори вратата и се хвърли в прегръдките му. Ммм, миришеше хубаво. На сапун и на лосион за след бръснене с богат аромат. Висок, само мускули, мъжествен, с тази гъста, червеникавокестенява коса, с блестящите сини очи, с неотразимата

трапчинка, Деклан беше страшно красив. Отначало Айви остана доста изненадана от интереса му към нея. Тя не страдаше от липса на самочувствие. Но не беше чаровна като Оливия или пък с прелъстителни форми и прелестни гърди като сестра си Аманда. Момчешката ѝ фигура си беше същата като в гимназията, носеше кестеневати коса по същия начин — късо подстригана, макар че сега беше силно изсветлена, за да угоди на майка си. Беше униформен полицай. Но и без униформа си приличаше на полицай. Даже с грим или само по бельо, като и в единния, и в другия случай не се чувстваше удобно.

Въпреки че като се облечеше с булчинската рокля, разкошната сатенена рокля, закачена на вратата на гардеробната, не изглеждаше като безличната Айви, която се е докарала случайно. Изглеждаше така, както Деклан я караше да се чувства постоянно.

Деклан от първия миг я гледаше, сякаш е зайче на „Плейбой“. Не свали очи от нея на партито, където се запознаха. Макар че беше син на отдавнашна позната на майката на Айви, преди не бяха се засичали. Щом ги представиха, той не се отдели от нея през цялата вечер, взе номера ѝ, а на другия ден ѝ изпрати дузина рози в полицейското управление. Той я докарваше до луд възторг. Преди Деклан не можеше да се каже, че е имала сериозна връзка. Две момчета от полицейската академия и един детектив от съседния град. Но нищо особено, никой като Деклан.

И сега той затвори вратата, притисна Айви до стената, зацеплува я по шията, зарови лице под реверите на халата от кремава коприна, който ѝ подари миналия месец с жест „мисля за теб“. Какъв подходящ момент, тъкмо се изкъпа и намаза тялото си с лосион, който нейните приятелки от полицейското управление ѝ подариха.

Айви се облегна назад и изстена тихичко, когато почувства езика му върху гърдата си и после върху зърното. Другата галеше с ръка, после плъзна пръсти по корема и между краката ѝ. Към нея, Айви Седжуик, със сутиен трийсет и втори размер, Деклан се държеше, сякаш беше едрогърдата Памела Андерсън. Сякаш пламваше от лудо желание, щом я зърнеше. Никой никога не беше чувствал към нея подобна страсть. Докато Деклан целуваше гърдите ѝ, дръпна ръката ѝ върху ципа на панталоните си. Беше станал твърд като камък. Тя отвори ципа и в същия миг той влезе в нея с толкова силни тласъци, че

тя се видя принудена да опре ръце зад себе си, за да не се нарани на стената.

— Да отидем в спалнята — успя да промълви задъхано.

Но Деклан се вкопчи в ханша ѝ и продължи с все по-силни и по-силни тласъци — обичаше да правиекс така, доста грубичко. От време на време успяваше да го придума да бъде по-романтичен при акта, но Деклан предпочиташе да прави любов къде ли не, освен в леглото. И предпочиташе задната поза. А на нея ѝ се искаше да го гледа в очите, докато се любят, но даже върху него, той или целуваше гърдите ѝ, или затваряше очи от удоволствие.

Сексът беше невероятен и Айви никога не си беше представяла, че съществува подобно изживяване. Не че беше девствена, преди да се срещнат. Беше спала с двама мъже, мъже, в които се беше влюбила силно. И двамата бяха много по-нежни от Деклан в леглото, но те никога не я накараха да изживее оргазъм и се дразнеха. И това пораждаше нелепи спорове, при които тя нямаше представа как да се защити. Откъде да знае защо не стига до оргазъм? Да не би да им се искаше да чуят, че не ги бива в леглото, за което Айви в действителност нямаше реален опит? Вероятно не е била влюбена в тях. Точно това отбеляза Деклан, когато тя се свести, след като за пръв път в живота си стигна до екстаз с него. Не беше безразлична към двете си гаджета. Само че чувствата ѝ нямаха нищо общо с онези, които изпитваше към Деклан.

А пък с оргазмите нямаше проблем. Оргазми, предизвикващи екстаз, заличаващи всеки отвратителен ден. Предполагаше, че е по-традиционн тип, когато ставаше въпрос заекс, защо ѝ се искаше поне от време на време Деклан да я люби в мисионерска поза. Но ако не се любеха нежно и романтично, то беше за сметка на бурен и страсен акт, който им доставяше невероятно задоволство.

— О, бейби, о, бейби — шепнеше Деклан в ухото ѝ, докато експлодираше с един последен тласък, после заедно с нея се смъкна на пода. Целуна я по тила, полежаха така минута-две, задишиха по-спокойно.

— Страхотно беше както винаги — каза той.

— Знаеш ли — погледна го тя, — през нашата първа брачна нощ много ми се иска да правим любов бавно. В легло. Ти да ме гледаш. Мечтая за едно хубаво, старомодно любене.

Той се усмихна и я целуна по носа.

— Твоето желание е закон за мен, любов моя. — Погледна часовника си. — Най-разумно е да тръгваме за кантората на онзи адвокат, за да вземем писмото със завещанието.

Тя вдигна вежда.

— Не е необходимо да се влачиш с мен през целия град. Сестрите ми предложиха да ме придружат.

— Държа да съм с теб. Баща ти ме ненавиждаше. Ами ако в документа пише да не се омъжваш за мен?

Тя го целуна по рамото.

— Деклан, той вече ми каза да не се омъжвам за теб. Послушах ли го?

— А какво ще стане, ако те заплаши, че ще те лиши от хотела? — попита той. — Заслужаваш наследство от баща си заради това, че през целия ти живот не се е интересувал от теб.

Айви не беше сигурна.

— Според мен трябва да отвориш писмото след сватбата — продължи Деклан. — Така че независимо от съдържанието му ние ще бъдем мъж и жена, ще бъдем женени.

— И аз си мисля същото — съгласи се тя. — Няма начин Уилям Седжуик да се намеси в деня на моята сватба повече от това.

Той се усмихна и се обърна към нея с онзи поглед, който я караше да се чувства много красива, изключителна, и започна да я люби отново направо там, върху килимчето.

ТРЕТА ГЛАВА

— Трябаше да си бъдеш у дома, майка ти и сестрите ти да се суетят около теб — каза Деклан, когато пристигнаха пред сградата в Манхатън, където се намираше адвокатската кантора на Едуин Харис.

— Неприятно ми е, че по моя вина става така.

Айви свали ръкавиците си и го хвани за ръка. Очите му не се виждаха зад слънчевите очила и беше увил вълнения си шал почти до носа. На Деклан винаги му беше студено и се навличаше с по няколко ката дрехи. Тя се усмихна.

— Ти нямаш вина. Днес е най-щастливият ден в живота ми и едно двайсетминутно пътуване до Манхатън няма да отнеме кой знае колко от времето ми за разкрасяване.

— Четирийсет дотук и обратно — уточни той. Погледна към фучащия поток от автомобили. — Какво предполагаш, че пише в това писмо, Айви?

— Наистина не ми пuka. Спазвам неговото неуместно условие да взема писмото днес само защото се надявам, че ще съдържа нещо ценно за мен, като например обяснение защо беше баща, съществуващ само като понятие.

— Но той не остави такива писма на Аманда и Оливия — напомни й Деклан.

Айви се позамисли.

Баща ѝ направи някаква странна магия от гроба с писмата, които оставил за сестрите ѝ. Избра грижливо идеалния мъж за Аманда. Събра Оливия с детето и мъжа, които тя смяташе, че е изгубила. „И раздялата също беше работа на Уилям“ — напомни си тя. Беше способен на най-лошото.

— Деклан, ще взема писмото от адвоката, ще го прибера в чантата си и ще забравя за него до последната възможна секунда.

Той кимна.

— Но нали днес трябва да го отвориш, в противен случай съдържанието ще бъде анулирано. Адвокатът беше пределно ясен при

четене на завещанието.

Айви прегърна годеника си.

— Значи ще го прочета минута преди полунощ и веднага ще се обадя. Каквото и да пише, няма да ме засегне, защото ще бъда с мъжа на мечтите си. Така че хайде да вземем тъпото писмо и да забравим за него дотогава, съгласен ли си?

Той изпъшка:

— Обичам те, знаеш го.

— Зная, и аз те обичам. — Целуна го по устните и отвори вратата.

В асансьора Деклан придоби вид на човек, който ще припадне.

— Не се тревожи, мила. Желанието ми да се оженя за теб е много по-голямо от желанието да надникна в съдържанието на това писмо, независимо какво е.

Стисна ръката ѝ. Вратите се плъзнаха със свистене, отвориха се и след минута седяха в приемната, очаквайки господин Харис.

Пет минути по-късно адвокатът най-сетне се появи. През това време на Деклан му се предостави достатъчно време да попие избилата пот по челото си.

— Госпожице Седжуик, радвам се да ви видя.

Адвокатът погледна бегло Деклан и не каза нищо.

Айви му се усмихна, независимо от грубостта, проявена към годеника ѝ.

— Днес сме в по-особена ситуация — каза тя. — Както знаете, днес с Деклан се женим.

— Известно ми е — потвърди безизразно Едуин Харис.

После ги отведе в малка стая, обзаведена само с маса и столове. Един плик, съвсем обикновен бял плик със стандартни размери, лежеше в средата на масата.

Айви потръпна, въпреки че стаята беше топла. Стисна ръката на Деклан.

— Ще ви оставя — обясни адвокатът. — Но си отбележете, че указанията на баща ви са недвусмислени. — Извади завещанието на Уилям. — Според волята на баща ви сте длъжна да отворите писмото преди бракосъчетанието, в противен случай съдържанието ще бъде анулирано.

У Айви се надигна гняв.

— Поразена съм как се опитва да ме контролира от гроба.

— Айви, всичко е наред — каза Деклан. — Изискванията са си изисквания.

— Ако не прочетете писмото преди церемонията и не ми се обадите, госпожице Седжуик — заяви адвокатът, — ще ви лишим от наследство.

— Което е? — вдигна въпросително вежди Айви.

— Ще разберете всичко, когато прочетете писмото — отговори адвокатът. — Приятен ден.

След това излезе от стаята.

— Защо ли не го отворя сега и да приключи с този въпрос — позачуди се Айви. — Какво е най-лошото нещо, което може да е написано?

— Че съм недостоен за теб — отвърна Деклан. — Или пък си е измислил нещо друго. Като причината да ме уволни — бил съм откраднал служебни кламери.

— Уволни те, защото искаше да ни раздели — уточни тя. Поклати глава. — Знаеш ли какво? Хайде да се махаме оттук. — Натъпка плика в чантата си. — Може би не искам да го отварям изобщо.

— Ами ако е обяснил защо е бил толкова лош баща? — разсъждаваше Деклан. — В края на краищата постъпи справедливо с Оливия. Може би и с теб ще постъпи справедливо. Представи си, че ти е оставил милиони, Айви. С тези пари ще имаме възможност да развиваме благотворителност в „Ябълкова гора“.

Деклан мечтаеше да създаде организация за децата, които няма къде да отидат след училище. Постоянно разказваше за своите мечти. Имаше толкова нежно и благородно сърце. Познаваше Деклан, а имаше инстинкт на ченге. Каквото и да настройваше баща й против Деклан, не бе сериозно. В противен случай Уилям щеше да се аргументира.

— Церемонията е чак в шест вечерта — каза Айви. — Разполагаме с цял ден.

Той въздъхна дълбоко.

— Да го отворим заедно, точно преди да застанем пред олтара. И да излива Уилям още отрова върху мен, ние ще бъдем прекалено

щастливи, защото само след пет минути ще се оженим и няма да ни пуха.

Тя се усмихна и подпечатаха споразумението с целувка.

* * *

В задната стая на малката църква Айви седеше пред осветеното огледало и слагаше белия воал на главата си с доста неприятното усещане от клипса, който дереше скалпа ѝ. Намръщи се.

Кайла Арчър, племенницата ѝ, която щеше да върви пред нея с цветята, се разсмя.

— Ще държи воала, лельо Айви.

Айви се усмихна.

— Тринадесетгодишните го знаят, а аз — не! Не мога ли просто да метна воала на главата си.

Алана, единствената ѝ шаферка, поклати глава:

— Когато Деклан го вдигне, за да те целуне, ще остане в ръцете му!

— О! — въздъхна Айви, загледана в малките цветни пъпки по седефения клипс. Не беше свикнала да вижда цветни пъпки на главата си.

— Можеш да бъдеш по-кошетна само за един ден! — смъмри я Оливия с усмивка, диплейки ефирната дантела около раменете на Айви.

— Приличаш на принцеса — каза Аманда и ѝ направи снимка.

Айви се погледна и трябваше да признае, че наистина прилича на принцеса. Оливия, бивша редакторка в модно списание и една от най-чаровните жени според Айви, я гримира. Тенът на лицето ѝ стана страхотен, сините ѝ очи, очертани с лека линия и с туш на миглите, станаха огромни. Устните ѝ, на които обикновено слагаше само балсам в студените мартенски утрини, бяха червени. Косата ѝ, по принцип кестенява и късо подстригана, беше изящно оформена от бивш колега на Оливия и сега блестеше с по-светли кичури в бретона, сресанексапилно на една страна.

За пореден път Айви си помисли колко е невероятно, че сестрите ѝ ще бъдат нейната свита. Беше истинска ирония, че смъртта на баща

им ги събра. Когато той почина преди няколко месеца, трите сестри Седжуик с години не си бяха говорили. Така израснаха. Като непознати, не като семейство. А баща им не направи нищо, за да промени това положение. Да, канеше ги всяко лято за по две седмици във вилата си в Мейн и докато играеше голф или обядваше с приятели, трите момичета прекарваха известно време заедно. Не много, но достатъчно за Айви, за да разбере, че Аманда е мила и състрадателна, а Оливия е прелестна и по душа, и по външност.

— Разрешаваш ли да се покажа на баба? — попита Кайла майка си. — Знам, че ще ме види, като тръгна по пътеката, но нямам търпение!

Оливия се усмихна.

— Върви. И целуни красивия си татко от мен.

— Ела с мен — каза Алана и я поведе навън.

— Но след пет минути да си тук! — предупреди я Аманда, поглеждайки стенния часовник. — Церемонията започва точно в шест.

Щом вратата се затвори, Айви се обърна към сестрите си.

— Какво мислите, че е написал Уилям в писмото за мен? — попита тя. Никоя от сестрите Седжуик не наричаше баща си татко.

Аманда престана да оправя воала.

— Не си ли го отворила?

Айви поклати глава.

— Трябва да го отворя, преди да кажа „да“.

Аманда я изгледа.

— Преди! Това доста изнервя. Какво, по дяволите, пише в това писмо?

— Смяташ ли, че може да се вярва на Уилям, каквото и да е имал против Деклан? — попита Оливия, гледайки нежно Айви. — Нали не мислиш? Неприятно ми е дори да повдигам въпроса, Айви. И все пак толкова е нехарактерно за Уилям да го е грижа какво правим и трите.

Айви загледа втренчено сестрите си.

— Какво може да има Уилям Седжуик против Деклан Маклин? Студент, който завърши. Бивш служител на половин работен ден на най-ниска позиция в неговата компания. Няма смисъл.

— Навярно е искал да ти избере съпруг вместо теб, както „избра“ нашите — предположи Аманда, клатейки глава.

Оливия сложи ръка върху рамото на Айви.

— Може би. И като че ли Уилям се мъчи да изкупи някакви свои грехове от гроба. Остави ми вилата в Мейн, така че да открия Зак и нашата дъщеря.

— А на мен къщата в Манхатън, точно когато бях останала на улицата — добави Аманда. — Като че ли наистина той избра Итън, който е тъкмо като за мен.

— Обмислих всичко това — каза Айви. — Много мислих. — Сниши гласа си. — Зная, че ще ви прозвучи ужасно, но дори полицейска проверка направих. За да съм спокойна. Деклан Маклин не е арестуван, освен за нарушение на уличното движение.

— Ако Уилям е имал реални доказателства, че този брак е невъзможен — разсъждаваше Аманда, като приглеждаше късия шлейф на булчинската рокля, — трябваше да ти ти каже. Не биваше да допуска да се стигне толкова далеч. Имам предвид, че след половин час ще се омъжиш.

— Съгласна съм — присъедини се Оливия. Взе ръката на Айви. — Достатъчно по този въпрос. Ще се венчаеш за мъжа, когото обичаш. За мъжа, който те обича.

Сълзи опариха очите на Айви. Не беше ревла, но понякога и особено в този момент, преди да тръгне по пътеката към олтара, се чувстваше толкова... поразена, да, точно тази беше думата, че ще се омъжи. Още не ѝ се вярваше, че е открила най-подходящия мъж, господин Самото съвършенство. Тя, Айви Седжуик, момичето, което изгониха от библиотеката, защото взе разни детективски принадлежности от притурките на стари списания „Елъри Куин“. Момичето, което се интересуваше повече от юридически науки, отколкото от любовни срещи.

Когато беше в пубертета и отиваше за две седмици във вилата в Мейн със сестрите си, винаги можеше да бъде намерена с някое четиво — от детективски романи до полицейски истории и истински криминални случаи. Веднъж Оливия предложи Айви да се яви на градския конкурс за красота. Айви предположи, че според Оливия е подходяща кандидатка заради красивата си душевна същност, докато сестра ѝ и по външност бе красива. Но когато най-накрая позволи на Оливия да ѝ обясни, Айви научи колко много ѝ се възхищава като личност и... смята, че е и хубава.

Но Айви никога не се почувства хубава. В прогимназията, в гимназията, в колежа като че ли никога не привличаше мъжете както другите момичета. Момичета с големи гърди или дълги коси, или с умението да флиртуват. Веднъж Айви и нейна приятелка, също с предизвикателна външност, се заеха с изучаване на техники за флиртуване от списания като „Космополитен“, но без успех за себе си. Тя дори изрови „учебник“ от някогашната школа за манекени и се опита да се възползва от полезните съвети, за да направи външността си по-привлекателна, но момчетата просто не проявиха никакъв интерес.

И така тя се остави да я избират момчета, не много на брой, но все пак заинтересувани, което ѝ даде възможност да ходи по колежански балове и танци и на двайсет и една загуби девствеността си с един много внимателен мъж, чието фамилно име бе забравила. Пък и нямаше за какво да го помни. Винаги си казваше, че един ден, когато порасне, когато започне работа, тя ще избира.

И тогава срещна Деклан на онова ужасно отегчително парти. Толкова красив. Толкова висок и добре сложен, та чак устата ѝ пресъхна. През първите няколко минути загуби дар слово. Такова беше въздействието му върху тялото ѝ. За пръв път разбра какво означава да се влюбиш лудо от пръв поглед, да обезумееш от желание. Когато ги запознаха, Деклан спомена, че работи в компанията „Седжуик“ като аналитик. Веднага изпита завист; този абсолютно непознат беше поблизо до баща ѝ от нея, след като работеше в неговата фирма.

Очакваше Деклан да поговори с нея минута-две от любезнот и да се оттегли, понеже имаше много красиви жени с убийствени тоалети, но той остана. Разпитваше я за нея самата, изглежда му направи поразително впечатление фактът, че е полицай и че е силна жена във всяко отношение. Споменаха Уилям Седжуик и Деклан каза, че е имал удоволствието само веднъж да се срещне с него, но той бил неговият идол в света на бизнеса и имал късмета да работи на половин работен ден в компанията, докато завършвал университета. Щом излязоха на терасата, той я наметна със сакото си и тя му каза, че с баща си са отчуждени, че рядко разговарят и че той никога не се е интересувал от децата си.

Деклан разбра всичко. И неговите взаимоотношения с баща му били трудни, също имал доведен по-голям брат, който правел живота

му ад. Дълго разговаряха, а най-накрая се зацелуваха точно толкова дълго. Същата вечер Айви го отведе в дома си и се любиха с часове.

На следващия ден тя получи червени рози в работата си. Не ѝ се вярваше, че е било само преди шест месеца; струваше ѝ се, че го е познавала винаги. Усмихна се, когато си спомни как Деклан ѝ предложи след третата им среща. Тя отговори: „Може би след трийсет и третата ни среща“, а той каза: „Добре, ще ги броя.“

На трийсет и третата им среща той ѝ предложи отново с красив диамантен пръстен. Айви прие. На следващия ден Уилям Седжуик се появи на вратата ѝ и ѝ заповядда да не се омъжва за Деклан. Дотогава не беше виждала Уилям Седжуик повече от три години. И повече не го видя.

Не получи благословията на баща си. Не я получи, за каквото и да е в живота си. Смяташе, че да бъде ченге е под достойнството ѝ. Но не смяташе, че като я пренебрегва от раждането ѝ, накърнява достойнството ѝ.

— Майка ти ли ще те отведе пред олтара? — попита Аманда.

Айви поклати глава.

— Реших сама да мина по пътеката. Като израз на моето примирение, че никога не съм имала баща.

Трите сестри Седжуик се хванаха за ръце и в този момент се почука на вратата.

Беше Деклан. Погледна Айви и зяпна. Тя се изправи стреснато.

— Деклан? Какво ти е?

Той отстъпи, оглеждайки я от глава до пети.

— Толкова си красива — възклика той. — Господи, Айви!

Тя едва не се разплака. Щеше да се отрази зле на грима ѝ.

— Хей, не бива да я виждаш, преди да тръгне към олтара! — пошегува се Оливия.

Той се усмихна.

— Зная. Но трябва да кажа на моята красива булка нещо важно.

— Ще ви оставим насаме. — Аманда и Оливия тръгнаха към вратата. Обърнаха се, преди да излязат, и им се усмихнаха.

Деклан взе ръцете на Айви.

— Доста размишлявах. Сигурен съм, че в писмото баща ти пише, че ако се омъжиш за мен, няма да наследиш нищо. Убедена ли си? Не

желая да те лишавам от онова, което е твоето, Айви. Което е трябвало да бъде твоето.

— Деклан, не ме е грижа за парите на баща ми. Никога не са били мои. Защо сега да ги искам?

— Просто се тревожа да не бъдеш лишена заради мен — изпъшка той.

— Да се омъжа за теб, Деклан, е всичко, което искам. За мен няма абсолютно никакво значение дали ще загубя евентуалното наследство. Нека да не отваряме писмото.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Айви, трябваш ми за малко — извика майка й през вратата.

Тя завъртя очи.

— Само секунда — извини се на Деклан и излезе.

Майка й, забележително хубава за своите петдесет години, беше издокарана с прасковенорозова рокля, общита с мъниста. Светлокестенявата ѝ коса беше вдигната, за да се вижда прекрасното диамантено колие, подарък от Уилям по време на едноседмичния им брак.

— Леля Джейн заяви, че няма да седи на една маса с братовчедката си Барбара. Да преместя ли Барбара на масата на Питърманови? Или да я оставя, където си е? Тази стара вещица извади късмет, че я поканих. Представяш ли си, има нахалството да ми каже, че се надява да не се сервира съомга, защото миришела остро на риба, и...

„О, божичко! Спаси ме! Моля те!“

— Мамо, постъпи както намериш за добре.

Майка й разпери ръце.

— Скъпа, това е твоята сватба.

— Мамо, моля те, остави ме. След десет минути ще се омъжа!

— Е, тогава, ето още нещо — продължи майка й и вдигна ръце зад тила си. Разкопча диамантеното колие, застана зад Айви и го закопча на шията ѝ. — Това компенсира много — нещо старо, нещо ново, понеже за теб е ново, и по право ти принадлежи. Не бива да си тъжна.

Айви едва не се разплака, обзета от внезапна носталгия. Понякога майка й можеше да бъде невероятна.

— О, мамо! — прошепна тя и попипа трите кръгли диаманта, висящи на изящна златна верижка.

Очите на майка ѝ се напълниха със сълзи.

— Толкова си красива, Айви. Гордея се с теб. А сега по-добре да вървя при роднините си, току-виж са се избили.

Айви се засмя и се загледа след майка си, която се отдалечаваше с елегантна походка на високите си токчета. Докосна още веднъж диамантите. Колието я развълнува много, но още не разбираше защо. Каква ли история се криеше зад него? Какви спомени? Беше нелепо да символизира щастиято на майка ѝ с баща на единственото ѝ дете.

Символизираше надеждата, осъзна Айви. И любовта. И възможностите. Баща ѝ го бе подарил на майка ѝ с обич. Това означаваше. А какво лежеше между онова минало и днешния ден, нямаше значение.

Айви влезе в стаята. Деклан стоеше до прозореца, загледан навън. Тя се полюбува за миг на профила му. Беше наистина красив.

— Готов ли си да станеш мой съпруг? — попита тя.

Той се обърна и я погледна.

— Нямам търпение.

На вратата се почука пак.

— Всички по местата! — някой извика.

Деклан и Айви си подадоха ръце, после излязоха. Айви чакаше в притвора на църквата. Сестрите ѝ застанаха до нея, дотичаха Кайла и Алана. Кайла щеше да пристъпва първа с цветята, след нея Алана, после Аманда и Оливия. Майката на Деклан беше починала миналата година, но баща му и брат му, както и няколко близки приятели щяха да присъстват. Айви много се вълнуваше, че ще се запознае със семейството му. Явно бяха отчуждени, но Деклан ги покани. В деня, когато ѝ съобщи, че ще дойдат на сватбата, беше така щастлив, както отдавна не го беше виждала.

„За бъдещия ми нов живот“ — пожела си наум Айви. Сестрите ѝ тръгнаха, тя чакаше знак. Зазвуча „Сватбеният марш“ и тя тръгна бавно по пътеката към олтара. По-точно се понесе като польх.

Вървеше право към своя партньор, към мъжа, който щеше да застане до нея завинаги. Не сваляше очи от него. Той беше нервен. Необичайно нервен. Като че ли беше пребледнял. Потеше ли се? Челото му лъщеше.

Толкова много ли го изнервяше това „да“?

Айви забеляза, че той гледа към някого, седнал сред гостите. Към кого? Айви проследи погледа му и забеляза хубав мъж на около трийсет, непознат за нея. Мъжът също се взираше в Деклан. Какво ставаше?

Деклан подръпна яката на ризата си. Айви виждаше, че вече се поти обилно. Той се заоглежда като обезумял и отново се вторачи в мъжа. После хукна.

Профучка като стрела покрай Айви, едва не я събори и излетя навън през църковните врати.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Както беше с високите токчета, Айви се понесе след Деклан. Непознатият изхвръкна през вратата, преди тя да стигне до изхода. Когато се озова на каменната площадка, непознатият и Деклан бяха изчезнали.

Какво, по дяволите, ставаше?

Бързо я заобиколиха хора. Майка ѝ се провря между тях и хвана ръката ѝ.

— Паника, миличка. Нищо повече. След пет минути ще се върне.

Чу един от колегите си полицаи да пита:

— Имаме ли право да го арестуваме за бягство от сватбата му?

Думи, шушукания, предположения жужаха около нея. Айви почувства, че ще припадне.

Сестрите ѝ и Алана си проправяха път към нея.

— Хайде да влезем, Айви — подхвана я Алана. — Трепериш.

Остави се да я отведат в задната стая, където само преди пет минути Деклан ѝ каза, че я обича.

Сложиха я да седне на стол до прозореца. Аманда го открехна да влезе свеж въздух.

— Каква е тази щуротия? — попита Алана смутено.

— Деклан се загледа в някого, седнал между гостите, онзи, който го погна — каза Айви. — Кой ли беше?

— Да не е от мутрите на Уилям? — предположи Оливия.

На вратата се потропа.

Съпрузите на Аманда и Оливия се интересуваха как е Айви. Сестрите ѝ ги успокоиха, че е добре, доколкото можеше да бъде добре при тези обстоятелства.

Майка ѝ нахлу с гръм и трясък.

— За нищо не се тревожи, Айви. Съобщих на гостите, че Деклан страда от някакъв вид нервно разстройство и че след пет минути ще се върне.

— Съмнявам се — чу се дълбок мъжки глас.

Всички се извърнаха сепнато. Беше мъжът, в когото Деклан се бе вторачил. Онзи, който хукна след него. Беше висок, целият само мускули. Внушителен. Мрачно красив. Даже прекалено красив. Айви скочи на крака.

Долови, че е ченге. Изглеждаше като ченге. Като детектив въсъщност. Нещо в израза му, в стойката му го подсказваше. Навярно костюмът, който носеше, макар че всички мъже в църквата бяха издокарани с костюми.

Той извади служебна карта от вътрешния джоб на сакото. Айви я проучи. Беше от отдел „Убийства“ на полицейското управление в Манхатън. Служебната карта изглеждаше наред, доколкото виждаше. Все пак щеше да провери. В момента едва се държеше на краката си.

— Казвам се Грифин Фарго — обърна се той към Айви. — Трябва да ви задам няколко въпроса.

— Не, по-скоро аз трябва да ви задам няколко въпроса — озъби се тя.

Майката на Айви нападна детектива:

— Престъпление ли е да изпаднеш в нервна криза? Деклан положително ще се върне всеки момент.

„О, мамо!“ — помисли си Айви и въздъхна дълбоко. Наистина стана нетърпимо.

— Вече ви казах, съмнявам се — отговори детективът.

— Страхувам се, че не разбирам — продължи Дейна надменно.

— И с какво по-точно се занимавате?

— Бих искал да говоря с вас насаме — обърна се детективът към Айви.

Намеси се Алана:

— Аз съм полицай в управлението на „Ябълкова гора“ и се намирате под наша компетенция. — Посочи Айви и себе си: — Държа да чуя, за да помогна, ако е възможно. Айви още е в шок.

— Виждам — каза мъжът без капчица съчувствие. — Тук съм с полицейска задача от моята компетенция. Ще говоря с госпожица Седжуик насаме.

Айви успокой Алана:

— Всичко е наред. Добре съм.

Алана стисна ръката ѝ, а Оливия и Аманда избутаха насила майката на Айви навън.

— Ще бъда пред вратата — каза Алана.

Айви кимна. Божичко, беше се вцепенила.

— Седнете, госпожице Седжуик — покани я детектив Фарго.

— Ще стоя права — отвърна тя; така се беше втренчила в него, че той се принуди да сведе поглед. Но краката ѝ се подкосиха и седна.

— Зле ли ви е?

— Зле ми е. Този, за когато щях да се омъжа, току-що излетя като хала от църквата.

— Да, забелязах — потвърди той.

— Защо побягна, щом ви видя?

— Защото му е известно, че съм от отдел „Убийства“ на управлението в Манхатън, и знае, че тази сутрин в квартала е извършено убийство. Знае и че не бих дошъл тук по друга причина — додаде той.

— Защо не престанете да говорите с недомълвки? — ядоса се Айви.

— Добре, ето за какво става въпрос. Вашият годеник е основният заподозрян за убийството на другата си годеница, извършено тази сутрин.

Тя пребледня като платно.

— Какво?

Той не каза нищо, само я гледаше.

— Другата му годеница ли? — повтори тя. — Деклан няма друга годеница, детектив.

— Всъщност има — каза той. — Имаше. Казваше се Дженифър Лесингтън. Тяхната сватба беше насрочена след две седмици, смятано от днес. Сега тя е мъртва. Оставила е предсмъртно писмо, в което твърди, че се самоубива, но според медицинската експертиза е убийство.

Какво? Това беше лудост! Друга годеница ли? Дата за сватба след две седмици? Мъртва жена? Това беше безумство. Някаква голяма грешка. Объркане.

— Вижте, детектив, наистина не разбирам защо сте решили, че Деклан има нещо общо с убийството. Мога да ви докажа, че той не е бил сгоден за никоя друга.

— Как? — попита той, без да сваля поглед от нея.

Тя отвори и затвори уста.

— Защото знам.

— Не ми приличате много на ченге.

— Не съм тук по полицейски дела — напомни му тя с леденостуден тон. — В момента съм цивилно лице.

Той се облегна на стената.

— С годеник, който избяга, щом ме видя. Как ще обясните този факт?

Наистина нямаше обяснение защо Деклан избяга.

Защото е бил набеден. Сигурно така е станало. Бил е набеден навсярно. От баща й ли? Така ли е било планирано, че да се падне точно в утрото на тяхната венчавка, за да няма сватба? Айви имаше куп възможни обяснения.

Деклан сигурно беше избягал, защото е бил набеден и се е изплашил. Баща й имаше такава власт. И Деклан го знаеше отлично.

— Надявах се да разпитам Деклан, преди да замине на меден месец — обади се Фарго. — Разбира се, Дженифър не го е познавала с името Деклан Маклин. Използвал е друго от многото си имена.

— Нима твърдите, че Деклан Маклин е измислено име? — попита тя. Ха! Хвана го натясно. Името не беше фалшиво. Няма как. Майката на Айви беше приятелка на покойната майка на Деклан. Познаваха се от години, макар и немного добре.

— Деклан Маклин е истинското му име — отговори Фарго. — Деклан Ноа Маклин, ако трябва да сме точни.

Айви се поотпусна.

— Значи аз съм годеницата, за която той ще се ожени с истинското си име, въпреки че се подвизава и с други имена. Има смисъл. — Поклати глава и се усмихна. — О, стига, детектив!

— Всъщност да, като имам предвид семейната история. Вашата майка е стара приятелка на майката на Деклан.

Айви изгуби кураж.

— Откъде знаете?

— Работата ми е да знам — отвърна той.

На Айви й дойде в повече. Изпъшка.

— Какво, по дяволите, става? Кажете ми ясно!

— Казвам ви, госпожице Седжуик.

Госпожица Седжуик. Само миг я делеше от момента, когато щеше да стане госпожа Маклин. Но очевидно и друга жена е щяла да

стане госпожа Маклин само че след седмица. С псевдоним госпожа Маклин, именно псевдоним, ако детективът казваше истината. Още не се досещаше как Деклан е бил натопен. От баща ѝ. От гроба. Зарови лице в ръцете си и се помъчи да заличи всичко от ума си. Не виждаше никакъв смисъл в цялата история.

— Проверих Деклан — каза разтреперано и махна ръце от лицето си. Погледна към Грифин Фарго, надявайки се, очаквайки той да ѝ признае, че това е някаква тъпа грешка.

— Измамник като брат ми винаги намира кого да изнуди — отговори той.

Айви остана с отворена уста и се изправи сепнато.

— Ваш брат ли?

Той кимна.

— Деклан е мой природен брат. По-малък е от мен. От един и същи баща сме. Деклан взе името на втория си баща, когато стана на осемнадесет. Не уважаваше особено нашия.

Айви го загледа за момент, Фарго никак не приличаше на Деклан. Даже бегло. Очите на Фарго бяха черни, както и косата му. Кожата му беше светла като на Деклан и двамата бяха високи и добре сложени. Но пък повечето мъже изглеждаха така.

— Никак не си приличате — отбеляза тя.

Фарго кимна.

— Аз приличам изцяло на майка си, а Деклан — на неговата.

— Имате ли други братя, които да приличат на баща ви?

— Само аз и Деклан сме.

— Деклан ми каза, че ви е поканил на сватбата и сте приели, въпреки че отдавна не сте се виждали.

Той поклати глава.

— Вярно е, че отдавна не сме се виждали, но Деклан не ме е канил на сватбата. А баща ни почина преди шест месеца, след като страда месеци от Алцхаймер.

„Боже мой!“ — помисли си тя. Всичките тези сведения бяха нови за нея. Защо Деклан беше лъгал за семейството си? За какво друго я беше лъгал?

— Никога не ми е споменавал — каза Айви. — Запознахме се преди шест месеца. Разправи ми, че баща му е добре, живее във

Флорида в хубав апартамент и е твърде зает да играе покер, за да го посещава.

— Сигурно преди шест месеца е научил, че нашият баща, чийто крак не е стъпвал във Флорида, не му е оставил нищо. Деклан беше като пиявица, лепваше се за някоя жена и изцеждаше от нея каквото може, но си мисля, че е очаквал татко да му завещае неочаквано много пари. Беше скътал нещичко. Не много, но все пак прилична сума.

Деклан Маклин пиявица! Мъж, който сваля жени за пари! Нямаше смисъл. Нима нямаше да усети, че нещо не е наред у този, за когото ще се омъжва? Мъжът, когото обичаше? Беше ченге, тренирана за ченге, с инстинкти на ченге, с нюх на ченге за нередности. Алана се срещна с него два-три пъти и смяташе също като нея, че е страхотен. Идва на няколко полицейски тържества, на рождения дни и колегите ѝ гледаха на него с много добро око.

— Детектив Фарго, на Деклан му беше пределно ясно, че аз нямам пари и че баща ми няма да ми завещае нищо. Всъщност баща ми беше против този брак.

Той вдигна вежди с внезапен интерес.

— А какви бяха основанията му?

— Не ми каза.

Детективът кимна и записа нещо в малък бележник.

На вратата се почука.

— Ало? Айви? Мама е. Гостите станаха нетърпеливи!

Тя хвърли поглед към Фарго. Той не каза нищо.

— Не е изпаднал в нервна криза, нали? — прошепна Айви, надявайки се на чудо, че това е кошмар, от който ще се пробуди.

Фарго поклати глава. Отвори уста да каже нещо, после очевидно реши, че е по-добре да премълчи.

— Няма ли да се върне? — попита Айви, долавящи надеждата в гласа си. — Заподозрян е в убийство и го знае, нали? Затова ли избяга, когато ви видя? Не е ли е натопил по някакъв начин баща ми Деклан за убийство, извършено в деня на нашата сватба — сватба, която той не желаше да се състои?

— Предполагам, че ако баща ви е бил против този брак, щеше да направи всичко възможно да научите за другата годеница. Нямаше да я убие. Толкова ли е безскрупулен баща ви?

— Наистина не знам — отговори тя. Доводите на детектива бяха разумни. Защо баща ѝ ще устройва капан на Деклан за убийството на другата годеница, след като по-скоро би пожелал онази сватба да се състои? И ако баща ѝ е знаел за другата годеница, щеше веднага да ѝ каже. Това веднага щеше да сложи край на връзката ѝ с Деклан.

Така че Уилям положително не е знаел за другата годеница. Айви просто се хващаше за сламка в желанието си да намери обяснение защо нейният годеник, мъжът, когото обичаше, избяга, щом видя детектив от отдел „Убийства“, при това негов брат.

— Всичко ли, което казвате, е истина? Имел ли е друга годеница? Няма ли грешка?

Фарго кимна.

— Много съжалявам, госпожице Седжуик. Съзнавам, че днес е денят на вашата сватба. Но също така ми олекна, че сватбата не се състоя.

„Една от седналите около тази маса няма да се омъжи...“ Едно на нула за мадам Касандра.

— Как свързахте Деклан с фалшивите му имена? Как разбрахте, че именно него трябва да търсите?

— От снимки в апартамента на жертвата — отговори Фарго. Погледна я и веднага отмести поглед. — Разследвах убийство и от снимките, разпръснати из целия апартамент, осъзнах, че гаджето на жертвата е моят брат.

— Сигурно е било ужасно — промълви Айви.

Той не отговори. Тя долови за миг някакво чувство. След малко детективът обясни:

— Въпреки че знаех кого да търся, беше ми трудно да го проследя дотук. Добре се беше прикрил.

— Абсолютно ли сте сигурен — продължи да пита Айви, като го гледаше в очите. — Абсолютно ли сте сигурен, че Деклан е вашият заподозрян? Няма ли никаква грешка?

— Появявайте ми, госпожице Седжуик, бих искал да греша.

Айви усети, че ще се разплачне. Ама, че ченге беше! Откопча клипса на главата си и захвърли воала в другия край на стаята, после отиде до вратата и я открехна.

Майка ѝ чакаше отвън с долепено до вратата ухо.

— Мамо, моля те, съобщи на всички, че сватба няма да има и в момента не можем да дадем обяснение.

— Но какво е обяснението? — попита Дейна Седжуик. — Айви, кажи ми какво става! Има ли нещо общо със завещанието на баща ти?

Писмото. Айви го беше забравила. Уилям знаеше ли за другата годеница на Деклан? Ако е знаел, защо не ѝ е казал?

— Мамо, моля те. Иди да се извиниш на гостите.

Като клатеше глава в недоумение, майка ѝ най-после тръгна и Айви се върна в стаята.

Фарго стоеше до прозореца и говореше по мобилния телефон. Затвори, щом тя влезе.

— Необходима ми е повече информация, госпожице Седжуик. Удобно ли е да разговаряме в полицейския участък? Може би там ще ви бъде по-спокойно.

В полицейския участък. Какво унижение!

— Ще се чувствам по-добре у дома. Насаме.

Той кимна.

— Ще отидем с моята кола.

Айви въздъхна тежко. Неочаквано лицето на Лора Мильър, булката, която щеше да се омъжва следващата седмица, се появи пред очите ѝ. Трябваше да ѝ остави роклята утре сутринта. Рокля, която символизираше любовта, взаимното отдаване и бъдещето. Но тази рокля не носеше ли беда?

Това беше глупаво. Една рокля не лъже, не мами и не е евентуален убиец. Деклан е всичко това. Не биваше да прехвърля вината.

А може би Деклан не беше убиец. Айви би понесла лъжа от Деклан, но не и да живее с човек, способен на убийство. Сигурно имаше някаква грешка. Защо да не се е самоубила жената? Ами ако е научила за Айви? Деклан вероятно се е колебал до тази сутрин за коя да се ожени и е изbral нея, което бе неоспоримо, защото дойде в църквата, и жената така се е отчаяла, че е поsegнала на живота си. Но Грифин спомена нещо в смисъл, че според експертизата бележката със самопризнанието е фалшива.

Добре, тогава някой друг беше убил горката жена, Деклан е отишъл, намерил я е убита, знаел е, че ще го заподозрат заради двете годеници, и затова беше избягал.

Това обясняваше защо не изглеждаше разстроен, когато тази сутрин дойде при нея, люби я, като че ли нищо не се бе случило.

Щеше ли да дойде при нея и да се отдае на любовни ласки най-спокойно, ако е знаел, че другата му годеница е мъртва? Може би още не е знаел. Може би е разбрал по-късно, след като взеха писмото от кантората на адвоката. След това Айви се срещна с Оливия, за да отидат на фризьор. А пък Деклан отиде в шивашкото ателие за някакви последни поправки по сакото. Бяха разделени почти през целия ден.

— По кое време са открили жената? — попита Айви.

— В осем сутринта. Домакинът на сградата се качил в осем, за да поправи кранчето на студената вода в кухнята, както се били уговорили. Вратата на апартамента зеела широко отворена. Открил госпожица Лесингтън на пода в спалнята.

„Все пак — мислеше си Айви — в такъв случай има вероятност да не е знаел.“ Изглежда, не са живеели заедно. Деклан живееше в общежитие със съквартирант, с когото веднъж се запозна. Беше го виждала само веднъж. Деклан я беше завел в стаята си. Може би в действителност не е живял там. Може би е платил на някой хлапак да изльже. „О, божичко — изстена Айви. — Не вярвам, че това се случва!“

Осъзна изведнъж, че детективът я наблюдава, и си представи как изглежда. Беше ченге преди всичко и на Фарго трябваше да му е ясно, че ще обмисли внимателно фактите, за да подреди парченцата информация. Не че се получаваше.

Пое дълбоко дъх, вдигна от пода воала и го сгъна грижливо.

— Трябва да се преоблека.

Той се изчерви леко.

— Разбира се, ще ви чакам отвън.

Когато Фарго излезе, Айви бръкна в чантичката, за да извади писмото от баща си. Нямаше го, както и петстотинте долара, които изтегли от банката, докато бяха в града. Кога Деклан беше взел писмото и парите? Когато излезе за две минути пред вратата да говори с майка си точно преди церемонията! Дали е знаел, че полицайтe са по петите му? За да избяга ли е взел парите?

„О, Деклан! Всичко ли между нас е било лъжа? Всичко, което каза точно преди да тръгна към олтара, ли е било лъжа?“

Очевидно да. Време беше да приеме истината.

Айви застана пред огледалото и съмъкна роклята — роклята, която въпльщаваше мечтите ѝ. „Не плачи! Не плачи!“ — повтаряше си тя. Вдигна я от земята, закачи я на закачалката и я прибра заедно с воала в калъфа. Независимо от пълния разгром роклята беше красив символ на любовта, на надеждата, на взаимното отдаване. Щеше да я даде на Лора, както ѝ бе обещала.

Айви облече неизменните джинси и пуловер, обу ботуши, изтри червилото и отвори вратата.

Майка ѝ, сестрите ѝ, колегите от управлението на „Ябълкова гора“ бяха отпред.

— Не се тревожете, приятели, добре съм. Очевидно Деклан не е онзи, за когото го мислех. Бих искала нещата да си останат така, нали?

Заваляха въпроси, дочу своя малоумен партньор да пуска шега, че ще арестува Деклан за бягство от собствената му сватбата. А онези, които ѝ бяха най-скъпи, нейното семейство, нежно и загрижено се сбогуваха, и после всички се разотдоха. Фарго чакаше.

— Готова ли си?

„Определено не“ — помисли си тя.

ПЕТА ГЛАВА

Грифин Фарго беше платил своя данък „житейски трудности“ онези ужасни моменти, от които човек не вярва, че ще се възстанови. Бе пристрелян при изпълнение на дълга си например. Партийорите му през годините — също. Беше виждал жени, смазани от бой от съпрузите си. Деца, зарязани от безотговорни родители, и още по-лоши неща естествено. В личен план беше оставил с разбито сърце. Баща му почина.

Но нищо, което бе преживял, не беше по-мъчително от онзи миг, когато осъзна, че мъжът на снимките, който беше живял с убитата жена в апартамент ЗА, е по-малкият му брат. Деклан можеше да сменя своето име колкото си ще, цвета на косата също. Беше я преобоядисал от руса в светлокестенява. Но лицето, очите, тях нямаше как да подмени.

Грифин не изключваше възможността Деклан да потърси услугите на пластичната хирургия. В часовете между убийството, според Грифин непредумишлено, и началото на церемонията Деклан сигурно е обмислял план за следващата си стъпка. Меден месец в чужбина. Пластична операция.

Както обикаляше апартамента и гледаше снимките, взе да му се повдига.

Имаше време, когато Грифин обичаше Деклан, направо умираше за него. Показваше му света, или поне дотам, докъдето стигаше задният двор. В това пространство можеха да се копаят дъждовни червеи, да се строят крепости, да се играе на воля. И докато не стана на около седем години, Деклан беше мило дете. Разглезен — да. Буен — да. Но добро братче. И после започна да се променя. Започна да краде, да измъчва животните, да се бие. Стана деветгодишният побойник в техния блок, а после тормозеше целия квартал. А сега и цял един град. Всъщност два града — Ню Йорк и Ню Джърси. И по всяка вероятност вече беше и убиец.

Докато Грифин паркираше на мястото, което Айви му показа, огледа малката къща с висок комин за камината, полегат двускатен покрив, добре подстриган жив плет и бяла дървена ограда. Интересно. Очакваше нещо по-крещящо, не че у Айви се забелязваше липса на вкус, но Деклан търсеше външния блясък.

Тя отключи и го покани да влезе. Беше забила поглед в земята и стискаше калъфа със сватбената си рокля. Беше доволен, че тя се преоблече с обикновени дрехи. Доста трудно намери кураж да говори с нея първия път. Изглеждаше красива с роклята без презрамки от сатен. И сега изглеждаше добре.

Не можеше още да си състави някакво мнение. През цялото време, докато пътуваха насам, тя мълча. Защото сърцето ѝ бе разбито ли? Или защото се мъчеше да проумее новите обстоятелства? Бяха ли с Деклан съучастници? Заедно ли измисляха планове как да завличат богати жени? Ако беше вярно, че баща ѝ е възнамерявал да я лиши от наследство, може би беше съучастничка в престъплението на Деклан. И ако беше подкупно ченге, знаеше как да заличи следите му... както и своите.

Имаше доста добра интуиция за хората, но Айви беше по-тежък случай. И обстановката в нейната къща не му подсказа нищо особено. Хубави мебели, не по последна мода, не и прекалено старомодни, с други думи, уж шик, но бяха безлични. Покани го на дивана, а тя седна на канапето срещу него.

Първото му впечатление от Айви беше, че е умна. В такъв случай, ако не беше играч, как се беше влюбила в измамник? Може би беше по-просто, отколкото си го представяше. Може би Деклан имаше качества. Може би на Грифин му беше неприятно да го признае.

Никога не бяха живели под един покрив, но израснаха в Ню Джърси, къщите им бяха само през няколко улици. Грифин живееше с майка си, която не се омъжи, след като се разведе с баща му. Той се ожени за майката на Деклан и после се роди Деклан. Живееше с родителите си, но и те се разведоха, когато беше на седемнадесет. Грифин прекарваше доста време в дома на баща си, защото не искаше да бъде изоставен и забравен. Известно време баща му удържаше фронта, но Деклан беше толкова разюздан, че баща им си изми ръцете и започна да прекарва все повече и повече време извън собствения си дом, какво оставаше да се отбие при Грифин.

Тогава Грифин се опита да се сприятели с природения си брат, да бъде по-големият брат закрилник, но Деклан проявяващ склонност към злина, която той не можеше да понася. Веднъж, когато Грифин беше на шестнадесет, а Деклан — само на тринадесет, Деклан го накара да се обзаложат, че ще му отмъкне гаджето, червенокоса хубавица, като за да се осмели да говори с нея, Грифин беше събирал месеци наред кураж. Облогът беше двайсет и пет долара и Грифин си мислеше, че ще спечели лесни пари. Капитанът на отбора по хокей можеше евентуално да я свали, но не и един хилав тринадесетгодишен пубертет.

След три дни Деклан му съобщи, че веднага след училище ще отидат с гаджето му в библиотеката и ще се помотаят между стелажите. Грифин ги намери да се натискат. Ръката на Деклан беше под блузата на момичето.

Беше тъпо, но години след това Грифин не можеше да погледне червенокоса жена. Естествено следващия път, когато се влюби в червенокоса, остана пак с разбито сърце. И в този случай брат му имаше пръст. Предупреждаваше Грифин да не го закача. Бикините на момичето, които нямаше как да се сбъркат, защото тя уточняваше, че са нейни с монограм на задната част, бяха забодени с кабарче на входната врата на апартамента на Грифин заедно с бележка: „Не ме закачай, големи братко! Само те предупреждавам.“ Грифин, разбира се, не се отказа. Арестуваха Деклан няколко пъти, но обвиненията никак си отпадаха, защото той се измъкваше с аргумента „моят брат носи полицейска значка“. Пускаха го, преди някой да си даде труда да попита Грифин, също така, защото преценяваха престъпленията му като незначителни, а жертвите — прекалено тъпи. Понякога полицайтите бяха ужасно лековерни.

— С Деклан заедно ли израснахте? — попита Айви, докато той си събличаше палтото.

Бързо се отърси от спомените.

— Госпожице Седжуик, аз...

— Наричайте ме Айви.

— Добре, Айви. Предпочитам аз да задавам въпросите.

Тя въздъхна и облегна главата си върху възглавницата.

— Имаш право, но се опитвам да разбера какво се случи с живота ми току-що. Преди час виждах бъдещето си, прекрасно

бъдеще. Внезапно изчезна. Казваш ми, че Деклан не е онзи, за когото съм го мислела. Че е измамник и крадец. Също така имаш изключителното преимущество да познаваш Деклан от дете, понеже сте израснали заедно. Просто се мъча при тези... — Замъркна и се разрида. Стори му се силна, затова не очакваше сълзи от нея. Преструваше ли се или беше искрена? Партийорът му разпитваше всички близки на Деклан и Айви, така че сведенията скоро щяха да му подскажат.

Брат му имаше добър вкус. От малък си беше такъв. Айви беше привлекателна и естествена. Нямаше суетност и разголена плът. Имаше хубави черти, хубава фигура и големи сини очи. Докато двамата братя растяха, момичетата винаги се въртяха около Деклан. По онова време беше хубаво момче, приличаше на Брат Пит.

Мъртвата годеница също беше хубава. Грифин не се съмняваше, че е имал и други годеници.

Деклан беше лъжец и любовният триъгълник бе нещо обичайно за него. Но убиец — това беше ново. Някак си не му прилягаше. Но не би се учудил, особено ако Деклан преследва някаква цел.

— Още не мога да повярвам — изхлипа Айви и избърса сълзите си. — Имел друга годеница, това донякъде проумявам, но наистина ли според теб я е убил? Деклан, какъвто го познавам, не би убил никого.

Грифин вдигна вежда.

— Откога го познаваш, от шест месеца ли?

— Прекарвахме много време заедно — отвърна Айви и очите ѝ проблеснаха дръзко.

— И все пак е намерил време да се сгоди за друга.

Тя му хвърли убийствен поглед, стана, взе носни кърпички от бюфета, седна пак и избърса очите си.

— Може да не е истина — продължи. — Може би ти лъжеш. Може би ти си корумпираното ченге. Деклан е знаел някоя твоя мръсна тайна и избяга, защото се е страхувал за живота си.

Той се взря в нея.

— Интересна теория. А защо допусна ти да страдаш заради нашите взаимоотношения?

Тя вдигна рамене.

— Не те лъжа, Айви, и съжалявам, че истината е такава.

— Защо? — попита тя. — За какъв дявол ти е да съжаляваш?

— Защото някога наистина се тревожех за Деклан. Но той мамеше всички. Казва едно, върши друго. Дава обещания и не ги спазва. И така нататък безкрай. Но в очите на майка си беше винаги чист като сълза. Каквото и да забъркаше, тя го извиняваше. От преждевременното му раждане за всичко търсеше причина във факта, че има баща, когото трябва да дели с друго дете.

Тя го погледна, но не каза нищо. След малко попита иска ли кафе. Той прие. Айви стана и се запъти към кухнята. Грифин я последва. Тъкмо щеше да поогледа. Цялата врата на хладилника беше покрита със снимки на деца.

— Моите племенници и племеннички — обясни тя и се зае с кафето.

Той се огледа. Не забеляза нищо подозрително.

— Забравяш, че съм полицай — обади се Айви. — Виждам, че търсиш улики дали с Деклан сме съучастници. Не си губи времето. Самата аз искам да разбера дали казваш истината. Дали Деклан има друга годеница.

— Хайде да вървим — оживи се той.

Айви взе две чаши.

— Къде?

— В апартамента на госпожица Лесингтън. Ще получиш отговор на въпроса си. Да си вземем ли чашите?

* * *

Дженифър Лесингтън бе живяла в солидна сграда на Гринидж Вилидж, недалеч от студентското градче на Нюйоркския университет. На пощенската кутия на апартамент 3-А имаше табелка с имената на Дженифър и Денис Макларън.

— Кой е Денис Макларън? — попита Айви Грифин, който явно имаше ключ и отключваше врата между преддверието и фоайето.

— Скоро ще разбереш.

Тръгнаха по стълбището към последния етаж. Детективът като че ли отнемаше всичкия въздух в тясната стълбищна шахта.

Грифин отвори вратата на апартамент 3А и Айви ахна. Запуши с ръка устата си. Първото нещо, което видя, беше портрет на някаква

жена и Деклан — твърде претенциозна живопис, но несъмнено беше Деклан. Представи си как Грифин влиза в апартамента, вижда портрета и осъзнава, че е брат му. Въпреки това се надява на чудо, че е някой друг, който прилича на Деклан. Тя се надяваше на същото. Въпреки това дълбоко в себе си знаеше, че случаят не е такъв.

Айви пристъпи, изплашена до смърт от онова, което щеше да научи. Съмняваше се, че ще има сили да го понесе.

— Много ти се насьбра — каза Грифин. — Ще те разбера, ако си тръгнеш и дойдеш утре.

Тя се съвззе бързо.

— Ако сега изляза, повече никога няма да се върна тук.

— Разбирам те. Влез и огледай.

До вратата имаше закачалка. Там висеше любимото черно кожено яке на Деклан с издайническа подплата от вълнен плат на шотландски карета, както и шареният кашмирен шал, който Айви му подари за рождения ден. На лицата над фалшивата камина в гостната бяха наредени снимки на хубава млада жена и на Деклан Маклин. На някои той я целуваше. На една Дженифър беше гола до кръста и ръцете на Деклан покриваха гърдите ѝ. На няколко в долния край на рамката имаше надпис „Моят любим“.

Раменете на Айви се приведоха. Краката ѝ отказаха да я държат. Грифин я подхвани, но тя не намери сили дори да вдигне поглед към него. „Стегни се, Айви — смъмри се. — Това е само върхът на айсберга. Кой знае какво още ще научиш за Деклан.“

Или за Денис.

Деклан Маклин е водел двойствен живот. Как, по дяволите, не беше усетила!

А тук ли беше живял? Ами общежитието и съквартирантът на име Джон? Деклан имаше мобилен телефон и Айви му се обаждаше само на този номер. Беше го посетила веднъж в общежитието, в началото на връзката им. Там бяха вещите на Деклан. Е, някои. Якето му. Чантата, с която ходеше на работа, кожената раница за лекции. Две три неща, пръснати тук-там из стаята, не означаваха, че е живял там. Очевидно беше платил на някой състудент петдесет долара, за да изльже, че живеят заедно. Защото е живеел с друга жена.

Но и Деклан си го биваше, трябваше да му го признае. Щом така умело я изпързала, значи наистина си го биваше.

Тя обикаляше, детективът не възразяваше да оглежда. Една от вратите беше затворена. Айви посегна да я отвори, но Грифин задържа ръката ѝ.

— Там е убита. Криминалистите бяха тук, но не е редно да замърсяваме местопрестъплението. Отвори и надникни, но не влизай.

Тя го погледна, кимна и отвори вратата. Легло с балдахин заемаше почти цялото пространство на стаята. На тоалетната масичка имаше още снимки на Дженифър и Деклан.

— Къде е била убита? — попита Айви.

— На пода до леглото — отговори Грифин.

— Защо смяташ, че Деклан... или Денис е по-правилно, я е убил?

— Бележката с признание за самоубийство е фалшива — започна да обяснява Грифин. — Умело е подправил почерка, но има пропуски. Бързал е, а Деклан е немарлив, доколкото го познавам. Жената е бълскана многократно в стената с голяма сила. Невъзможно е сама да се е наранила по този начин. Мисля си, че навярно е разбрала за теб, заплашила го е и той в гнева си е смазал главата ѝ в стената.

— Жалко за нея — прошепна Айви и затвори за миг очи, за да се отърси от ужаса.

Грифин кимна.

— Според семейството ѝ е била много щастлива. Радвала се е, че ще се омъжи за лекар, който работи в болницата на Нюйоркския университет.

— Лекар ли? — ахна Айви. — Нима?

— Деклан е изкусен лъжец. Баща ни беше лекар. Знаеше достатъчно добре професионалния жаргон, за да води обикновен разговор. Не се съмнявам, че госпожица Лесингтън и нейното семейство също са му повярвали.

Това „също“ се отнасяше за нея.

— Ще повърна — каза Айви и се затича към банята и там се закова на място. На огледалото беше написано с почерка на Деклан: „7 часа. Джен, сладурче, отивам в болницата да поема двойна смяна. Няма да се върна вкъщи до утре сутринта. Само ще се пригответя, за да замина на едноседмичен семинар в Бостън. Ще ми липсващ безумно!“

Любовно послание. Каква свиня! Каква лъжлива свиня! Възнамерявал е да отиде на меден месец на Бахамите с Айви и после

да се ожени за Дженифър.

След като я е убил ли е написал бележката? За да подведе полицайите ли?

Айви се вцепени. Дойде при нея тази сутрин и я люби, сякаш не беше убил току-що друга жена най-хладнокръвно. „О, Господи!“ Тя се свлече покрай стената.

— Как съм могла да бъда толкова сляпа? Толкова тъпа!

Грифин коленичи до нея. Намери се така близо до нея, че вдъхваща аромата на сапуна ѝ.

— Много го бива, Айви, изпечен лъжец е. Познавам го отдавна. Повярвай ми.

Тя поглеждаше дълбоко вътре в очите на Грифин, за да се изправи. Тя беше топла и силна и за момент изпита желание да се сгущи до него.

— Ще те отведа вкъщи, Айви. Утре сутрин, ако нямаш нищо против, ще започнем да умуваме къде според теб може да се скрие, с какви възможности разполага. Предпочитам да дойдеш в полицейското управление, ако това няма да те затрудни.

Айви кимна сковано. В този момент имаше само едно желание — да се приbere у дома.

— Но искам да изясня едно нещо, Айви — добави той. — Умна си. Виждам го. Ти също би могла да бъдеш толкова ловка. Може в момента да ме разиграваш, защото с какво ли не съм се сблъсквал.

— Да не би да намекваш, че съм съучастничка на Деклан в престъплението? Че имам нещо общо с убийството на тази нещастна жена! — разгневи се Айви.

— Намеквам, че съм детектив, Айви. При това добър детектив. Нищо повече.

Тя не вярваше, че е възможно, но този ден продължи да поднася отвратителни изненади.

* * *

Докато Айви слизаше от колата на Грифин и вървеше към вратата, усещаше погледа му върху гърба си. Наблюдаваше я. Преди да стигне до верандата, се озова зад нея.

— Бих искал да претърся къщата. Заради твоята сигурност.
Тя се извърна гневно.

— Заради моята сигурност ли? Или защото смяташ, че моят съучастник се крие вътре?

— Заради двете — отговори той, гледайки я настойчиво с тъмнокафявите си очи. Не можеше да си представи Грифин Фарго даже да се поколебае.

Нямаше право да го обвинява, че се пита дали не е съучастничка на Деклан. Днес ѝ бе даден отличен урок, че на никого не може да се вярва. Даже на най-любимия човек.

Беше изминал а труден път, докато започне да вярва на хората. Особено на сестрите си. Нямаше да разреши на Деклан да промени това. Хората не бяха лоши. Деклан беше лош.

Доктор Фил щеше да се гордее с нея.

— Мога да се защитя без чужда помощ — каза тя. — И като се има предвид какъв беше денят ми, искам да остана сама, за да премисля всичко.

Той кимна и се огледа.

— Провери дали вратата е заключена.

Айви натисна дръжката, беше заключено.

— Деклан няма ключ. Не остава често тук.

Като че ли си записваше наум всичко, което тя казваше.

— Ще обиколя да проверя дали някой прозорец не е счупен. Само като предпазна мярка.

Какво ли можеше да поиска от нея Деклан сега? Ако наследяваше пари, случаят щеше да бъде друг. А той знаеше, че тя е честен човек и ще го предаде на полицията, щом го види. Айви предполагаше, че Деклан е вече някъде извън страната, за да мами други нищо неподозиращи жени.

Точно както не се съмняваше, че Грифин ще прекара нощта в колата си. Ще наблюдава. Тръгна след него да обиколят къщата. Той извади пистолета си. Нямаше никакви признания за взлом. Съпроводи я до входната врата.

— Ще те чакам утре сутрин в управлението. В девет часа.

— Обещавам ти, че ще дойда — потвърди тя. — Макар да съм сигурна, че ти или твоят партньор, или някой друг нещастник с

униформа като мен, ще будува цяла нощ пред къщата, за да не избягам с Деклан.

— Лека нощ.

Друго не прибави и се запъти към колата си.

Щом Айви влезе, телефонът зазвъня. Сигурно трябваше да го изключи напълно. Погледна колко съобщения имаше. Бяха четиринаесет, лимитът беше двайсет. Не вдигна телефона, остави да се включи секретарят. Обаждаше се капитанът на нейното подразделение. Повтаряше същото съобщение, че може да разчита на подкрепата на цялото управление в този труден за нея момент.

„Благодаря, капитане!“ Но нямаше намерение да отговаря на него или на когото и да било друг. Веднага щом линията прекъсна, телефонът зазвъня отново. Беше Алана.

— Айви, мила, толкова се тревожа за теб. Обади ми се само да чуя гласа ти. За четвърти път ти се обаждам, много те мисля.

След няколко секунди се обади Аманда. После Оливия. След това един колега. А майка й не преставаше да звъни.

Какво да им каже освен: „Мечтите ми се изпариха като дим и се превърнаха в кошмар.“?

Айви пое дълбоко дъх и изключи телефона, после съблече палтото си и го закачи на закачалката, оглеждайки дневната, където тази сутрин правиха любов с Деклан. И пак си помисли колко съвършено нормален изглеждаше, без ни най-малък израз на нервност. Но сега разбра защо се беше облякъл така, докато отиваха към Манхатън за срещата с адвоката на баща й. Слънчевите очила. Шалът, увит до носа му. Беше студено, но не чак толкова. Криел е лицето си.

„Ама и аз съм едно ченге!“ — помисли си тя и краката й се разтрепериха.

„Просто Деклан много го бива“ — спомни си думите на Грифин. Трябваше да го признае на бившия си годеник.

Надникна през прозореца на гостната. Грифин седеше в колата си. Седалките не бяха от най-удобните. Не можеше да го покани въкъщи. Не би го понесла. Не и тази вечер.

Съмняваше се, че ще заспи, но се запъти като зомби към спалнята, влезе, съблече се и се загърна с халат, но не онзи, който носеше тази сутрин. Него щеше да изгори.

Просна се на леглото и завърза колана на късичката хавлиена дреха, стискайки краищата на колана, сякаш са спасително въже. Беше толкова изморена във всеки смисъл на думата. Ако само можеше да заспи, да изтрие от съзнанието си целия този ден.

Зашо ли се заблуждаваше? По никакъв начин не можеше да затвори очи. Седна, умът ѝ трескаво работеше, за да си спомни случка или случайно изречени думи, които биха и подсказали що за човек е Деклан. Нещо, което да е изглеждало странно.

Но нямаше такъв спомен. Толкова го биваше. Изпечен лъжец. А пък Айви, влюбена до ушите, очевидно е вярвала на всичко, което той е казвал. Стана, погледна огледалото на тоалетната маса и... замръзна.

Някой беше написал с червено червило през средата:

„Отвори си устата пред ченгетата и сестрите ти ще бъдат мъртви.“

ШЕСТА ГЛАВА

Спусна се инстинктивно да вземе пистолета си, но си спомни, че го е заключила в службата си за по-сигурно, докато се върне от медения месец. Извади бейзболната бухалка изпод леглото си, после мобилния си телефон и позвъни на Грифин.

След секунди той застана на прага, високата му атлетична фигура изпълваше рамката на вратата.

— На едно мнение ли сме, че нищо, което се отнася до Деклан Маклин, не бива да бъде пренебрегвано? — попита той.

Покани го да влезе и стегна колана на халата си. Кимна, трепереше. Добре че детективът беше отвън и нямаше да бъде сама. Беше изтощена душевно и физически. Почувства необходимост някой друг да действа вместо нея.

— В спалнята ли? — попита той. Беше извадил пистолета си.

Тя кимна.

— На огледалото.

Влезе след него в спалнята и с усилие погледна огледалото.

Той разгледа внимателно надписа, после стаята.

— Ще се обадя на моя началник, да изиска заповед за охрана на семейството ти.

Извади телефона си и набра номера.

— Сигурна съм, че и двете вече са заминали. Сестрите ми имат деца, които трябва да бъдат пазени. Аз ще отида тази нощ при моята приятелка Алана. Тя е полицай, запознахте се в църквата. С нея ще съм в безопасност.

Грифин ѝ направи знак да замълчи, понеже говореше с капитана. Айви не се радваше, че се спаси от въпросите му. Щом отместеше вниманието си от нея, тя като че ли... се плашеше. Той свърши разговора и затвори телефона.

— Айви, предпочитам да останеш при мен тази нощ. Деклан се навърта някъде наблизо, явно не му пука, след като се е вмъкнал в дома ти, за да заплашва теб и сестрите ти. Живея само през две-три

улици от моето управление. Имам спалня за гости, която е на твоето разположение.

Тя го загледа много внимателно.

— Стръв ли ще бъда? Да подмамя Деклан ли искаш?

— Никога не бих те използвал за стръв, Айви. Искам само да те пазя. Деклан е станал убиец и нищо чудно да започне да преследва и теб.

— Но защо? Аз нищо не зная. Наистина. Дори не проумявам какво според него бих могла да ти кажа.

Той кимна към огледалото.

— Очевидно Деклан смята, че знаеш нещо.

Грифин се взря в нея, преценявайки я. Съставяше си мнение, сигурна бе. Нима още подозираше, че с Деклан са съучастници?

— Кажи ми честно, Фарго, мислиш ли, че имам нещо общо с убийството на Дженифър Лесингтън?

— Нямаше да съм детектив, ако отрека, Айви. Знаеш го. Възможно е да си замесена. С Деклан да мамите жени и им измъквате парите. Нямаш съвест и не те е грижа дали спи с други, за да се ожени и да ги скубе.

— Нямам съвест. Да, бе — озъби му се тя. — Аз съм полицай, Грифин.

Той сви рамене.

— Не си ли чувала за мръсни ченгета? Има цял отдел, който ги дебне.

— Значи виновна до доказване на противното? — попита тя с вдигнати вежди.

— Само взимам предвид всички възможности — възрази той. — Така е редно, нали?

— Да, но не си губи времето с мен.

— Не виждам как човек ще си загуби времето с теб.

Забележката беше толкова неочеквана, че Айви го погледна сепнато, но той се извърна. Изведнъж осъзна колко къс е халатът ѝ.

— Ще се преоблека.

— По-добре да не разместваш нищо в спалнята, докато криминалистите не огледат.

Тя кимна. Искаше ѝ се халатът да беше поне малко по-дълъг. Стигаше до средата на бедрата, но едва ли дължината му беше

прилична, когато в гостната ти се разхожда непознат. Непознат. Как не! Грифин трудно можеше да мине за такъв. Ако днес се беше омъжила за Деклан, щеше да ѝ стане девер. Не че се бяха запознали с Грифин. Предчувствуващо, че Деклан щеше да направи всичко възможно да пази миналото си в пълна тайна.

„Не ми се иска да давам обява във вестника за нашата сватба — говореше той. — Струва ми се никак прекалено показно, а любовта ми към теб е толкова съкровена. Да можехме да заминем за Италия на любовно пътешествие само двамата. Но зная, че много държиш сестрите ти да присъстват на нашата сватба.“

Беше едно от многото романтични излияния на Деклан. А тя като абсолютна глупачка му вярваше.

Естествено, че няма да пожелае обява във вестника с истинското му име. Какво ти истинско име! Носел го е само докато е бил на осемнадесет. Иначе можеше да се проследи в мрежата и Айви не изпитваше и капчица съмнение, че Грифин Фарго е проверил всички известни имена на Деклан.

— Вероятно знаеш много повече за Деклан и неговите афери, отколкото си мислиш, Айви. Също така може би е скрил свои неща при теб, или възползвайки се от името ти. Да не забравяме и баща ти. Какво е открил за Деклан? Фактът, че не е искал да ти каже, ме навежда на мисълта, че Деклан го е заплашил. Сигурно с нещо подобно — добави и кимна към огледалото.

Ледени тръпки полазиха по гърба на Айви.

— Допускаш ли, че го е заплашил да убие мен и сестрите ми, ако ми попречи да се омъжа за него?

— Възможно е — отговори Грифин и прокара ръка през гъстата си черна коса. — Не бих се учудил.

— Но защо? Деклан беше съвсем наясно, че Уилям ще направи всичко възможно той... или по-скоро ние, да не получим нито цент от парите му.

Грифин си сложи ръкавици и започна да оглежда мястото около огледалото.

— Кой знае с какво го е заплашвал Деклан! Точно това ще разберем — допълни той. Замълча и я изгледа. — Айви, Деклан може би наистина те е обичал. Представи си, че най-неочеквано за себе си се е влюбил. Дженифър Лесингтън е научила за теб и за сватбата,

заплашила го е, че ще те потърси и ще ти разкаже всичко, и той я е убил, за да не проговори.

— Трябва ли да се почувстваш по-добре от това? — попита тя.

Грифин се усмихна тъжно, поклати глава и продължи огледа.

Айви затвори очи за момент.

— В една паралелна вселена сега щях да съм на меден месец. Да се любя. Да плувам на лунна светлина.

— Съжалявам — каза той. — За паралелната вселена. За онази, която е истинска и невинна.

Тя му хвърли бегъл поглед, изненадана, че я разбра.

— Ех, аз също. Просто ми се искаше да се пооплача.

Грифин пак се усмихна с искрена, макар и сдържана усмивка. Тогава за миг тя се почувства... като че ли защитена и не дотам самотна.

Как не! Грифин преследваше Деклан — ясно и недвусмислено. Айви бе неговото средство за постигане на целта. Нямаше да е зле да не го забравя.

Загледа се в калъфа с роклята, закачен на вратата на гардеробната.

— Обещах на едно момиче моята булчинска рокля и утре сутрин трябва да ѝ я оставя.

Той я погледна изненадано.

— Останал съм с убеждението, че младоженките пазят булчинските си рокли, скътани в някой гардероб сто години. Но мога да разбера защо не искаш да пазиш тази.

Айви се усмихна.

— Всъщност я обещах, преди да се случи всичко това. Получихме съобщение преди няколко дни, че някой е откраднал булчинската ѝ рокля от колата. Представяш ли си?

— Всичко мога да си представя, Айви — отговори той, без да сваля очи от нея. — Значи ѝ каза, че ѝ дадеш своята рокля, така ли?

Тя кимна и му разказа случая с непослушните деца и онова, което Лора сподели за баща си.

Грифин като че ли я преценяваше внимателно. Айви се зачуди какво ли си мисли. „Евентуалната заподозряна и глупачка Айви Седжуик е от жените, които се влюбват в хубавци — измамници и са

готови да подарят булчинската си рокля на първата разплакала жена, която им се изпречи на улицата.“

— Тогава защо не останем тук тази нощ — предложи той. — Ще се настаним в гостната, за да си свършат работата криминалистите, а на сутринта първо ще оставиш роклята, после ще отидем в града.

Да остане ли възнамеряваше? В нейната къща! На нейния тесен диван, притиснати един до друг, ли щяха да спят?

— Ще направя още кафе — предложи тя.

— Знаеш ли какво, оправям се добре в кухнята. Ти си почивай. Аз ще пригответя нещо за хапване, ако не възразяваш. Ще направя и кафе.

— Моля те, заповядай — отговори тя, съзнавайки, че по всяка вероятност той си търси повод да прерови на спокойствие чекмеджетата и долапите. — Едва ли ще мога да сложа нещо в уста, но стомахът ми негодува.

— Какво ще кажеш за чаша бяло вино като начало — предложи той. — Видях, че в хладилника има.

— Да, няма да е зле.

— Криминалистите ще дойдат всеки момент — добави и изчезна в кухнята. Айви чу как отваря и затваря чекмеджетата. Подрънквала чинии.

След няколко минути се появи с две чаши и с чиния, в която бяха подредени солени бисквити и чедър. Сервира всичко на масичката.

— Е, не е ли романтично — промълви тя и избухна в сълзи, после се изправи поривисто. — Трябва да престана да плача. Повярвай ми, Фарго, не съм ревла.

— Вместо сватба преживя кошмар и ти се полага да си поплачеш — каза той тихо, пресегна се и стисна ръката ѝ.

Божичко, каква ръка! Голяма, топла, силна и на нея за миг ѝ се прииска да рухне до този висок, солиден мъж и да се остави в ръцете му.

Но Грифин Фарго нямаше вид на човек, склонен към спонтанност. Освен това тя все още беше заподозрена.

Чу се звънецът на входната врата и Грифин отвори на криминалистите. Айви отпи глътка вино и се опита да не им обръща внимание. В момента не беше полицай. Взеха отпечатъци, огледаха къщата отвън и отвътре, направиха снимки. След час си тръгнаха.

Грифин отряза парченце сирене, сложи го върху една бисквита и го подаде на Айви.

— Хапни.

Тя седна на канапето срещу него и изяде бисквитата. Тъкмо щеше да кръстоса крака и се досети, че ще му предостави доста секасилна гледка. Хранеха се мълчаливо.

— Обичаше ли брат си, когато бяхте деца? — попита тя. Дали щеше да ѝ отговори, или отново щеше да ѝ напомни, че въпросите задава той.

Грифин въздъхна дълбоко.

— Обичах го. Бях на три години, когато той се роди. Нашият баща имал любовна връзка с майката на Деклан доста време преди да напусне майка ми. С втората си жена живя дълго и аз си мислех, че не е толкова лош, просто се е влюбил. Но Деклан веднъж ми каза, че баща ни се срещал с други жени у тях, когато майка му отивала на работа. Тя беше медицинска сестра и имаше нощни дежурства. Смятам, че остана при нея, защото тя беше наследила малко пари. Въпреки че беше лекар, баща ми работеше от време на време, после съвсем престана да практикува. Искаше само да играе голф и да се шляе.

Погледна го, изненадана от искрения разказ.

— Очевидно моят баща е бил отаден на своята работа до последната си минута. Но както подразбирам и вашият баща не ви е отделял време, макар че не е работил.

— Да, точно така. Дали по една или по друга причина, но и двамата са били лоши родители — каза Грифин.

Айви кимна и въздъхна. Почти с никого не говореше за своите чувства към баща си, даже със сестрите си. Всеки път, щом станеше въпрос за баща ѝ, майка ѝ произнасяше някоя високопарна тирада с бомбастични твърдения, вместо да се замисли какво търси Айви, а то беше утеша. И без друго беше тъжно да имаш баща, който не те обича, не се интересува от теб и не иска да знае за теб.

Айви изведнъж осъзна, че замислена за Деклан и баща си, се е свила на кълбо. Почувства болка в гърба, изправи се и раздвижи раменете си.

Най-ненадейно Грифин се озова зад нея и тя почувства силните му и топли ръце на тила си. Започна да я масажира нито много грубо, нито съвсем леко, а точно както трябва.

— Ако наистина подозираше, че съм съучастница на Деклан, нямаше да ти пuka, че ме боли — отбеляза тя.

Той се наведе и прошепна в ухoto й:

— А може би се старая да спечеля доверието ти.

Тя се извърна рязко към него и устните ѝ се озоваха така близо до неговите, че можеше да го целуне.

— Престани с твоите игрички! Предупреждавам те. Няма да разреша да се забавляваш за моя сметка.

— Предавам се — каза той. — Сключваме сделка.

После продължи да разтрива раменете ѝ.

„Целуни го!“ Как ѝ хрумна това? Все пак защо да не хареса Грифин Фарго? Ами да, ръцете му бяха на тила ѝ и усещането бе много приятно. Да, беше много хубав — висок, тъмнокос, с наситенокафяви очи. Мъжествен. Не измит красавец като Деклан. Беше по-скоро от типа мъже като Джордж Клуни, а не като Брат Пит.

Безспорно имаше много качества. Беше честен. Човек, който търсеше обяснение за убийство. Беше добрият, не лошият. А онзи, на когото отдаде сърцето си, за когото мечтаеше да се омъжи, беше лошият. Нищо чудно, че ѝ хрумна да се хвърли в прегръдките на Грифин. Искаше ѝ се да усети поне за малко топлината на добрия.

„А може би се старая да спечеля доверието ти.“

По-разумно бе да не забравя, че Грифин Фарго не притежава само добродетели.

— Трябва да поспя — каза тя. — Беше тежък ден.

Трябваше да избяга от Грифин, от неговите въпроси, от завладяващата му сила... от неговата мъжественост.

Той стана и отиде в спалнята. Появи се оттам с две възглавници и завивка.

— Предпочитам да спим тук, на дивана. Не бих искал да се загубят евентуални улики. Пък и ако Деклан реши да се върне, държа да си на не повече от десет сантиметра от мен.

Десет сантиметра бяха прекалено близко разстояние, за да се чувства удобно.

Но Айви беше капнала от умора, очите ѝ се затваряха. Свали възглавниците от по-големия диван и легна.

— Наистина не искам да ти мириша краката — каза на Грифин. Залепи се до гърба на дивана и му направи място себе си. — Така че да

забравим позицията глава-крака.

Той се усмихна, легна и се загледа в тавана. Айви усети аромата на сапуна му. Беше боров. Наистина се почувства спокойна, сгущена между облегалката на дивана и него. Едва не се омъжи за истински демон, но сега той не можеше да я пипне дори. Първо трябваше да застане пред Грифин, но както стана ясно в църквата, не му стискаше.

Айви се размърда, за да легне по гръб. Раменете и бедрата им се докоснаха и за миг ѝ проблесна странна картина. Е, не чак за миг, но все пак достатъчно дълго, за да си представи как той се обръща и тя усеща тежестта на прекрасното му тяло върху гърдите си. Тази представа заличи за малко реалността, от което ѝ стана по-леко.

— Какво си мислиш? — обърна се към нея той, за да я погледне.

Тя затвори очи.

— Лека нощ.

— Лека.

Но мина доста време, преди Айви да заспи.

* * *

Макар че беше сгодена за Деклан Маклин, Айви Седжуик положително не знаеше почти нищо за него. Жената до него спеше и Грифин се загледа в бележника си, но бележките не му подсказваха как да продължи. Погледна Айви.

По дяволите, беше хубава. Кожата ѝ беше така нежна и кадифена, ресниците — дълги. Устните ѝ бяха полуотворени, както и белият ѝ халат. Виждаха се извивките на гърдите ѝ и Грифин преглътна.

Загледа се отново в бележника си, за да откъсне вниманието си от тялото ѝ и да го насочи към личността ѝ.

Заговорничеше ли с Деклан? Бяха ли екип? Имаше само едно нещо, за което със сигурност би я обвинил, а именно, че се е оставила да бъде измамена. Но в случая щеше да задържи мнението за себе си. В момента се мъчеше да си обясни как е възможно тя да знае толкова малко за своя годеник.

По думите ѝ Деклан възнамерявал да управлява своя корпорация един ден, да спечели милиони и да се оттегли на Карибските острови,

където да отвори бар в тропически стил и да плава с яхта. Искал да учи японски. Непрекъснато говорел как ще отвори дом, където децата от разбити семейства щели да ходят след училище и където щели да играят и да имат наставници. Ах, освен това обичал риба тон и млечен шоколад. Айви и Деклан се срещали един или два пъти през седмицата, рядко за цяла нощ, тъй като той твърдял, че имал лекции сутринта. Понякога в петък или в събота оставал през нощта и си тръгвал рано на другия ден с извинението, че щял да учи.

Грифин си спомни, че природеният му брат обича шоколад. Освен този факт едва ли нещо от останалите истории, измислени от Деклан, за да подмами Айви, бяха верни. Грифин почти не беше разговарял с него през изминалите десет години. Всеки път беше по повод някое провинение на Деклан. Или за нарушение на основите правила за благоприличие. Но Деклан разиграваше сценката „моят голям брат е ченге“ и го пускаха. Преди години Грифин предупреди колегите си, че брат му е измамник, но и Деклан с възрастта стана доста предпазлив.

От всичко, което бе казал Деклан, само едно беше отчасти вярно. Беше се родил Деклан Фарго, но когато стана на осемнадесет, предпочете да носи името на втория си баща — Маклин.

Деклан и баща му се караха ожесточено и това беше краят. Баща им отдавна се беше отказал от него, така че смяната на името трудно можеше да го засегне. Но засегна Грифин. Въпреки че не бяха близки с Деклан, фамилното име ги свързваше, показваше, че са братя. Но Деклан се отърва и от тази връзка.

Другият факт, който не беше лъжа, бе, че е работил за кратко в акционерно дружество „Седжуик“, по всяка вероятност, за да се добере до някоя от дъщерите Седжуик. Тъй като майката на Деклан била приятелка с майката на Айви, това се е окказало лесно. Обяснява и защо на Деклан му се е наложило да се представи с истинското си име.

Колкото повече разсъждаваше и като знаеше що за човек е брат му, как безочливо лъже, какви невероятни истории измисля, как мами всеки човек, когото познава, толкова повече се убеждаваше, че Айви е жертва. Едва ли не от пръв поглед разбра как е попаднала в мрежите на Деклан, независимо колко добро ченге е.

Спомни си внезапно един случай от времето точно преди майката на Деклан и мащеха на Грифин да свари баща им в леглото с

друга жена — медицинска сестра от болницата. Грифин беше съсиран от измамата на баща си, от неговата безчувственост. Вярваше, че е напуснал него и майка му, защото е бил силно влюбен, но ето че се подигра с това, изневерявайки с друга.

Деклан разказа на Грифин ужасната история. Баща му беше вече женен два пъти. Грифин не се заблуждаваше за мащехата си; тя не беше най-благородният човек на света, но не беше и толкова лоша. Съчувстваше ѝ. А каква беше реакцията на Деклан по повод на случая с медицинската сестра в леглото на баща му? Смях! После прибави: „Какъв задник! Толкова ли е тъп, че да чука вкъщи, вместо в някой публичен дом или хотел?“

Нищо не трогваше Деклан. Като че ли нямаше съвест.

Грифин се чудеше дали в момента не пътува към някой от островите извън територията на Съединените щати с фалшиви документи. Може би. А може би беше някъде съвсем наблизо и чакаше удобен случай да се добере до Айви. Но за това Грифин не беше сигурен. Заплахата на огледалото показваше, че тя знае повече, отколкото казва. Повече отколкото съзнаваше вероятно. Грифин беше готов да се обзаложи, че е точно така.

Споменът за баща му, със здраво тяло и здрав разум, силен и красив, го разтърси за миг. Точно преди шест месеца Фредерик Фарго се озова в инвалидна количка. Седеше до прозореца и гледаше във вътрешния двор на клиниката. Оттам се виждаха само няколко каменни маси със саксии здравец в средата. Баща му сумтеше и размахваше ръка, докато не го отведяха до прозореца. После само се взираше навън.

Грифин всеки ден го посещаваше, независимо от факта, че баща му нямаше представа кой е. Веднъж спомена името на Деклан и би се заклел, че видя искрица в очите на баща си, но тя се изгуби за секунда. Седеше с баща си до прозореца около половин час, после отиваше при Джоуи, осемнадесетгодишно момче, или по-скоро млад мъж, чийто баща също беше болен от Алцхаймер. Ученик в горния клас на гимназията, Джоуи идваше всеки ден след училище в четири следобед, сядаше до баща си, който се взираше навън от другия прозорец, и му разказваше всичко. Бащата на Джоуи, едва прехвърлил петдесетте, сякаш нито виждаше, нито чувстваше, но той му говореше, независимо от това, за училището, за баскетболните мачове, за новия съпруг на

майка си, който не бил лош, макар че бил „надут задник“. Излизаше, че майка му се е развела, преди баща му да се разболее. На Грифин му се искаше и той да имаше много за разказване, но нямаше, макар че беше два пъти по-възрастен от Джоуи. На трийсет и две беше. Знаеше за бащата на Джоуи и за самия Джоуи повече отколкото за всеки друг.

Грифин престана да мисли за миналото и се загледа в Айви. Как беше възможно да знае толкова малко за Деклан? Как е възможно Грифин да знае повече за един непознат в болницата, за нечий баща, отколкото Айви твърдеше, че знае за своя годеник? Нямаше представа за миналото му, освен глупостите, които й бе наговорил, и даже това беше твърде малко.

Но пък какво знаеше по въпроса защо хората се влюбват? Грифин не се беше женил, въпреки че си го представяше. Беше се влюбвал доста сериозно заради смешни причини; веднъж чу жена да пее и се влюби, преди да я види. Друг път заради начина, по който самотна майка говореше невероятно нежно на едва проходилото си дете, без да обръща внимание, че току-що я бяха ограбили. Беше обичал, но го бяха предали. Хората постоянно се оставяха да ги лъжат измамници...

Айви изглеждаше толкова крехка в съня си. Сънят ѝ беше неспокоен.

Леко прещракване сепна Грифин и той стана. Някой натискаше дръжката на входната врата, тихо, като че ли не искаше да се издава. С изведен пистолет Грифин се приближи безшумно до вратата, готов да посрещне брат си.

Този път Деклан нямаше да се измъкне.

СЕДМА ГЛАВА

Грифин отключи внимателно, отвори рязко вратата и насочи пистолета към... приятелката на Айви — ченгето. Алана някоя си. Прибра пистолета в кобура.

— Извинявам се — каза той, — но при тези обстоятелства няма как да бъда учтив.

Беше я стреснал. Разтреперана, жената пое дълбоко дъх.

— Съвсем правилно — съгласи се тя. Надникна над рамото му.

— Айви тук ли е? Как е тя?

Айви се надигна от дивана абсолютно будна и бодра в момента.

— Алана? Какво става?

Алана се втурна към нея.

— Много се беспокоя за теб, миличка — отговори тя и отметна дългата си опашка назад. — Не отговаряш на телефона. Звънях толкова много пъти. Минах оттук, но не ми отвори. Само искам да се уверя, че си добре.

— Минала си оттук ли? — попита Грифин. — В колко часа?

— Около седем и половина или малко след това — каза Алана, mestейки поглед от Грифин към приятелката си. — Защо, какво има?

— Деклан е идвал — обясни Айви. — На огледалото в спалнята ми е написал бележка. Заплашва ме.

Алана изпъшка:

— Знам. Чух в участъка. От нюйоркския отдел „Убийства“ са ги информирали. Затова звънях като луда.

— Когато мина оттук, забеляза ли нещо необичайно? — попита я Грифин.

Тя поклати глава.

— Нищо не привлече вниманието ми и повярвай ми, отварях си очите на четири. Вратата беше заключена. Пробвах я. Но Деклан има ключ, нали?

Айви поклати глава.

— Сигурно е взел нейните ключове и си е направил дубликат, за да влеза, когато си поиска — обясни Грифин.

Алана взе ръцете на Айви.

— Ела при мен, Айви. Ако дойдеш, ще съм по-спокойна.

Айви прекара пръсти през копринената си кестенява коса.

— Много ти благодаря, Алана, но тук си имам много по-як бодигард. — Посочи Грифин. — Освен това сутринта ще ме отведе в управлението, за да дам показания, така че е по-добре да останем тук.

— Пък и ако Деклан дойде отново — допълни Грифин, — ще си има работа с мен.

— И на мен само да ми падне — заплаши Алана: — Е, спокойна съм, че не си сама, Айви. Ще ми се обадиш, нали? Насреща съм, с каквото мога, само ми се обади.

Тя си тръгна и Айви седна на дивана. Придърпа завивката.

— Хубаво е да имаш приятели — отбеляза, а хубавите ѝ сини очи бяха премрежени от тревога и болка.

— Имаш ли пълно доверие на Алана? — поинтересува се той.

Айви скочи, завивката се съмкна на пода.

— Какво намекваш?

— Имаш ли ѝ доверие? — повтори той. — Безусловно!

— Естествено, че ѝ имам — озъби му се тя и седна. Загърна се с одеялото и скри прелестната гледка, която за миг се мърна от неволно разтвореното деколте. — С Алана сме близки приятелки още от Полицейската академия.

— Защо се спотайва отвън? — попита Грифин. — Защо опитва дали е отключено, вместо да позвъни?

— Нали обясни. Притеснявала се е за мен. Освен това не забравяй, че е не само приятелка, но и полицай. Тук е на своя територия, Грифин. — Като че ли не успя да го убеди и добави: — Грифин, не си губи времето да търсиш под воля теле, ще се отклониш от заподозрения.

— Благодаря за безценния съвет — усмихна се той. — Но предпочитам да изключа всички възможности.

— Оxo, та ти си можел да се усмихваш — отбеляза Айви и си легна. — Не бях сигурна.

Той изпъшка, загаси лампите и легна до нея.

* * *

На сутринта, когато Айви се събуди, имаше един прекрасен момент на абсолютна забрава. Но после я връхлетяха спомените от вчеращия ден. Най-вече заради миризмата на бекон и яйца, която се носеше от кухнята, и тихото подрънкане на чинии и прибори. Мъж готвеше в нейната кухня и ако имаше нещо, което Деклан никога не беше правил, то бе да готви.

— Обичаш ли ги бъркани? — попита Грифин и сервира две чинии, пълни с храна. Имаше даже препечени хлебчета, намазани с масло, портокалов сок и кафе.

Айви седна и се загърна плътно с халата.

— Обичам яйцата най-вече бъркани. Наистина съм смяяна.

— Не съм кой знае какъв готвач, но няма как да оплескам една закуска.

Настани се пред масичката и налага лакомо парче бекон.

Айви го позагледа. През прозореца зад гърба му нахлуваше светлината на ранното утро и гъстата му черна коса блестеше. Тъмните му очи, живи и интелигентни, не пропускаха нищо. В случая няя, забеляза изведнъж. Айви го зяпаши и той я усети.

Започна да се храни, изненадана от апетита си.

— Закуската е страхотна — похвали го тя. — Благодаря.

Той кимна и отпи от кафето, после отвори бележника и се зачете в бележките си.

— Ще успеем ли след час да тръгнем? — погледна я той.

— Да, но първо трябва да минем през ресторанта, за да оставя роклята.

Той се съгласи и продължи да чете бележките си. Добре че имаше малко време. Трябваше да помисли какво да каже на Лора, когато я попита как е минала сватбата.

Но телефонът зазвъня, разбира се, и Айви съжали, че не го изключи снощи, преди да си легне. Грифин също настоя да не го изключва в случай, че Деклан се обади. Не че Айви държеше, но все пак нямаше нищо против да чуе нещо от рода на: „Айви, наистина много съжалявам!“

Как не! Измамник-убиец да се извинява!

Беше благодарна на своето семейство, на приятелите и колегите си за съчувствието. Но тя търсеше главно отговори. Деклан ли беше убил Дженифър Лесингтън? Защо? И защо щеше да се ожени за Айви, след като беше ясно, че няма да наследи нищо от баща си? Беше ли я обичал? Или си беше направил сметка, че в края на краищата ще се добере до парите?

Защо открадна плика с писмото от баща ѝ? Защо открадна петстотинте долара, преди да разбере, че отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция е неочекван гост на тяхната сватба? Видял ли е Грифин да идва? Или се е подготвил за всеки случай, ако ченгетата го изненадат в църквата?

Толкова много въпроси без отговори. Искаше ѝ се да се обади на Алана и да ѝ разкаже всичко. Тя можеше да потърси информация, при това като полицай, и да анализира онова, от което Айви се смущаваше. Но Грифин я беше помолил да не разгласява неговото разследване. Добре че беше така. Тя нямаше право да стоварва върху гърба на най-добрата си приятелка такава отговорност само защото беше ченге. Алана и без друго в момента имаше безброй задължения. Беше само на двайсет и седем, но имаше доста възрастна леля, всъщност единствената ѝ роднина, която разчиташе само на нея. Подготвяше своята сватба и шиеше шлейфа си сама. Нямаше да занимава Алана със своите проблеми. Защо да помрачава радостта ѝ от предстоящата сватба само защото сватбата на Айви се превърна в кошмар.

Закуси, разтреби масата и изми чиниите, а в това време Грифин нещо си пишеше и очевидно размишляваше. Много добре знаеше, че когато един детектив разсъждава, не бива да се прекъсва, така че го остави на спокойствие.

Горещ душ, друг тоалет и Айви се почувства готова да посрещне деня, който нямаше да бъде приятен. Проведе три кратки телефонни разговора — с майка си и със сестрите си, които още снощи си заминаха. Успокои ги, че е добре и че работи с разследващия детектив.

Добре е. Айви се мъчеше да си го внуши.

Слезе в гостната и завари Грифин на дивана. Пишеше нещо в бележника си. Вдигна поглед и сякаш се изненада, че е с други дрехи, а не с халата.

— Нищо не съм пипала в спалнята. Само взех тези дрехи — каза му тя. Носеше черни панталони, зелен вълнен пуловер и ботуши с

ниски токове. Седна на канапето. — Грифин, бих искала да говоря с родителите на Дженифър.

— Защо?

— Може би ще успея да ги успокоя, а може и в разговора да се досетя нещо, което да ни подскаже къде се крие Деклан или Денис, както там се казва.

Той я погледна внимателно.

— Вече говорих с родителите ѝ. Жертвата е била нещо като черната овца в семейството и не са били близки.

— Черната овца ли? Каза ми, че семейството е богато. Предполагам, че не е била лишена от наследство.

Грифин поклати глава.

— Защо смяташ така?

— Започвам да се чудя дали това не е схемата на Деклан да измъква пари — отговори Айви: — Романтични жени, които не са близки със семейството си. Жени, които се чувстват самотни, уязвими. Те са лесна мишена. Ние сме лесна мишена. Но все пак жени, които може да получат солидно наследство.

— Отвратително. Дженифър Лесингтън има сестра, с която са били близки. Тя също живее в Манхатън. Вчера сутринта беше много разстроена и не можах да говоря с нея. Днес може би се е съзвезла. Понеже са близки по възраст с Дженифър, тя навярно ще ни каже нещо повече за отношенията между Дженифър и Деклан.

— Денис — поправи го Айви, защото се мъчеше да мисли за него като за непознат човек.

Грифин кимна.

— Аз водя разследването, аз ще водя и разпита. Ясно ли е?

— Съвсем ясно, сър — рапортува тя с вдигнати вежди. — И аз съм ченге, забрави ли?

Той престана да почуква с химикалката.

— Извън твоята юрисдикция си, Айви. Не знаем с какво си имаме работа. Ами ако Деклан те проследи, за да ти затвори устата? Не знаем защо е убил Дженифър. Моя работа е да те пазя. Ще спазваш моите наредждания.

Щеше да ги спазва, ако се наложи.

— Пригответи си багаж — добави. — Ще останеш при мен известно време.

— Колко?

— Колкото е необходимо — отговори той, като я гледаше строго.

* * *

Със слънчеви очила и с пухкова вълнена шапка Айви влезе в барчето на „Ябълкова гора“. Грифин чакаше отвън. Никак не искаше някой да я познае. Видя Лора да бърза с поднос, помаха ѝ и закачи калъфа с роклята на закачалка до кухненската врата. Лора ѝ се усмихна отдалеч и Айви излезе, преди момичето да се усети.

„Отървах се от моята така бленувана булчинска рокля — помисли си тя. — Дано Лора да бъде щастлива с нея на една по-друга сватба.“

Вървеше в студеното мартенско утро и се мъчеше да не мисли какъв щеше да бъде за нея този ден, ако Грифин не беше попречил на сватбената церемония. По-скоро лъжите на Деклан попречиха. И Грифин се появи точно навреме. В противен случай сега щеше да дойде да остави роклята, както бе обещала, и щеше да седне с Алана да закуси обилно, за да възстанови силите си от безсънната любовна нощ, щеше да си побъбри с Лора за приказната си сватба. За семейството си, което я бе изпратило с погледи по пътеката към олтара при любимия мъж, за сестрите си, така нежни към нея. За това, че и трите са омъжени, и как са открили любовта.

Айви и Алана щяха да клюкарстват за тържеството, за флиртовете в балната зала, украсена с малки червени рози, каквito Айви обожаваше. Щеше да е танцуvala цяла нощ блус и танго със съпруга си и рок с приятелите и колегите. Щеше да е отпразнувала началото на новия си живот с всички, които я обичаха. След закуската с Деклан щяха да отлетят за Бахамите за една седмица забавления в онзи слънчев рай.

Но всичко щеше да е ужасна лъжа. Опита се да си представи какво щеше да се случи с нея, ако Грифин не се бе появил. Щеше да бъде омъжена за човек, който две седмици по-късно щеше да се ожени за друга.

Айви се качи в колата на Грифин и докато стигнат до Манхатън, се взира напред. Грифин мълчеше. Явно размишляваше и тя го остави

на спокойствие. Чудеше се за нея ли си мисли. За това що за полицай е, след като един типичен измамник така лесно я е поддъгал, а той като детектив от отдел „Убийства“ в полицейското управление на Манхатън сигурно добре познаваше този тип измамници. В „Ябълкова гора“ Айви си имаше работа главно с кокошари, които налиха на булчински рокли. Случваше се някоя кражба с взлом, тийнейджъри да се развлечат, светофари да се повредят. Не беше район с висока престъпност.

— Не се самообвинявай — обади се внезапно Грифин, поглеждайки я.

Вторачи се в него, така се изненада, че е разбрали какво си мисли. Или беше много добър детектив и разгадаваше хората по тяхното мълчание, по езика на тялото, или просто беше започнал да я опознава. Но както и да беше, нямаше да успее да скрие много от него.

Загледа се в профила му, в симетричния нос, в хубавата линия на брадичката.

— Влюбвал ли си се?

Как ѝ хрумна подобен въпрос!

— Нали се разбрахме, че въпросите задавам аз.

— Предположих, че не се отнася за въпроси от личен характер — възрази тя и се загледа отново през предното стъкло, уж с безразличие.

— Не истински — отговори той след известно време. — Бил съм влюбен. Увличал съм се. Но никога не съм изпитвал чувства, които карат човек да поиска ръката на някоя жена.

— Деклан беше моята първа... любов — избъбри набързо и страните ѝ пламнаха.

Той я погледна и се усмихна, и на нея и поолекна.

— Въпреки че тя бързо се изпари — продължи Айви. — Защото в действителност Деклан не съществува, нали? Сърцето ми е разбито, не ме разбирай погрешно. Разбито е, защото страдам за онова, което си въобразявах, че имам. Но то е измислица, не съществува реално. Деклан е лъжа, животът ни беше лъжа. Няма нищо истинско, за да продължавам да съм влюбена. — Поклати глава. — Повече по този въпрос няма да мисля, да, точно така.

— Ще мислиш, за да си направиш равносметка — каза той и за миг улови погледа ѝ.

Имаше толкова много съчувствие в очите му, тези будни, интелигентни очи. Отново усети същата сигурност, че когато е до него, всичко е наред. Беше ѝ трудно да разчита на него, да му повярва. Да повярва на когото и да било. Особено след като знаеше, че за Грифин е средство за постигане на целта. Беше му необходима, за да го отведе до Деклан. Нищо повече.

След два часа, прекарани в участъка на Грифин, за да даде официални показания и да подпише докладите, се отправиха към дома на Мара Лесингтън. Грифин я беше предупредил, че той и една жена — полицай искат да разговарят с нея, и планът му беше да ѝ каже за връзката на Айви с Деклан или по-скоро с Денис. Грифин предчувствуваше, че Мара ще бъде по-благосклонна и по-спокойна, ако се запознае лично с Айви. Тя не беше някоя фатална жена, както Мара навярно би си я представила.

„Заштото ще стане ясно, че Деклан се е интересувал от мен само защото съм Седжуик.“ А дали и Грифин не мислеше същото? Ако такава е истината. Ако всичко между нея и Деклан е било лъжа, тогава е било лъжа и това, че я е харесвал. У нея се надигна гняв, като си спомни как Деклан я гледаше понякога, как галеше лицето ѝ, как я поглеждаше в очите, като че ли е най-красивата жена на света.

„Мръсник! Лъжец.“

Добре че пристигнаха пред жилището на Мара Лесингтън, за да се отърве от тези мисли. Въпреки че нямаше трийсет години, Мара живееше в луксозна жилищна сграда близо до Сентрал Парк в Уест Сайд. Скъп апартамент, също както на Дженифър. Само със свои средства не биха могли да си го позволят.

— Баща ѝ ли е собственик на апартамента? — попита Айви, докато отиваха към входната врата на сградата, която портиер с униформа в синьо и златисто побърза да им отвори.

Грифин потвърди.

— А също и на апартамента на Дженифър.

На Дженифър и Деклан поправи го наум Айви. Портиерът се обади да предупреди Мара, че нейните гости са дошли, и им посочи асансьорите в дъното на мраморното фойе. Мара живееше на двайсет и осмия етаж. Случи се веднъж Айви да отиде на гости при приятелка, която живееше в небостъргач. Токът беше спрял и се наложи да изкачва пеша двайсет и два етажа. Никак не беше забавно.

Пристигнаха пред апартамента и една доста хубава жена се показа на вратата с разплакано и гневно лице. Мара приличаше много на жената от снимките в апартамента на Дженифър Лесингтън. Имаха една и съща къдрава, светлокестенява коса.

— Онзи побъркан негодник я е убил, нали? — попита тя и избърса очите си. — Разбра за другата жена, скарали са се и той е смазал главата ѝ в... — Не довърши и избухна в сълзи.

Грифин погледна Айви, но тя му направи знак да не се тревожи за нея. „Аз съм другата жена“ — помисли си и взе да ѝ се повдига.

— Може ли да влезем...

Жената ги поведе към гостната.

— Тя го видя с нея, видя със собствените си очи как целува онази повлекана, а той отрече, опита се да я изкара параноичка.

Айви за миг се ужаси, но бързо възвърна самообладанието си. Целувал повлекана ли? Видяла е нея и Деклан да се целуват! Къде? Кога? Айви почти не ходеше с Деклан в Манхатън. Ако изобщо се срещаха, той идваше в Ню Джърси за някоя от нощите през уикенда.

— Платиненоруса кучка! — продължаваше Мара. — Дженифър се досети коя е, защото я беше срещнала на някакъв купон. Лора Фрозиър. Тук не е толкова позната в обществото, но произхожда от някаква много богата фамилия от Пенсилвания. Денис се опита да убеди Дженифър, че искал да целуне онази по страната, но Лора била пияна и му се нахвърлила. Вие бихте ли повярвали?

Айви сега вече вярваше, че Деклан е способен на всичко. Питаше се и за Лора Фрозиър ли е бил сгоден.

— Госпожице Лесингтън, спомняте ли си кога по-точно сестра ви е видяла тази сцена? — попита Грифин.

— Вечерта, преди да открият, че е убита — отговори Мара. — Тя му поискава обяснение, но той я разигравал. После дойде при мен и рида на рамото ми.

— Къде е засякла Денис и Лора Фрозиър? — приготви се да записва Грифин.

— В Горен Уест Сайд в бара на Дивини, много модно място напоследък — отговори Мара. — Отначало не го познала, защото носел слънчеви очила и бил облечен съвсем различно. Имам предвид, че Денис не беше богат и се носеше доста семпло, и изведнъж —

издокаран от глава до пети с „Долче и Габана“. По едно време се разсмял с неговия характерен смях и тя го познала.

— Веднага ли му е поискала обяснение? — попита Грифин.

Мара отново се разплака.

— Била е направо шокирана, барът бил пълен с хора и тя си тръгнала като в мъгла. Обади ми се и дойде при мен. Посъветвах я да изчака няколко часа, после да се обади на Лора и да я попита без заобикалки, но Дженифър още се надяваше, че има някаква грешка, и си отиде вкъщи. — Тя замълча и изтри сълзите си с кърпичка, която ѝ подаде Айви. — Тогава видях за последен път сестра си жива.

Сърцето на Айви се сви от жалост за двете сестри.

— Госпожице Лесингтън, много съжалявам за вашето нещастие — каза тя нежно, взе ръката на жената и я задържа. — Казвам се Айви Седжуик. Полицай съм в Ню Джърси. Познавам Денис под друго име. Бяхме сгодени и щяхме да се оженим, ако детектив Фарго не беше прекъснал сватбата точно навреме. Въпросният Денис е измамник.

Жената остана с отворена уста.

— О, боже мили! — заклати глава. — Все пак как не е бил заловен досега?

— Защото е много умел — отвърна внимателно Грифин.

— Аз съм живото доказателство — прибави Айви. — Щях да се омъжа за него, без да подозирам, че живее с друга жена.

Мара въздъхна дълбоко.

— Сестра ми живееше в лъжа. Всичко в живота ѝ беше лъжа. А сега е мъртва. Искам да арестуват този негодник. Обещайте ми, че ще го заловите и ще го дадете под съд.

— Обещавам ви, че ще направим всичко възможно, за да го заловим. — Грифин си отбеляза нещо в бележника. — Госпожице Лесингтън, вашите родители казаха, че не са били близки с Дженифър, но не уточниха защо. Знаете ли дали Дженифър е включена в завещанието на вашите родители?

— Да, включена е — отговори тя. — Моите родители се противопоставиха на нейния избор на професия. Тя стана барманка и взимаше уроци по актьорско майсторство. Дженифър все се бунтуваше. Не се виждаше с родителите ни, но те не я лишиха от наследство. Обичаха я. Все си мисля, че майка ми тайно ѝ се възхищаваше заради това, че имаше смелостта да следва сърцето си.

— Сигурно им е било приятно, че е сгодена за лекар — каза Грифин.

— О, доста се развълнуваха. Това разстрои Дженифър. Значи тя не струва, но само защото ще се омъжва за лекар, който ще специализира изключително доходоносната пластична хирургия, баща ми ще си промени мнението.

А Денис беше само един измамник.

— О, божичко! — досети се изведнъж Мара. — Бил ли е лекар Денис? Или и това е било лъжа?

— Лъжа е — потвърди Грифин.

— На мен ми каза, че е последна година студент в Нюйоркския университет в специалност „Бизнес администрация“ — допълни Айви. Мара беше изумена.

— Кретен. Кретен и лъжец, и убиец!

— Мара — попита кратко Грифин, — защо сте толкова сигурна, че Денис е убил Дженифър? Забелязали ли сте склонност към насилие у него?

Тя прехапа устни.

— Не, но веднъж на един купон забелязах как наблюдаваше някакъв тип, който флиртуваше с Джен. Направо полудя. Така се вбеси, че стисна чашата си и я счупи. От ръката му потече кръв. Нещо имаше в очите му. Онзи гняв. Това беше първото нещо, което застана пред очите ми, когато ми съобщиха, че Дженифър е убита. — Попи сълзите си. — Трябва да го намерите. Трябва да го накарате да си плати за смъртта на сестра ми.

— Обещавам ви, че ще го хванем — каза Грифин. — Но, моля ви, госпожице Лесингтън, засега още не знаем със сигурност дали Денис е убил Дженифър. Така изглежда, но нямаме доказателства.

— Работя с детектив Фарго, за да намерим Денис, или Деклан, както го познавах аз. Повярвайте ми, искам да бъде арестуван, също както и вие.

— Намерете го по-скоро — разчука се тя — и кастрirайте негодника.

ОСМА ГЛАВА

След като нареди по телефона да следят Лора Фрозиър, защото Грифин от опит знаеше, че има вероятност тя да е съучастничка на Деклан, потеглиха.

— А сега накъде? — попита Айви.

— В моя апартамент — отговори той. — Трябва да проверя разни неща, да се обадя по телефона.

„И да те държа под око“ — каза си наум. Откакто беше с нея, тя не се беше опитвала да се обажда на Деклан, за да му снесе информация уж случайно, преструвайки се, че работи с детектива, упълномощен да го арестува. Ако работеше с Деклан, беше дяволски добра актриса. Както му се струваше, имаше само един процент вероятност. Даже по-малко от един, но щеше да бъде глупаво, ако го пренебрегне.

— Как ще открием „негодника“, Грифин? А ние трябва да го открием. Трябва да го открием и да го дадем под съд за убийството на Дженифър Лесингтън. Възможно ли е Лора Фрозиър да го покрива?

— Възможно е, но се съмнявам — отговори Грифин. — Мисля си, че по-скоро Дженифър цяла нощ се е карала с Деклан за Лора. Има свидетел — съсед, който разхождал кучето си. Видял Деклан да излиза около полунощ и да се връща след няколко часа. Така че може би е излязъл демонстративно, после се е върнал, Дженифър го е заплашила, че ще се обади на Лора Фрозиър рано сутринта и ще я попита какви са им отношенията. Може би тогава я е убил.

Айви кимна.

— За да не провали плановете му за Лора. Изглежда, тя е била последната му възможност да се ожени за богата наследница, след като Дженифър явно е щяла да го изрита. Не съм съвсем сигурна, като имам предвид факта, че моят баща по всяка вероятност щеше да ме остави без наследство. Особено след като не отворих писмото със завещанието в посоченото време. Така че пак се връщаме на женитбата му с Лора.

— От теб ще излезе добър детектив.

— Това е целта ми, но не съм сигурна, че капитанът ще ме подкрепи, след като се оставил да бъда измамена от професионален мошеник.

— Не си виновна ти, Айви — каза той за втори път през този ден. — Както вече подчертах, Деклан има магистърска степен по изнудване. Твойт капитан можеше да бъде изигран от Деклан също като теб.

Тя прехапа устни и се загледа навън. Отново му направи впечатление колко деликатна изглежда понякога въпреки самообладанието й. Изпита желание да я докосне, да я успокои. Баща му имаше този навик — до го потупа по рамото или да направи някакъв друг жест, за да почувства Грифин, че той е до него. В подобни моменти на Грифин винаги му ставаше по-леко.

— Как си? — попита. — Зная колко мъчително е да научиш, че има друга жена.

По дяволите! Нямаше намерение да набляга толкова много на тази дума.

Тя го погледна и се усмихна едва-едва.

— Взех да свиквам. Няма да се изненадам, ако се появят още годеници. — Тя изпъшка. — Значи тук живееш — отбеляза, когато спряха на паркинга на неговата улица със солидни къщи от двете страни.

— Не притежавам цялата къща, имам само един апартамент, но е хубав. Има градина отзад.

Взе куфара ѝ от багажника и изкачила няколкото стъпала до входната врата. Отключи и влезе с изведен пистолет. Айви вървеше след него, докато той проверяваше всяка стая. Деклан не се спотайваше вътре. Нямаше и следи от взлом или от чуждо присъствие. Но Грифин никак не би се учудил, ако брат му беше оставил някакъв знак, за да го сплаши. Или пък направо да се опита да го очисти.

— Хубаво жилище — оглеждаше се Айви. — Личи си, че е ергенско, но е хубаво.

Той се усмихна и я поведе по коридора.

— Ето моята стая за гости — каза той и остави куфара на леглото. — Сега е твоя.

Тя вдигна поглед към него.

— Благодаря ти, Грифин.

Изведнъж и без друго малката спалня стана още по-малка. Грифин изпита почти непреодолимо желание да я грабне, да я положи на леглото и да докосне всеки сантиметър от нея с ръцете си, с устните си. Желанието му да я люби беше толкова свирепо, че се извърна настрани.

— Какво има, нещо лошо ли? — попита тя.

„Да, има нещо много лошо. Харесвам те и ме привличаш, а това не е редно.“

Мобилният му телефон иззвъння. Ето че неговият началник го спаси. Отиде в своята спалня и затвори вратата, за да му докладва за срещата със сестрата на Дженифър Лесингтън и за онова, което следва — разпит на Лора Фрозиър. Информира го също, че Айви е под негова защита. Проведе още два разговора — с един свой информатор и със секретарката на Лора Фрозиър, за да уговори среща за по-късен час същия ден. Жената имаше лична секретарка, въпреки че не работеше.

Звънецът на входната врата звънна и Грифин отново стисна пистолета. Направи знак на Айви да не мърда.

Деклан? Възможно бе, но Грифин се съмняваше, че брат му ще бъде толкова нагъл, че да дойде в дома му. Деклан беше умен, но той беше по-умен. И по-голям.

Отиде на пръсти до вратата и надникна през шпионката. Какъв ти Деклан! И през ум нямаше да му мине кой звъни. Беше Джоуи, неговият млад приятел от болницата. Отключи и Джоуи влятя вътре със стиснати юмруци. Така стремително вървеше, че гъстата му рошава коса подскачаше над очите му.

— Мразя го! Такъв кретен! Не мога да го търпя!

Джоуи негодуваше, страните му горяха, големите му лешникови очи бяха пълни със сълзи. Момчето вдигна поглед, забеляза Айви и се съмкна покрай стената. Сви се на пода и стисна главата си.

Айви направи знак на Грифин, че ще се оттегли в кухнята.

Грифин седна до момчето със свити колене, също както него.

— Хей, Джоуи, хайде, успокой се и ми кажи какво има. Сега сме само двамата.

Джоуи вдигна очи и се огледа. Изпъшка тежко.

— Ненавиждам го до смърт. Такъв гаднjar!

— Кой, Джоуи?

— Как кой, онзи кретен, тъпият ми втори баща! Обядвах в стола на училището, а той ми звъни и ми нареджа, че трябва да отида в Калифорния на някаква тъпа сватба в тъпата му фамилия през уикенда. Знае, че прекарвам всяка събота и неделя с татко. А гаджето ми даже не е поканено.

Макар че беше висок метър и осемдесет и тежеше осемдесет килограма, целият само мускули, Джоуи едва беше навършил осемнадесет и учеше в последния клас на гимназията, но си беше цяло дете.

— Каза ли му как се чувстваш? — попита Грифин.

— Сякаш му пука! Майка ми и онзи надут пуйк ми казаха, че баща ми дори не ме забелязва. Как се осмеляват! Лекари ли са? Не са. Тогава нищо не знаят. Не знаят какво вижда и какво не вижда баща ми. Може би усеща, че съм там, може би ме чува.

Грифин разбираше колко важно е това за момчето. А имаше вероятност и да е истина.

— А пък приятелката ми не била поканена, защото „не била от семейството“ — продължи Джоуи, имитирайки монотонния глас на втория си баща. — Но аз знам истинската причина. Пуйкът загубеняк и майка ми смятат, че тя се държи „неуместно“. Това е любимата им дума. А пък аз мисля, че те се държат неуместно!

Той обхвана отново главата си с ръце.

— Не знаех, че имаш гадже — обади се Грифин.

Момчето вдигна глава и лицето му светна.

— Тя е малко по-голяма от мен. На деветнадесет е. Живее самостоятелно... е, със съквартирантки. Мама и пуйкът не я харесват, защото не е учила в колеж и носи халка на пъпа си.

Мъжът се усмихна.

— С какво се занимава?

— Певица е. Или по-скоро пееща сервитърка. Мечтае да участва в конкурса „Идолите на Америка“. Хващам се на бас, че ще спечели. Много я бива. И е много хубава. — Заби поглед в пода. — Понякога пее без съпровод и аз забравям всичко, разбиращ ли? Също като татко.

Грифин кимна одобрително.

— Жените определено имат дарбата да те накарат да забравиш грижите си.

— Горещият шоколад също — обади се Айви и влезе в гостната с три чаши димящ шоколад, които сервира на масата за хранене. — Е, поне ще те стопли в студен ден.

Джоуи се подхили, изправи се и седна на масата. Взе с две ръце горещата чаша.

— Благодаря. Ти ли си гаджето на Грифин?

Грифин забеляза как страните на Айви поруменяха и седна до Джоуи.

— Тя е мой колега полицай — обясни.

Думата „гадже“ в съчетание с Айви изпълниха въображението на Грифин с любовни картини и във всичките той я целуваше и усещаше нейните сладки червени устни.

— Суперяко — отпи от шоколада Джоуи.

Грифин се зарече повече да не мисли за устните на младата жена.

— Знаеш ли, Джоуи, ще ми бъде приятно да постоя при баща ти вместо теб, докато си на сватбата. Ако решиш да отидеш естествено.

Джоуи беше пълнолетен и имаше право да прави каквото си поиска, но явно зачиташе майка си и втория си баща. Беше добро момче.

Джоуи го погледна.

— Наистина ли? Наистина ли ще отидеш? А ще му говориш ли?

Грифин кимна.

— Разбира се.

— Еха, та ти си бил много по-готин от мама и лайнения пуйк. — Хвърли поглед към Айви и прехапа устни. — Извинявай.

— Няма нищо — засмя се тя. — Покрай моята работа какви ли не псуви съм чувала.

Джоуи се разсмя.

— Какви например?

— Ще пощадя слуха ви — отвърна развеселено тя.

— Както и да е, Джоуи — започна Грифин, — когато ми се случи ситуация като твоята, взимам предвид и двете страни. После решавам какъв е най-добрият изход, но преди това изчаквам да ми мине ядът. Загряваш ли?

Джоуи се усмихна.

— По някой път аз много се паля. Но онзи кретен страшно ме изнервя!

— Ако имаш нужда да поговориш с някого, винаги съм насреща.
Момчето кимна и пак прехапа устни.

— Добре, няма да се паля, първо ще помисля. — Погледна Айви.

— Благодаря за шоколада. Правиш го страшен.

— Моля, радвам се.

Той си отиде и Айви седна на дивана до Грифин.

— Добро момче е. Доста е преживял.

Айви облегна главата си назад и се очерта красивата линия на дългата ѝ шия.

— Колко е хубаво, че ще посетиш баща му. Помогна много на Джоуи, даде му малко спокойствие.

— Страхотно дете е — каза Грифин. — Наблюдавам го в болницата. Идва всеки ден и не сваля очи от баща си за секунда, за да не пропусне някой проблясък на съзнание. Гледам баща си по същия начин и после се чувствам съсипан, а съм възрастен човек. Представи си какво му е на това момче.

— Мъчно ми е, че толкова ти се е струпало, и за баща ти съжалявам. Бяхте ли привързани?

Грифин сви рамене, като си представи баща си с неговото блуждаещо съзнание. Някога висок и силен, талантлив и интелигентен, сега от него беше останала само телесната обвивка. Случваше се Фредерик Фарго да се обърне към някой непознат на улицата със заповеден тон, също както към някой лекар — стажант. Грифин не се плашише лесно, винаги беше подготвен за най-лошото. Но беше изплашен до смърт от онова, което сполетя баща му.

— Не особено — отговори. — Никога не сме били близки.

Тя го погледна.

— Стори ми се, че Джоуи е много привързан към баща си. Надявам се, че съзнаваш колко важно е за него твоето отношение. Когато бях горе-долу на неговата възраст, много ми се искаше да си имам някого, с когото да си говоря за моя баща, да споделя какво чувствам.

Този път Грифин взе ръката ѝ и я стисна нежно. Тя вдигна поглед към него с кротка усмивка и преди той или тя да се усетят какво става, той я целуна по устните. Долови нейната изненада, мигновеното колебание, но после отвърна на целувката му, отначало неуверено, после страстно.

Той се отдръпна, за да я погледне в очите, да ѝ даде време да размисли. Айви се притисна към него и погали леко устните му със своите. Това беше покана. Повече не му бе необходимо.

Отпусна се върху нея и я целуна още по-пламенно. Тя го прегърна през тила, ръцете ѝ бяха нежни и хладни, цялата се изви към него. Грифин пъхна ръцете под пуловера ѝ и много сръчно се отърва от дантеления сutiен. Интересно! Очакваше семпъл бял, а това възхитително бельо беше бледорозово и прозрачно, с избродирани малки розови пъпки по презрамките. Миришеше деликатно на парфюм, на Айви.

Повдигна още малко пуловера, за да обгърне гърдите ѝ, след което го съблече, за да не му пречи. Тя се усмихваше и той я целуна, а после го изненада още веднъж, като го бутна назад и се притисна върху него. Усещаше гърдите ѝ върху гърдите си, бедрата ѝ до своите бедра. Тя се плъзна леко надолу и започна да разкопчава ризата му. Тогава слабините им се докоснаха. Той изстена и грабна ръцете ѝ. Очите им се срещнаха и двамата знаеха какво се опитва да ѝ каже той. Дотук беше.

Или сега трябва да го спре и да започнат да разговарят за убийства, жертви, бивши годеници, които са същевременно и природени братя, което щеше да бъде равностойно на студен душ, или да се любят.

„Искам те!“

Вместо да сложи край на тази лудост, защото си беше чиста лудост, Айви разкопча ризата му, впивайки очи в неговите. В мига, в който докосна кожата му, разумът го напусна и останаха само усещанията. Усещаше нейните нежни гърди, устните ѝ, своята възбуда. За секунди и двамата останаха без панталони. Той започна да я гали. Почувства възбудата ѝ. Бикините ѝ бяха също многоекс. Бледорозови и прозрачни. Смъкна ги и легна върху нея, дразнейки с език розовите зърна на гърдите ѝ. Тя простена и той повече не издържа.

Влезе в нея, отначало внимателно, с поглед впит в красивото ѝ лице. Тя отвори очи, целуна го, после пак ги затвори, изстенвайки неволно. Започна да я люби бясно, наслаждавайки се с устни и ръце на гърдите ѝ. Когато стенанията ѝ станаха бързи и необуздани, той повече

не можеше да се сдържа. Грифин експлодира с безумно удоволствие и се отпусна върху нея. Сърцето му биеше лудо до нейното.

— Беше прекрасно — прошепна в ухото й.

— Да, прекрасно беше.

Лежаха така поне половин час. Грифин не помръдваше, не му се искаше да наруши магията. Очевидно и Айви изпитваше същото. После тя се размърда под него и той се претърколи, за да ѝ направи място да стане. Тя грабна леката завивка, метната върху облегалката на дивана, загърна се бързо и тръгна към банята. Не погледна към него.

— Айви — изрече той, без да има представа какво ще ѝ каже.

Но тя не се обърна.

* * *

„Глупачка! Глупачка! Глупачка“ — ругаеше образа си в огледалото. Как допусна да се случи? Даже не знаеше може ли да вярва на Грифин Фарго. Не беше ли за него само средство да приключи случая?

Лицето в огледалото като че ли не беше нейното. Сините ѝ очи сияха. Кожата ѝ блестеше. Чувстваше се обгърната от топлина, независимо че стоеше гола.

„Беше наистина прекрасно“ — помисли си и затвори очи, изживявайки отново онзи миг, когато усети тялото на Грифин върху себе си и впи поглед във великолепните му черни очи. За пръв път от много време я любеше мъж, като я гледаше в очите. Беше почти забравила чудната близост на подобен момент. Ето че с Грифин се случи и точно заради това се криеше в банята.

На вратата се почука.

— Какси, Айви? — чу се гласът му.

Не отговори веднага.

— Добре съм, мия си лицето.

Пусна веднага чешмата, представяйки си как се усмихва пред затворената врата. Загърна се пак с одеялото, отвори и той наистина се усмихваше. Беше се подпрял с две ръце на рамката на вратата. Носеше само джинси. Божичко колкоекси беше! Като че ли не остана въздух в банята.

— Аз съм... — заекна тя. — Всъщност не зная каква съм.

— Аз зная — каза той. — Ти си красива. Също така не си сигурна трябваше ли да го направим.

— Да — съгласи се тя.

— Едва ли и двамата сме го очаквали, но аз не съжалявам.

— Може би — промърмори тя.

Той я погледна учудено с вдигнати вежди.

— Какво има, да не би да съм пропуснал нещо?

— Какво си мислиш? Че не ставам за измамница ли? Че с Деклан сме съучастници!

— Не го вярвам, Айви.

Но тя не вярваше на него. Грифин беше преди всичко детектив.

— Детектив Фарго, проявихме безразсъдство. Отсега нататък ще обуздавам устните си, както и ти твоите.

Той се захили, после и тя, макар че му направи сърдита гримаса, без да знае защо.

— Говоря сериозно, Грифин. Сексът винаги усложнява нещата. Пък те и без друго са тежки.

— Готово, тъй да бъде — съгласи се той. Облече си черна тениска, която за съжаление скри невероятните му гърди. — Пие ли ти се кафе?

— Да, благодаря, после ще обсъдим плановете си.

— Нашите планове! — подхвърли.

— Да, нашите — повтори тя. — Ще се срещнем ли с Лора Фрозиър.

— Айви, разследвам убийството на Дженифър Лесингтън. Имам среща днес в пет следобед с Лора, за да я разпитам. Не зная дали твоето присъствие ще я предразположи, или ще я вбеси. Няма как да предвидим реакцията ѝ.

Тя го последва в кухнята.

— Все пак ми разреши да те придружа при Мара Лесингтън.

— Различно е. Лора има любовна връзка с Деклан. Може да се ядоса, като те види. Мара Лесингтън е сестра на жертвата. В нейните очи ти си полезна за разследването.

— Зная, но...

— Но ние искали Лора да говори, да не бъде предпазлива, Айви. С мен си преди всичко, за да те пазя. А не защото си инспектор от

отдел „Убийства“ на полицейското управление на Ню Йорк. Тук не си на работа, Айви.

— И на меден месец не съм — възрази тя, наблюдавайки го как привидно спокойно приготвя кафе. Всъщност беше много ядосан. — Грифин, нямам намерение да стоя със скръстени ръце, след като мога да помогна. Не забравяй, познавам Деклан.

Той се извърна и се загледа за момент в нея.

— Не, Айви! Не го познаваш.

Копеле! Но беше вярно. Кого заблуждаваше? Не познаваше Деклан Маклин, никак даже.

— Разбери, нямам предвид...

— Да, Грифин, имаш. Накара ме да осъзная истината. Това никога не вреди. Мъчително е наистина. — „Каква идиотка съм, пълна идиотка!“ — наруга се наум. — Но в момента си мисля, че най-важната ми работа е да се облека. Както съм загърната само с това одеяло, не съм в особено изгодна позиция.

Той я погледна и Айви се измъкна с облекчение. Качи се в спалнята, затвори и с дълбока въздишка се облегна на вратата. Мислите ѝ блуждаеха и тя се помъчи да се съсредоточи върху нещо, което да няма нищо общо с Грифин, с Деклан, с многобройни годеници и убийства.

Огледа стаята, която беше много приятно обзаведена. Леглото беше постлано със сиво-зеленикова кувертюра, страшно съблазнителна. Имаше тоалетна маса с кръгло огледало и библиотека с изискани издания, както и с мека подвързия — от класиката до съвременните бестселъри.

Айви се приближи до прозореца, който гледаше към редицата хубави къщи от другата страна на улицата. По тротоара се шляеха хора, въпреки студеното време. Една жена разхождаше дакел. Под някакъв навес мъж и жена се целуваха. Навън всичко изглеждаше толкова нормално, а не беше.

„Деклан, къде се криеш? — недоумяваше тя. — Какво си намислил?“ Още нищо не разбираше. Деляха го минута-две от венчавката с нея, след като беше сигурен, че тя ще бъде лишена от наследство. Дали не се е надявал, че след като се ожени, ще има основание да оспори завещанието? А може да е изнудвал баща ѝ? И как е смятал да жонгира с толкова много съпруги?

Сигурно по същия начин, както е жонглирал с годеници и гаджета. Тя нищо не бе заподозряла.

— Айви! — повика я Грифин.

Тя отиде до леглото, извади джинси и кремав пуловер. Бельото ѝ беше някъде на дивана в гостната, затова облече друго.

В момента искаше само едно: да бъде с най-добрата си приятелка. Копнееше да говори с Алана, да ѝ разкаже всичко, да чуе нейните прогнози. Тази вечер щеше да я помоли да се срещнат в Манхатън. Ако Грифин не се съгласеше, щеше да му напомни, че Алана има пистолет и знае как да го използва.

Айви се погледна в огледалото и отново се изуми колко... жива изглежда. Попипа устните си, където усещаше устните на Грифин като печат.

— Айви, какво става?

Даже гласът му действаше по парадоксален начин на нервните ѝ окончания. Изтича до вратата, отвори я и застана пред него — толкова ужасно висок, метър и деветдесет, че и отгоре. Гъстата му черна коса падаше на кичури.

— Кафето те чака — подкани я той.

Тръгна след него към гостната, където беше сервиран чашите, захарта и млякото на малката маса. Той седна и заразлиства бележника си.

— Бих искал да ти задам няколко въпроса за твоите близки или просто познати, които може да са били съблазнени от Деклан.

Замръзна, както поднасяше чашата към устните си.

— Моля, съблазнени от Деклан ли?

— Айви, мисля, че трябва да анализираме вероятността Деклан да е имал тайна връзка с някоя твоя позната — приятелка, даже някоя от сестрите ти.

Тя се изправи като фурия:

— Как се осмеляваш! Нима твърдиш, че не познавам приятелите си?

— Само казвам, че Деклан може да е имал връзка с жена от твоето обкръжение, например с администраторката в управлението на „Ябълкова гора“.

Представи си Мери Бил. Едва навършила двайсет и една, тя беше студентка и работеше на половин работен ден. Беше безлична,

срамежлива и нямаше гадже, доколкото знаеше Айви.

— И по каква причина Деклан ще върти любов с Мери?

— Достъп — отговор Деклан. — Пароли за компютърните програми например.

— Значи всеки ден, когато влизам в управлението, поздравявам весело жената, която върти любов с годеника ми. Това ли предполагаш? Че Деклан и Мери са ме правили на глупачка!

Той сложи ръка върху нейните.

— Възможно е, Айви. Само това имам предвид. Някой е написал онази заплаха на твоето огледало. Може да е Деклан, но може да има съучастник от твоето обкръжение.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но не се разплака.

— Отвратително е. Всичко това е отвратително. По дяволите, знаеш ли, аз трябаше да съм умницата? Тази от сестрите Седжуик, която не е красива като Оливия и няма прекрасното тяло на Аманда, беше умницата, прозорливата. А какво стана, да му се не види?

— Айви — прекъсна я Грифин, — измамена си от истински майстор.

— И да заподскачам от радост ли? Трябаше да разбера. Трябаше все нещо да усетя. Господи, толкова отчаяно ли съм търсела любов? За... — млъкна, защото осъзна, че говори на глас, че разказва на Грифин. Мъжът, когото люби. Грешка! С когото се люби!

— Казах ти вече, Айви. Възможно е Деклан наистина да те е обичал. Ако баща ти те е лишил от наследство, Деклан не е искал да се ожени за пари.

— Страхотно! Обичал ме е измамник — убиец.

Айви скри лицето си с ръце.

— Ще разнищим историята — каза Грифин. — Обещавам ти.

Тя откри лицето си.

— В множествено число ли говориш? Ние ли каза?

— Да, ние — повтори той. — Ти си полицай и си наясно с работата. Необходима ми е твоята помощ, за да намеря Деклан.

— Имаш я.

— Но това означава да приемеш някои неща, които няма да ти харесат. Като например администраторката да е лъжкиня. Или някой друг твой близък.

— Кой?

— Твоята приятелка полицай Алана Мур. Както и всяка жена — полицай от твоето управление. Измамниците винаги си намират по някоя работлива пчеличка, Айви. Правят услуга, после изнудват нещастника да им я върне. Ако пък са чаровници и изпечени лъжци, свалят който им трябва.

— Възнамерявам да се срещна днес следобед с Алана, моята най-добра приятелка и добро ченге. Ще разговарям с нея като с приятелка, каквато е.

Грифин поклати глава.

— Ще сгрешиш. Трябва да разговаряш с нея като полицай, Айви. Представи си, че е жертва на Деклан.

Тя завъртя очи.

— Алана ще се омъжва — напомни му. — Влюбена е до уши. Страхотна е и много почтена. Никога не би ме предала.

— Според мен не можеш да твърдиш подобно нещо, Айви. За никого.

— Значи не съществува понятие като доверие.

Извърна поглед за момент.

— Съществува, разбира се. Но само ако допускаш, че хората не са съвършени.

— Това е цинизъм, Грифин.

— Това е действителността.

Айви сви рамене.

— Познавам действителността. Отгледана съм от действителността. Явно ти също.

Той мълчаливо се съгласи.

— Абсолютно вярно. Но смяташ ли, че ще успееш да се държиш с Алана без предубеждение, както и с всеки друг от твоите близки и познати.

Как да гледа без предубеждение своята най-добра приятелка или милата администраторка в управлението, ако са били коварни любовници на бившия ѝ годеник? Айви се съмняваше, че е чак толкова разкрепостена. Но вече щеше да е по- внимателна. Към всичко и към всеки. Особено към Грифин Фарго.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В три часа Айви седеше в едно кафене и знаеше, че Грифин наблюдава някъде съвсем наблизо. Нямаше да се изненада, ако ѝ бе поставил бръмбар, за да я подслушва. Ако наистина подозираше приятелката ѝ за съучастничество с Деклан, за нищо на света нямаше да остави Айви сама с Алана даже на толкова оживено място като „Старбъкс“. Случваха се такива неща, като например да ти сипят наркотик в млякото с кафе, после да те замъкнат навън под предлог, че ще ти помогнат, и най-накрая да се озовеш на някой безлюден горски път.

До такива прозорливи заключения Айви, разбира се, не стигна сама. Заслугата бе на Грифин. Затова се спотайваше наоколо. Следеше. Може би слушаше. Което означаваше, че за него не бива да говори. И за онова, което най-неочаквано се случи в неговата гостна. На дивана му, за бога!

Но Грифин само я предупреди да се държи естествено. Да не се преструва. Да сподели с Алана както обикновено. Можеше даже да разкаже всичко за срещата със сестрата на Дженифър Лесингтън. Едвали щеше да чуе нещо ново, което Дженифър да не е разказала на Деклан. Ако Алана имаше нещо общо с Деклан, ето това щеше бъде новина, и тогава щеше да има интересно развитие.

Айви почувства невероятно облекчение, когато видя Алана да идва забързана с тревожно изражение. Влезе поривисто и Айви ѝ помаха с ръка. Алана се втурна към нея, прегърна я здраво и Айви си спомни първия път, когато я прегърна. Бяха в осми клас и Алана току-що се беше преместила в Ню Джърси от някакъв затътен край в Охайо. На тринаесет години Алана беше много сладка, но носеше очила с голям диоптър. Беше слаба и висока като върлина и стърчеше над всичките си съученици. Стеснителна и срамежлива, попадна на друго едно стеснително и срамежливо момиче — Айви. През първата седмица в часа по английски, преди учителят да влезе, няколко от известните фукли започнаха да правят класация на момичетата и

обявиха, че Айви и „Дългата шушулка“ не влизат даже в списъка. Избухна страшен смях. След часовете Айви се извини на Алана; Алана имаше шанс да стане популярна, ако не се бе сприятелила с нея. Алана беше прегърнала здраво Айви с думите: „По-добре да имам една истинска приятелка, отколкото куп фалшиви.“

След това стана наистина добра приятелка на Айви. След прогимназията учиха заедно в гимназията, в колежа и най-накрая в Полицейската академия. Нямаше начин да има даже бегли отношения с Деклан.

— Щях да се побъркам от тревога за теб. — Алана свали шала си и си съблече палтото. — Какси? Какво става?

Айви ѝ се усмихна унило.

— Нека първо да си вземем лате. Но съм добре. Наистина.

Алана се вгледа загрижено в лицето ѝ.

— Не ме лъжеш, нали?

Айви кимна и двете отидоха на бара да си поръчат мляко с кафе и шоколадови сладки.

— По дяволите, какво става? Деклан загазил ли е?

— Очевидно Деклан е водил двойствен живот. А може да се каже и троен, че и четворен. Има поне още една годеница, с която е живял и която вчера сутринта е открита мъртва. Детектив Фарго разследва убийството.

„Освен това спах с него и беше фантастично.“

— Ax! — възклика Алана. — А как Деклан е разбрали, че е ченге? Деклан имал ли е вземане-даване със закона?

„Ами сега? Дали е редно да кажа каква е роднинската връзка между Деклан и Грифин?“ Прецени, че няма причини да премълчи.

— Деклан е природен брат на детектив Фарго. Щом Деклан го съзрял на пейката в църквата, разбрали, че полицията е по петите му.

— Айви, толкова съжалявам! — Алана взе ръката ѝ. — Ти обичаше много Деклан.

Ледени тръпки побиха Айви.

— Като че ли някой... всъщност Деклан... ме заля със студена вода. Чувствата се изпариха, поне към него. Как да обичам човек, който не съществува? Деклан Маклин не съществува.

Приятелката ѝ сви вежди.

— Какъв негодник!

— И знаеш ли какво най-много ме отчайва, Алана? Че не ме бива в онова, което най-много обичам — да съм ченге. Що за детектив съм, след като не усетих, че годеникът ми е измамник?

— Айви, не разсъждавай по този начин. Не си имала причини да заподозреш Деклан. Боже мой, на практика твоята майка направи избора най-грижливо. Беше одобрила Деклан, преди да се запознаеш с него.

Алана имаше право. Айви беше забравила. Майка ѝ сигурно е посыпала главата си с пепел. По-късно ще ѝ се обади да я успокои. Ще ѝ каже още, че дължи двоен хонорар на мадам Елена.

— Айви, ако от мисълта за сватба ти се повдига, ще те разбера и ще отложа датата.

— О, Алана! — трогна се тя и прегърна приятелката си. Ето, това е приятелка — да отложи своята мечтана сватбата заради приятелката си.

— В никакъв случай. С нетърпение очаквам да бъда твоя шаферка. Искам в най-скоро време да отида на проба за роклята и да видя подаръците за младоженците, всъщност очаквам самата сватба. Сватбите са апотеоз на любовта и ще бъда много щастлива на твоята сватба.

— Радвам се много! — Хубавите кафяви очи на Алана се напълниха със сълзи. — Разстроих се много от онази врачка. Вярвах, че говори за моята сватба. За твоята и през ум не ми мина.

Айви се усмихна.

— Слава богу, че не се състоя. Представяш ли си, ако Грифин бе дошъл петнадесет минути по-късно? Щях да съм омъжена за Деклан.

— А защо не посетиш мадам Елена? Може да чуеш нещо полезно.

— Тя нали предупреди, че вижда само миналото — припомни ѝ Айви.

— Какво ли означава това — зачуди се Алана. — Чие минало? Чие минало видя тя, когато ни гледаше? Деклан не присъстваше.

— Може би е усетила неговия похотлив, лъжлив дух, или нещо подобно — предположи Айви.

С тази все пак шеговита забележка двете приятелки се разделиха. Алана бързаше да се приbere в „Ябълкова гора“ за среща с родителите на своя годеник, на която трябваше да решат какъв да бъде ордъовърът

— съомга или риба меч. А пък Айви имаше среща с гаджето на Деклан.

Поогледа се дали Грифин няма да изскочи иззад грамадния фикус, но не се появи. И все пак щом излезе, той изникна до нея.

Ако не за друго, вече в едно беше сигурна: — щеше да я следва като сянка.

* * *

Лора Фрозиър живееше в Горен Ист Сайд в градската къща на родителите си. Семейство Фрозиър беше на сафари, но прислугата беше в пълна бойна готовност, за да изпълни всеки каприз на госпожицата. Имаше иконом, камериерка и даже лична секретарка, която покани посетителите в официалния салон. Госпожица Фрозиър щяла всеки момент да дойде, увери ги тя. Моментът се оказа двайсетминутен. Грифин не обичаше да го карат да чака.

— Наистина много съжалявам! — заизвива глас хубавата млада жена, която влезе. Беше по-скоро крещящо облечена и гримирана, отколкото хубава. — Правеха ми масаж в домашния СПА център. Безумно съм стресирана!

— О, нима? — попита Грифин. — Има ли конкретна причина за вашето печално състояние?

— Разбрах, че моят годеник ме е лъгал — отговори Лора и отметна дългата си руса коса.

„Да се запознаем с годеница номер 3“ — помисли си Грифин и поклати глава.

— Почивах си и тъкмо бях леко задрямала, когато телефонът зазвъня внезапно и някаква шантава жена закрещя в ухoto ми, че нейната сестра хванала годеника си да се целува с мен и сега била мъртва. Даже не разбирах за какво, по дяволите, говори. След това получих съобщение от Девин, така се казва годеникът ми, че каквото и да чуя, е лъжа. Да не се тревожа. Нямах представа за какво говори.

— Това ли е вашият годеник? — попита Грифин и ѝ показва снимка на Деклан.

— Да, Девин е.

Петнадесет минути Лора им говори за великолепния си годеник Девин Макдорън, инвеститор на Уол Стрийт. Как не! Били сгодени от две седмици, но били гаджета отдавна, поне отпреди месец. Пазела в тайна новината от родителите си, защото щели да „изперкат“ заради краткото им познанство. Идеята била на Девин. Искал те да имат време да го опознаят и обикнат.

Още веднъж, как не!

През следващите петнадесет минути Лора Фрозиър се вайка как годеникът ѝ изобщо не е великолепният мъж от нейните мечти. Хлипаше неудържимо и престана за малко, колкото да съобщи, че ще се обади на своя гуру за извънредна медитация. И на психоаналитика си.

— Лора, ще ми разрешите ли да ви задам един личен въпрос? — попита Айви, докато обличаха якетата си. — Какво ви накара да се влюбите в Девин толкова бързо? Защо приехте предложението му, след като го познавахте само от месец?

Лора подсмръкна.

— Възбуждаше ме до екстаз. Само това обяснение ми хрумва.

След като обеща да се обади, ако Деклан се опита да се свърже с нея по някакъв начин, тя избяга, обляна в сълзи. Изпрати ги икономът.

— Според теб дали има още годеници? — прошепна Айви, докато отиваха към колата.

— Умът ми не побира как е възможно един мъж да се разпилява толкова глупаво — чудеше се Грифин. — Но както ти казах, нищо, което се отнася до Деклан, не бива да се подценява. Вече няма годеници и вероятно преследва следващата си жертва, за да финансира изчезването си.

— Сега по каква следа ще тръгнеш? — попита Айви, закопчавайки предпазния колан.

— Имам няколко идеи. Едната е да направим списък на всички богати, самотни жени в Ню Йорк и да проверим издавали ли са чекове на бъдещ младоженец с инициали ДМ. Другата е да разпитам роднини и приятели на годениците, за да разбера кой е знал за връзката на Деклан с Дженифър Лесингтън.

— Защо? — попита Айви.

— Представи си например, че твоята майка е открила двойствения живот на Деклан или е разбрала за любовната му афера.

Може би е отишла при Дженифър и я предупредила да не се вижда повече с Деклан. Краят на жената ни е известен.

Айви се изсмя горчиво.

— Сега пък моята майка ли е вероятният убиец?

Грифин взе ръката ѝ.

— Само разсъждавам, Айви. Такава ми е работата, да оглеждам ситуацията от всеки ъгъл, без значение колко скандално може да прозвучи. Трябва да потърся мотивите, средствата, как е избран моментът за убийството.

Тя се загледа в преплетените им пръсти и издърпа своята ръка.

— Или да приемам, че Деклан е убиецът, каквато беше първоначалната ти версия.

— Той беше първият заподозрян, Айви. Но нито една от уликите на местопрестъплението не го свързва с убийството. Предсмъртната бележка е написана с неговия почерк, въпреки че се е постарал да го преправи. Възможно е да я е написал от страх, че той ще е първият заподозрян.

Айви облегна глава назад.

— До смърт съм изморена, Грифин. Ще ми се да се отпусна за дълго в гореща вана и после да заспя.

— Въпросът с ваната ще ти се уреди, а после да се надяваме, че и двамата ще се наспим добре.

За миг си представи Айви Седжуик с влажна, с лъскава от сапуна кожа. Очертаваше се една дълга нощ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Грифин спази обещанието си. Айви лежеше в горещата вана и блаженстваше, което бе целта на заниманието. Грифин нямаше джакузи, но пак беше божествено. Опита се да не мисли за събитията от последните дни, но не можеше да забрави хубавото момиче от снимките в апартамента на Дженифър Лесингтън, скръбта на Мара Лесингтън, сълзите на Лора Фрозиър, които изглеждаха искрени. Своите сълзи. Деклан беше наранил много хора. Не само жените, които бе изльгал, но и техните семейства и приятели.

Не бе пощадил и своето семейство. Бяха останали само двамата с Грифин, но не се поглеждаха. На вратата се почука.

— Трябва ли ти нещо? — попита Грифин.

„Да повторим любовния сеанс“ — едва не извика Айви.

— Чаша чай, моля.

— Веднага.

След пет минути се появи с чай, ухаещ на бергамот. Постави чашата на поставката до ваната и се обрна, за да излезе.

— Защо не останеш? — попита тя. — Нямам предвид ваната. Само питам...

Той се усмихна и приседна на ръба на ваната. Тя загреба пяна и я пусна да литне.

— Точно същото правих вечерта преди моята сватба... несъстоялата се сватба. Легнах в горещата вана и си фантазирах бъдещето. Вълнувах се много, че ще сменя фамилията си. Най-после щях да се отърва от името Седжуик, което за мен не значеше нищо. Айви Маклин. Сигурно стотици пъти си го бях повтаряла и писала на салфетка, докато пиех сутрешното си кафе. Но както видяхме, засега си оставам Седжуик.

— Според мен — каза Грифин — името зависи от человека. На Деклан не му беше ясно това. Вярваше, че като си смени името, ще избяга от семейството, което не обичаше. Не беше необходимо да си сменя името за тази цел.

— Но моето ме свързва с баща ми. Не мога да го произнеса, без да си спомня за Уилям, но за него това, че нося неговото име, нищо не значеше.

— Все пак е мислел за теб. Предупредил те е да не се омъжваш за Деклан.

Очите на Айви се напълниха със сълзи.

— А аз почти го изгоних. Заявих, че ще се омъжа за Деклан. Само няколко дни по-късно той почина. Може би съм ускорила края му.

Грифин взе ръката ѝ.

— Хей, ти не си виновна за смъртта на баща си. Той е бил много болен. Не е искал да ти каже причината защо не бива да се омъжваш за Деклан.

— Какво ли е знал? — чудеше се Айви. — Все се опитвам да проумея. Навярно е било нещо свързано с работата на Деклан в компанията на баща ми.

— А защо не разпитаме някои от бившите колеги на Деклан — предложи Грифин.

— А пък аз ще отида в адвокатската кантора, за да получа копие от писмото и завещанието на баща ми. То е анулирано, понеже не спазих условията. Но искам да знам какво ми е написал. Деклан го открадна, преди да тръгна към олтара.

Тя затвори очи. Всичко това беше прекалено.

— Нека да престанем да обсъждаме случая — каза той. — До края на вечерта няма да говорим на тази тема.

Айви кимна, по брадичката ѝ полепна пяна и Грифин се разсмя. Посегна да я махне, но ръката му се плъзна по страната ѝ, по шията.

— Преди малко те изльгах — промълви тя.

Той я погледна втренчено.

— За какво?

— Че не искам да влезеш във ваната при мен. Искам.

Той се усмихна и съблече бавно ризата си, като че ли очакваше тя да го спре, да му каже, че идеята не е добра. И наистина не беше добра. Във всяко отношение, освен в едно — копнееше за него. Панталоните и бельото му бяха на пода. Беше разкошен. Всеки сантиметър от него.

Седна зад нея и я притисна до себе си. Тя сложи глава на гърдите му. Грифин започна да масажира раменете ѝ, премахвайки насьбралото се напрежение. После обхвана с нежна ласка гърдите ѝ. Айви изстена тихо, обърна се с лице към него и сключи краката си зад него. Погали под водата превъзбудения му член.

Той простена, привлече я към себе си, впи устни в нейните и проникна дълбоко в нея. Удоволствието запулсира в цялото ѝ тяло. После Грифин подразни нежно зърното на едната гърда, после на другата и Айви изкреща.

Не издържаше повече и се залюля върху него, докато и двамата не стигнаха кулминацията. Тя се отпусна върху него. След малко излязоха от ваната и той пусна душа да отмие пяната от телата им. После взе дебела хавлиена кърпа и я уви с нея. Косата ѝ подсушси много внимателно с друга — по-малка. През цялото време не откъсваше очи от нейните.

„Нима е истина, как да разбера?“ Толкова ненадейно ѝ мина през ума тази мисъл, че се стресна и изпусна кърпата във ваната. Грифин я уви с друга и подпъхна краищата, за да не се свлича.

„Преценката ми не се ли оказа погрешна? Защо да вярвам сега? С какво е по-различно?“

Беше вярвала на Деклан безусловно и се беше озовала в ролята на пълна глупачка. Какво ѝ пречеше да влезе отново в същата роля.

Грифин се наведе да я целуне, но тя неочеквано изпита страх и леко се отдръпна. „Ако не вярвам на себе си, на кого да вярвам?“ Нямаше представа как да си върне самоуважението. Трябваше да остане за малко сама. Да спи сама.

— Аз... — заекна тя. — Не съм...

— Не ми дължиш обяснения, Айви. Преживя истински ад. Прави каквото сметнеш за добре.

Тя кимна и се запъти към своята спалня. Влезе и се почувства съкрушенна. Грифин вече ѝ липсваше.

Телефонът ѝ звънна. На екрана се изписа непознат номер, но гласа позна.

— Не ми се бъркай в работите, Айви, иначе ще убия и теб, и брат ми.

* * *

Грифин и специалистите си играха два часа, но не успяха да проследят обаждането. Деклан или умееше да се прикрива, или някой му помагаше.

Но на Грифин му стана ясно, че Деклан ги наблюдава и знае докъде е стигнало разследването. Знаеше за посещението им у Лора Фрозиър. Очевидно беше във връзка с човек, с когото днес бяха говорили.

Айви чакаше в стаята за разпити. Не беше най-удобното място или такова, което би я успокоило след обаждането, което я изплаши, но Грифин не посмя да я остави сама в апартамента.

Когато потропа и влезе, той я намери да пише в своя бележник.

Тя се изправи сепнато.

— Проследихте ли обаждането?

Той поклати глава.

Айви седна.

— Правех списък на всички, за които се сещам, че са се срещали с Деклан, и биха могли да му помогнат. От интернет извадих имена на богати жени, съответстващи на профила, който го интересува.

Грифин не се съмняваше, че Деклан правеше точно това в момента — целеше се в някоя богата жена. Поклати глава. Имаше време, когато единадесет дванадесетгодишният Грифин вярваше, че Деклан ще стане президент на Съединените щати. Или генерал с нашивка от пет звезди. Деклан беше водач, не знаеше какво е страх, увличаше децата с луди и забавни хрумвания. Най-ярко си спомняше случаят, когато Деклан организира протест срещу лягането в 8:30 и двайсетина съседски деца се изтърсиха на главната улица с плакати и лозунги.

Но после Деклан започна да прави опасни номера. Изкатерваше се на някое дърво и скачаše в прекалено плитка река, заставаше на железопътните релси и отскачаše в последната секунда от летящия насреща влак. Последва хвърлянето на камъни по кучета и котки. Да беше само това!

Отърси се от спомените.

— Да вървим вкъщи и да направим каквото си бяхме обещали — да забравим тази вечер случая. Имаш нужда от хубав, здрав сън, Айви. На сутринта ще бъдем бодри.

— Хубав сън ли каза? — попита тя и прекара пръсти през косата си. — Не мога да си представя, че ще затворя очи.

— Ще ти разкажа някоя много отегчителна история и ти няма да усетиш как ще заспиши.

Тя му се усмихна вяло, стана и прибра в чантата си бележника и химикалката. На отиване към колата отбеляза:

— Някак си не те виждам да разказваш отегчителна история.

— О, повярвай ми! — отвори ѝ той вратата на автомобила. — Моята екскурзия в последния клас на гимназията беше до Гранд Каньон и ще чуеш в най-големи подробности неговата история и геология. Ще захъркаш за две секунди.

Тя се разсмя, изненадана от себе си:

— Възможно е.

След двайсет минути се прибраха в неговия апартамент, но Айви не отиде в спалнята за гости. Влезе в неговата и се отпусна на леглото както беше облечена. Сърцето му потрепна.

Беше ѝ необходим. А от много време на никого не беше необходим по този начин. Легна до нея и тя се прилепи до тялото му.

— Хайде, разкажи за онези скални образования.

Грифин се усмихна.

— Гранд Каньон е широк седем хиляди километра и дълбок пет хиляди — започна да разказва с ужасно монотонен глас, без да има представа какви са истинските размери. — Всяка година десетки хиляди посетители...

Разказваше и след пет минути тя заспа. Равномерното ѝ дишане неопровержимо го доказаваше. И той се унесе, последното му съзнателно усещане бе свежият аромат на нейната коса и ръката ѝ, вплетена в неговата.

* * *

Тъпа болка в главата и ухание на бекон събудиха Айви. Миризмата на пържен бекон по странен начин като че ли облекчаваше

главоболието ѝ. Надигна се бавно и седна, осъзнавайки смътно, че се намира в чуждо легло. Легло на мъж. В първия миг нямаше представа къде се намира. После лицето на Грифин изплува с онези великолепни и ужасно тъмни очи, с правилно очертания нос, с устните му, страните с деликатно поддържана двудневна брада.

Беше заспала в леглото на Грифин, в прегръдките му.

Усмихна се неволно въпреки главоболието, когато започна да запълва празнините в още замъгленото си съзнание. Грифин обяснява големината на Гранд Каньон.

Последва друг спомен:

„Не ми се бъркай в работите, иначе ще убия и теб, и брат ми.“

Разтри слепоочията си. Още не беше склонна да приеме, че Деклан е убиец. По логика знаеше, че той е най-вероятният убиец на Дженифър. Но го беше обичала и бе мечтала за бъдещето си с него... с мъжа, за когото го смяташе... затова дълбоко в себе си не вярваше, че е способен на подобно престъпление, докато не чу гласа му. Беше страшен. Заплашващ нея. Заплашващ Грифин — собствената си плът и кръв.

Затвори очи и се остави на спомена от прегръдките на Грифин. Чувството бе на пълен покой и сигурност. А подобно нещо никога преди не беше изпитвала.

Когато беше малка, много бързо научи, че няма да бъде „на татко момиченцето“, и се примири с това положение доста безболезнено. Все пак не мина без сътресения, докато един ден не ѝ просветна, че „татко“ няма. Фигурата на бащата отсъстваше в семейството. Майка ѝ също изживя живота си без мъж до себе си, за да свърже Айви сигурността с идеята за баща. Спокойствие. Силни ръце. Деклан беше означавал много неща за нея, но не и сигурен пристан. Никога, наистина никога, не бе чувствала необходимост някой да я закриля.

И така, растейки без баща и с майка, загрижена повече за своите приети, отколкото за „детинските капризи“ на дъщеря си, като например страданията ѝ от подигравателното отношение на някои момичета и момчета, проблемите ѝ със съчиненията, в които ѝ бе неудобно да излага истината, се привърза към Алана. Нейното приятелство ѝ помогна да понесе всички кризи — значителни и незначителни. Научи се да бъде уверена в себе си, както и на един друг вид опора — доверие в приятелите. Айви още се сгърчваше при

спомена за годините в прогимназията, когато момчетата ѝ подвикваха: „Хей, дъската за гладене, ти момиче ли си? Я да проверим!“, и я стискаха за чатала. Някогашната Айви щеше да се разплаче неудържимо и да се свие на кълбо. Но Айви, която се бе научила на самоуважение, гледаше на тях като на престъпници, начинаещи крадци и бъдещи убийци. Точно тогава започна да се интересува от полицейската работа, защото в нейните очи беше средство светът да се избави от усъвършенстваната версия на тези малки тирани. В гимназията започна да чете усилено книги, както художествена, така и документална литература, за полицаи и полиция, и знаеше, че там ще бъде част от тях. Оттогава тези мъчители, тези злобни и покварени момичета и отвратителни момчета за нея бяха престъпниците, а себе си виждаше като ченге, каквото и стана. Всяко момче, което се осмелеше да я докосне, получаваше изненадващо умел удар.

С четири години работа в полицията зад гърба си беше напълно самоуверена. Не беше очаквала, че този, за когото едва не се омъжи, крие тъмна страна. Не беше свикнала да бъде закриляна и да търси закрила. Но, по дяволите, беше много приятно.

Усети, че главоболието ѝ намалява, облегна се на таблата на леглото и заоглежда спалнята на Грифин. Беше негово отражение. Чисти линии. Лъхаше на мъжко присъствие. Нямаше нищо против да се завие през глава и да не мръдне оттук до края на деня. Преди и през ум не ѝ беше минавало да остави някой друг да поеме нейните задължения. Но Грифин явно беше грижовен тип. А пък от божествения аромат, който се носеше от кухнята, ставаше ясно, че на всичкото отгоре може и да готви.

Стана и тихичко отиде в своята спалня. Изкъпа се набързо, сложи си лек грим и малко повече пудра върху тъмните кръгове под очите. Прикри с руж бледността. Остана доволна, че изглежда по-живнерадостна, отколкото се чувства, облече се с черни панталони и бяла риза, обу любимите си ботуши и тръгна подир уханието на бекон.

— Добро утро — поздрави я Грифин, сервирайки бъркани яйца в двете чинии на масата в трапезарията. — Дано да си гладна.

— Гладна съм — отговори му тя. — За моя най-голяма изненада.

И това беше добър знак. Означаваше, че идва на себе си. Събитията от изминалите два дни не контролираха живота ѝ и заплахите на Деклан не я парализираха.

— Благодаря — добави и седна.

Беше направил и кафе. До нейната чиния имаше чаша портокалов сок и купичка френско грозде.

— Добре ли спа? — поинтересува се Грифин, докато й наливаше кафе.

— Благодарение на теб, да.

Погледна я, сякаш не очакваше да каже точно това. Беше прекалено лично. Тя се възползва от този момент, за да му хвърли един по- внимателен поглед. Черната му коса блестеше, тъмнозеленият пуловер много му отиваше. Тази сутрин носеше джинси. Избелели и секси. Ботушите му бяха от тъмнокафява кожа. Беше така поразително хубав, че Айви отмести поглед смутено.

Беше време да се захванат за работа. Прекара нощта в неговите прегръдки, забрави тревогите си и се наспа. Но яркото сутрешно слънце показваше, че я очаква реалността.

— Грифин, в какво Деклан не иска да му се бъркам? В любовните афери ли? Или има нещо друго предвид?

— Любовните му похождения са си негова работа — отговори Грифин. — Моят шеф е на мнение да се престорим, че сме изоставили случая за два-три дни. Нека Деклан остане с впечатление, че сме се стъпвали от заплахите му.

— Да му внушим фалшиво чувство за сигурност — закима Айви.

— Но как да стоим със скръстени ръце? Не че знам какво трябва да направим.

На вратата се почука, после още веднъж. Грифин скочи на крака, направи знак на Айви да се премести в гостната и отиде до вратата. Беше извадил пистолета си.

— Кой е?

— Щастливата двойка! — чу се жизнерадостен мъжки глас.

Грифин прибра пистолета и погледна недоумяващо Айви. Отвори вратата и в апартамента нахлуха Джоуи и хубава млада жена с платиненоруса коса, с плитчици, висящи от слепоочията, и много къс бретон.

— Ние се сгодихме! — съобщи Джоуи, който държеше за ръка момичето. На безименния му пръст проблесна пръстен.

Сгодени ли? Джоуи не беше завършил дори гимназия! Току-що навърши осемнадесет.

— Запознайте се — продължи Джоуи с ръце върху слабичките рамене на момичето — с Джулиана, моята годеница. Човече, харесва ми да го казвам. Моята годеница! Моята годеница!

Грифин и Айви се спогледаха. Грифин изпъшка, Айви все още успяваше да се сдържа.

— Вие първи научавате — продължи Джоуи, а с гъстата рошава коса изглеждаше още по-малък, отколкото беше. — Не сме казали дори на родителите си. Обичам да си имам пикантна тайна.

— Приятно ми е да се запознаем, Джулиана — стисна Грифин ръката на момичето. Представи Айви и след още няколко ръкостискания покани двойката на закуска. Те седнаха на масата.

Айви беше готова да се обзаложи, че нито Джулиана, нито Джоуи умелят да готвят. Както и че нямаха пари за закуска или кафе. За пазаруване и дума не можеше да става.

— Пръстенът не е ли страшен? — каза Джулиана, докато мажеше препечена филия с масло и трупаща отгоре бъркани яйца и бекон. — Купихме го на улицата само за двайсет кинта.

Айви не откъсваше поглед от странната коса на Джулиана, от бухналия бретон, който не помръдваше, от плитчиците покрай слепоочията. Тънката ѝ фигура беше загърната с няколко ката дрехи. Беше хубава по екзотичен начин. Но екзотичното внушение можеше да се постигне и само с една очна линия.

— Щом започна работа, ще го заместя с истински диамант — прибави Джоуи и налага парче бекон. — Ама че е вкусно! Сещаш ли се, ще трябва и двамата да се учим да готвим, като заживеем заедно. — Той целуна Джулиана по страната.

— Как ще живеете заедно? Доколкото си спомням, Джулиана има съквартирантки.

Устата на Джоуи беше пълна и той завъртя глава.

— Да, ще спим там, докато си намерим друго място. Мислим си за апартамент с една спалня, с декоративна неизмазана тухлена стена.

— Такива жилища вървят по двеста и петдесет на месец минимум — отбеляза Грифин. — Без хлебарки е толкова.

Джулиана направи гримаса.

— Мразя бублечки.

— Не се тръшкай — каза Джоуи. — Аз ще работя, ти работиш и ще си наемем студио. Някое много хубаво, без хлебарки.

„Не и в този град“, щеше да каже Айви, но премълча. Джоуи и Джулиана щяха да се сблъскат с действителността, щом видят цените на недвижимите имоти в обявите по вестниците. Искаше ѝ се да скочи и да закрещи: „За бога, хлапаци, да не сте полудели? Нямате капчица мозък! Срещайте се. Но не напускай училище, Джоуи! И забрави за всяка годеж, докато не станеш на... трийсет!“

— С работа на половин работен ден след училище няма да печелиш много — отбеляза Грифин и тя виждаше, че едва се сдържа.
— Може би трябва да отложите годежа и да не се събирате да живеете заедно, докато не се дипломираш, Джоуи.

— По дяволите училището. — Джоуи си сипа още бъркани яйца.
— Напускам.

Грифин замръзна.

— Моля? — кресна той. — Остават ти три месеца да се дипломираш. Няма да стане, Джоуи. Не! Баща ти би се побъркал.

По дяволите! Да влиза в ролята на баща не беше в навиците му, но в случая се налагаше. Страните на Джоуи пламнаха.

— Виж, Грифин, абсолютно те уважавам, но не знаеш какво би пожелал баща ми. Мисля си, че ще бъде доволен, ако съм щастлив. С Джулиана съм щастлив. На осемнадесет съм и ще правя каквото си искам.

Грифин изгледа момчето.

— Можеш да правиш каквото искаш, Джоуи. Но да си зрял човек, означава да правиш и съответния избор, а не такъв, който ще разруши бъдещето ти.

Джоуи сви рамене и си взе пето парче бекон.

— Ще се оправя.

Грифин погледна Айви и поклати глава.

— Снощи прибра ли се вкъщи?

Момчето сви устни.

— Не.

— Родителите ти сигурно са се разтревожили много — отбеляза Айви.

— Да се тревожат за себе си — наежи се Джоуи. — На тях не им пушка за мен или за баща ми. Друг близък освен баща ми нямам. Така че сам ще решавам кое е най-добро за него и кое е най-добро за мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че татко ще дойде да живее с мен... с нас — добави той и стисна ръката на Джулиана.

Айви наблюдаваше как годеницата на Джоуи пребледня. Даже остави парчето бекон, което се канеше да лапне. Очевидно загуби апетит. Айви не се съмняваше, че годежът на влюбените птиченца ще трае само докато не ги лъхне свежият въздух на улицата.

Но в момента Джулиана — жена с вид на недорасло момиченце — изглеждаше много по-заинтересувана от драмата, която щеше да се разиграе вследствие на ситуацията, отколкото от самата ситуация. А за Джоуи беше още по-драматично, понеже се свеждаше до въпроса къде ще живее или няма да живее баща му. Щом на Джулиана ѝ писне, ще ѝ писне и от Джоуи.

— Сега отиваме да съобщим на родителите ми — каза Джоуи. — Веднага щом си тръгнем оттук. Те ще изперкат, много важно!

Грифин изпухтя:

— Джоуи, не ми харесва тонът ти.

— Аз съм нов човек — отговори той. — Хайде, Джулс, да тръгваме.

— Прилична работа без гимназиална диплома няма да си намериш. Забрави и за приличен апартамент. За храна. За каквото и да е.

— Мога да се явя на теста за диплома — възрази Джоуи. — После да уча на половин ден в колеж. Ще продължи по-дълго, но...

Грифин поклати глава.

— Джоуи, чувал ли си поговорката: „Каквото сам си направиш, никой не може да ти го направи.“ Не съсипвай бъдещето си само за да ядосаш майка си и втория си баща. Ще пострадаш само ти.

— Ох, човече — рече Джоуи, — мислех си, че си на моя страна. — Стана и взе още една филия. — Хайде, Джулс, да се разカラме оттук.

Джулиана се усмихна на Айви и Грифин.

— Благодаря за закуската.

Щом излязоха, Грифин завъртя очи.

— Страшно разговорлива е! „Благодаря за закуската.“ Друго не намери ли да каже?

— Спомена, че пръстенът струвал двайсет долара — прибави Айви.

— Ще напусне училище само през трупа ми — горещеще се Грифин.

Тя не успя да се сдържи и се подсмихна леко.

— Изглежда наистина държиш на това момче.

Той седна на дивана и отпусна главата си назад.

— Да, държа.

— Тогава не се тревожи, че ще напусне училище и ще отпраши към Лас Вегас. Забеляза ли физиономията на Джулиана, когато Джоуи каза, че баща му ще живее с тях?

Той я загледа сепнато.

— На това му се казва добра полицейска работа.

— Въпросното момиче ще му разбие сърцето. Много скоро. И грандиозните планове за баща му ще се изпарят. Ще бъде дълбоко наранен и наистина ще има нужда от теб.

— Ще бъда до него, но само ако не напусне училище. Другото няма да мога да понеса. — Въздъхна дълбоко. — Деклан не завърши гимназия. Знаеше ли?

Този път тя изпадна в недоумение.

— Каза ми, че той е произнесъл прощалната реч при завършване на гимназията и че е завършил с отличие Нюйоркския университет. — Седна до него на дивана, облегна глава назад и се загледа в тавана. — Като пълна глупачка вярвах на всичко, което ми говореше. Как иначе щях да повярвам, че учи за магистърска степен? Все пак работи, макар и за кратко, в компанията „Седжуик“. Нямах причини да не му вярвам.

— Напусна в последния клас на гимназията още в началото на учебната година — каза Грифин. — Аз учех в колежа и работех на половин ден. Какво ли не опитах, за да го накарам да продължи да учи, даже му предложих да живее при мен, докато завърши. Според мен си направи сметка, че ще разиграва много по-лесно майка си и втория си баща. Лъжеше родителите си, че има някаква фантастична работа в Ай Би Ем и „Майкрософт“.

— Имаш предвид, че е носил пари вкъщи ли?

— Започна като посредник при някакъв лихвар, после се прехвърли в банда, която крадеше коли. Но по едно време се усети, че е много по-лесно да живее на гърба на доверчиви, богати жени.

Айви се сгърчи.

— Хей, не исках...

Тя му се усмихна.

— Да, знам, че нямаше предвид мен, особено след като не съм богата и никога няма да бъда. Не и със скромната полицейска заплата.

— Сигурна ли си, баща ти те е оставил без наследство? — попита Грифин.

Айви кимна.

— Сигурна съм. Все пак ще отида при адвоката. Любопитна съм какво пише в писмото, което не отворих.

Телефонът й звънна. Търсеше я Алана.

— Айви, имам лоша новина.

Още ли? Стегна се.

— Ще я понеса.

— Къщата ти е разбита и преобърната наопаки. Много съжалявам.

Поколеба се, като че ли имаше намерение да каже нещо, но в последния момент се отказа.

— И? — подкани я Айви.

— Има още една бележка за теб. Този път е напечатана и залепена на стената.

— Какво пише?

Айви затвори очи, ужасена от онова, което щеше да чуе.

— Трябва да дойдеш — ти и детективът.

— Алана, какво пише? — настоя тя с тон, който издаваше колко е напрегната.

Приятелката й позамълча, преди да повтори съдържанието на бележката:

— „Вярвах, че не е в твой стил да спиш с братята, госпожице Лицемерие. Но курвенската ти природа ще ме улесни, когато убивам и двама ви.“

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

„По дяволите! — изруга наум Грифин, когато влезе след Айви в нейната къща. — Някой се е постарал да бъде много убедителен.“ Разбираше, че животът на Айви системно ще бъде разтърсван, ако не престане да се бърка в делата на Деклан. Този вандализъм веднага след обаждането по телефона беше начинът на Деклан да убеди Айви, че на огъня ще отвръща с незабавен огън. Също така, че следващата мишена ще бъде тя.

Зад всичко това само Деклан ли стоеше? Или си имаше някое гадже за мръсната работа?

Бележката, отпечатана на бял лист, не подсказваше нищо. Някой знаеше, че двамата с Айви прекарваха времето си заедно, а пък обвинението, че са любовници, беше бълф, Грифин не се съмняваше.

Толкова самонадеян и нагъл ли беше Деклан, та да дойде в „Ябълкова гора“, където хората го познаваха и цялото полицейско управление го издирваше? Ако се покажеше наоколо, за две секунди щяха да го тикнат в затвора. Но пък Деклан нямаше да си показва лицето на всеки. Щеше да се дегизира.

Грифин погледна към Айви, която стоеше на сред разрухата. Стараеше се да запази самообладание и да не се разплачне. За кой ли път!

Диванът беше нарязан и пълнежът се беше разхвърчал из цялата стая. Библиотеката беше прекатурена. Лампи, цветя, всичко беше съборено на земята. Но Грифин забеляза нещо необичайно при подобно опустошение. Малки, лични вещи бяха буквально смазани. Например една музикална кутия, която стоеше на полицата над камината. Снимки на Айви и сестрите ѝ бяха разхвърлени навсякъде. За сметка на това разни малки украшения стояха непокътнати. Този факт говореше за лично отношение. Или за друга жена. Някаква поредна друга жена. Някоя, която не е одобрила намерението на Деклан да се ожени, въпреки че Айви не наследяваше нищо. Нямаше

да наследи нищо, защото не спази условието да отвори писмото преди церемонията.

Деклан е обичал Айви.

Грифин беше сигурен, така както беше сигурен как се назва. Деклан искрено бе обичал Айви. Друга причина да се ожени за нея нямаше. Тя не беше богата. Като полицай беше абсолютно почтена и никога нямаше да наруши служебната етика, за да прикрива измамите му. Щеше да го зареже, щом научеше истината за него.

Ето каква била работата! Деклан обичаше Айви. Друга жена, оплетена в мрежите му, жертва или любовница, се бе озлобила от този факт. Жена, която по всяка вероятност познаваше Айви.

Тогава защо Дженифър Лесингтън бе убита, а не Айви. Може би Деклан я е убил, защото го е заплашила, че ще разгласи, че е многоженец, и тогава щял да се прости с хубавата си сделка. Със своя банкомат. Може би този вандализъм бе резултат от яростта на жена, вбесена от любовта на Деклан към Айви, въпреки нейните скромни приходи. Айви в момента работеше по случая с Деклан в екипа на отдел „Убийства“ в нюйоркското управление на полицията, което също беше повод за гняв.

Може би. Твърде много „може би“ се насьбраха. Твърде много сценарии.

Айви вдигна от земята смачкана фотография на нея и сестрите ѝ и докато се мъчеше да я измъкне от съсираната рамка и натрошено стъкло, Грифин се запъти към спалнята, съвсем наясно какво ще завари там. Матракът щеше да бъде нарязан и навярно изцапан с боклуци или даже с кръв от прасе например.

Бинго! Мръсотия! Това навеждаше на мисълта за ревнива любовница. Дружката на Деклан се беше разфучала. Възможно беше да са се скарали и той да е признал, че обича Айви. Във всеки случай Деклан беше много ядосан, че Айви е с Грифин, което беше предизвикало скандала. Както и да беше, Грифин разбра, че трябва да търси двама души — Деклан и неговата тайна любовница.

Усети зад себе си Айви и когато се обърна към нея, изразът на лицето ѝ го съкруши. Изглеждаше... съсирана. Гледаше вторачено тоалетната си масичка и посочи безжизнено към нея. После закри лицето си с ръце, свлече се на колене и се разрида.

Грифин коленичи до нея и я прегърна.

— Какво има, Айви?

Трябваше ѝ минута, за да проговори:

— На седем години бях, когато видях баща си за първи път. Представяш ли си? Да знаеш, че някъде там имаш баща и докато растеш, постоянно да ти повтарят какъв окаян тип е, думи, каквите нито едно дете не бива да чува, и че този баща не се интересува от теб.

— Много съжалявам, Айви — прошепна Грифин, милвайки косата ѝ.

— Най-после, когато навърших седем, се запознах с него. Реши ние, трите му дъщери, да прекараме две седмици през лятото в неговата вила в Майн. Още първия ден ни даде раковини, които сам бе събирал по брега, и всяка една му напомняла за нас. Не съм забравила какво си помислих: „Как може нещо да му напомня за мен, след като никога не ме е виждал?“ Но после се сетих, че майка ми го бомбардираше с мои снимки, с моите училищни успехи, истории и така нататък. Той сложи раковината в ръката ми и каза: „Избрах тази за теб, защото ще чуваш песента на океана.“

Грифин прегръщаше Айви и бършеше нежно сълзите ѝ.

— Защо точно такава е изbral за теб?

— Не зная. Никога не го попитах. Предчувствах, че един ден съвсем естествено ще разбера. С възрастта започнах да си представям, че смисълът, който е вложил, е да почувствам неговата любов в шума на вълните, ехтящ в ухото. Че бученето на океана вътре в раковината изразява високо и ясно онова, което той не може. — Погледна Грифин с блеснали от сълзите очи. — Тъпо, а?

— Ни най-малко, Айви. И мисля, че си абсолютно права.

— Тази раковина беше единственият ми подарък от него.

Сърцето му се сви.

— Счупена е, нали?

— Не. И това е най-стренното. Не е счупена. Нищо друго ценно за мен в тази къща не е оцеляло.

Грифин погледна раковината върху тоалетната маса на Айви.

— Кой знае за раковината и какво означава за теб?

— С моите сестри напоследък си говорихме за нашите раковини.

На Алана съм разказвала, но много отдавна. И на Деклан, разбира се. В дневника си съм писала много. За последен път вечерта преди моята несъстояла се сватба.

— Потърси го — каза Грифин, макар че имаше чувството, че е изчезнал.

Чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им беше разсипано по пода. Айви поогледа и поклати глава.

— Може да е бил откраднат преди — предположи той — от человека, който ти написа бележка на огледалото. Не съм сигурен дали е Деклан или неговата съучастничка.

— Айви!

Грифин се обърна и видя Алана, която се спусна разплакала да прегърне Айви.

— Толкова съжалявам! Отидох в управлението да напиша сведението. Вратата зееше отворена, влязох да проверя и видях погрома.

Той наблюдаваше Алана, тревожното ѝ изражение, как като прегръщаше приятелката си, сякаш искаше да я защити. Защо го изпълваха подозрения, щом погледнеше тази жена? Нямаше причини, освен инстинктивното му усещане за нещо нередно, когато през онази първа нощ обикаляше около къщата. Е, да, обяснението ѝ беше правдоподобно, но все пак нещо го беспокоеше.

— Трябва да се махна оттук — каза Айви, взе раковината и я прибра в чантата си.

— Айви — повика я от гостната един от колегите ѝ, — имаш ли нещо против само няколко въпроса? После ние ще разчистим.

Айви кимна и се приближи вдървено до полицайте.

Алана оглеждаше разрушенията в спалнята и клатеше глава. По лицето ѝ не се яви и сянка от чувство за вина.

— И така, полицай Мур — обърна се към нея Грифин. — Смяtam, че Деклан има съучастник жена. Тя по всяка вероятност познава Айви. Да се сещате за някоя, която би могла да стане плячка на Деклан?

Наблюдаваше внимателно реакцията на Алана. Ако подозренията му бяха напразни, поне можеше да го насочи на някаква следа.

— Моля ви, наричайте ме Алана — започна тя. — Айви е заобиколена от добри хора, които наистина се тревожат за нея. Да не би другата годеница да е замесена?

— Може би — отговори той, но в стегнатите отговори и загриженото изражение неолови нищо нередно. Или я биваше да

льже невъзмутимо като Деклан, или беше предана приятелка. Засега не можеше да определи.

Заради Айви Грифин се надяваше, че ѝ е предана.

* * *

На следващата сутрин Айви отиде в кантората на адвоката, която се намираше в самия център на Манхатън, и отвори внушителната двойна врата. Токчетата ѝ зачаткаха по излъскания мраморен под. Спомни си първия път, когато дойде тук заедно с Деклан за отваряне на завещанието на баща си. А сега щеше да прочете писмото от баща си и братът на Деклан беше до нея. Странно.

През нощта отново спа облечена в прегръдките на Грифин. Той виждаше, че е изпаднала във вцепенение. Легна до нея и я милва по косата, докато заспа. А когато се събуди, закуската отново беше сервирана и кафето готово.

Имаше опасност да свикне с всичко това. Да спи сгущена в прегръдките на Грифин Фарго, да бъде утешавана, сутрин закуската да ухае.

Разбра историята на раковината, независимо от това, че Айви беше отчуждена от баща си, разбра защо една най-обикновена раковина ѝ е толкова скъпа. Остави я да изстрада спомените си, разпита я за баща ѝ и за кратките летни ваканции в Мейн. После предложи на сутринта първо да посетят адвоката на баща ѝ и най-накрая да прочетат какво ѝ е написал.

Помъчи се да си представи как щеше да се почувства, ако беше сама в онази безлична сграда с кантори. Сърцето ѝ щеше да бие до пръсване, ръцете ѝ щяха да треперят и трудно щеше да разговаря с адвоката, когото беше виждала само веднъж. Ако от нея се очакваше да усети присъствието на баща си, това бе невъзможно.

„Благодаря ти, че си до мен“ — каза мислено на Грифин, докато асансьорът ги отнасяше нагоре. Возеха се мълчаливо и Айви виждаше, че той винаги знае кога на нея не ѝ се говори и иска да бъде сама с мислите си и със страховете си.

— Той няма представа какво е загубил — обади се тя за своя най-голяма изненада. Всъщност нямаше намерение да изрича това на глас.

Той се загледа в сменящите се светлинки на етажите над вратата.

— Мисля, че има. Той те е обичал, Айви.

Тя прехапа устни.

— Не говорех за себе си, Грифин.

Погледна я объркано.

— Говорех за теб — продължи Айви. — Че Деклан няма представа колко много е изпуснал, като е станал такъв лош човек, без морал и ценности. Щях да съм на седмото небе, ако имах брат като теб. Не, не си мисли, че гледам на теб като на брат — добави сконфузено и се почувства като глупачка.

Черните му очи проблеснаха за миг.

— Благодаря.

Задържа погледа му с чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне, и тогава, слава богу, асансьорът спря и вратата се отвори.

Въведоха ги в приемна с дървени ламперии, после в друга приемна. Айви кръстоса крака, за да престане да потропва, и въздъхна шумно. Грифин, трябваше да му се признае, я оставил да нервничи на воля.

— Госпожице Седжуик.

Айви вдигна поглед и видя пред себе си Едуин Харис, адвоката на баща ѝ.

— Господин Харис, запознайте, се с детектив Грифин Фарго от Полицейското управление на Ню Йорк.

Адвокатът се ръкува с Грифин и каза:

— Съжалявам за избора ви, госпожице Седжуик. Но както знаете, съдържанието на писмото се анулира автоматично, ако не го отворите в посочения срок.

— Да, зная, но ви моля да ми го прочетете. Бих искала да чуя какво пише.

Какво имаше в това писмо? Обясняваше ли баща ѝ защо е против нейния брак? Или изразяваше своето разочарование от една неблагодарна дъщеря, която не обръща внимание на предупреждението на могъщия си баща?

— Писмото не е ли у вас? — попита господин Харис, поглеждайки над рамките на очилата си.

— Страхувам се, че беше откраднато — отговори Айви. — От моя бивш годеник.

Изражението на адвоката остана безразлично.

— Ax! Разбрах. Моля, последвайте ме.

От приемната се влизаше в много малка стая, обзаведена само с бюро и два стола. Адвокатът излезе и се върна почти веднага с плик.

— Това е копие на оригинала, който получихте.

Той излезе и остави Айви и Грифин сами.

Тя го повъртя в ръцете си, затвори очи и каза:

— Моментът настъпи.

„Скъпа Айви,

Деклан Маклин не е достоен за теб. Не мога да разкрия защо. Ако се омъжиш за него, няма да наследиш нищо след моята смърт.

Всичко най-хубаво.

Твойт баща, Уилям Седжуик“

„Всичко най-хубаво“ ли? Айви смачка писмото и го захвърли на пода.

Грифин го взе и го прочете.

— Какво има?

— Всичко най-хубаво — повтори тя. — Що за край е това?

На вратата се почука и адвокатът влезе.

— Госпожице Седжуик, в случай че не се омъжите за господин Маклин, вашият баща ми даде разпореждания да ви дам друг плик, независимо от онзи, който получихте в деня на вашата сватба.

Подаде ѝ плик и пак излезе.

Айви погледна сепнато Грифин. Какво ли имаше пък в този? Отвори го.

„Скъпа Айви,

Ако не се омъжиш за Деклан Маклин, ти завещавам никому неизвестното си жилище в Манхатън. Може би идеята, вложена в него, няма да ти се понрави, защото беше моето тайно любовно убежище, но там аз изпитах най-много любов, макар и не вечна. Не съм от моногамните

мъже и имах много любовни връзки, но обичах всяка жена, с която съм бил дори за кратко.

Твойт баща, Уилям Седжуик“

Тайно жилище ли? Айви усети, че в плика има още нещо. Изтърси го. Беше ключ. На ключа беше закачена тънка лентичка с адреса в Долен Манхатън.

Айви подаде писмото на Грифин.

— За пръв път чувам за тайно убежище.

— Не бих се изненадал, ако баща ти го е определил за теб, за да има къде да се скриеш, Айви. Място, което е известно само на неговия адвокат.

— И на гаджетата му — отбеляза тя.

— Хайде да видим този апартамент — поведе я Грифин.

* * *

Айви разбра защо апартаментът е таен. На практика представляващ бункер. Сградата беше массивна и цялата ѝ фасада беше заета от елегантен бижутериен магазин. Вдясно от входа за магазина беше вратата за въпросното жилище. След тази врата следваха още две стоманени и след ред стъпала — трета.

— Или е очаквал Трета световна война, или ревниви съпрузи — отбеляза Айви, отключвайки вратата в края на стълбището. Влязоха и се озоваха сред неописуем лукс. Жилището беше малко, само с една спалня и два миниатюрни прозореца, от които се виждаха краката на хората, но приличаше на пищен хarem. В гостната имаше мек диван, кремав на цвят, по който бяха разхвърляни пухкави възглавници. Дебел килим, скъп на вид, в приглушени тонове, покриваше пода. На стената срещу дивана имаше телевизор с плосък екран. Върху изящно старинно писалище беше инсталиран компютър. Стените грееха с цвят на съомга, особено любим на Айви. Красиви картини и скулптури оживяваха пространството. В кухнята имаше всичко необходимо, а хладилникът бе пълен с пресни продукти. Адвокатът обясни, че Уилям

се е разпоредил всяка седмица да се подменя храната, като се започне от деня на сватбата на Айви.

— Ами ако се бях омъжила за Деклан? — попита Айви.

— Апартаментът щеше да се падне другиму — беше краткият отговор на адвоката.

— Интернетът работи — извика от гостната Грифин. — Знаеш ли, за нас тук е идеалното място да си вършим работата, свързана с издирвания по интернет, без никой да ни усети.

Айви се върна в дневната и седна на мекия диван.

— Толкова е отвратително, като си представя как Деклан ухажва нищо неподозиращи жени, сваля им звезди от небето и ги кара да повярват в ужасните му лъжи. Как е възможно да не му пuka за онова, което причинява на хората? За жените, с които е имал най-интимни връзки!

Почувства, че страните ѝ пламват. В случая нямаше предвид себе си, но все пак тя също бе имала любовни отношения с Деклан. Питаше се дали това смущава Грифин.

И да го смущаваше, не му пролича.

— Да мами богати жени е единственият начин да оцелява, или по-точно единственият начин, по който той иска да оцелява, трябваше да уточня. Но ние знаем, че се хваща в собствените си мрежи. Така че ще го намерим, като намерим нея. Със списъка, който направи в управлението, докато ме чакаше, и с данните, които ще изровим, ще го открием.

— Колко свободни, богати жени има в Ню Йорк според теб? Ще ни се наложи доста да отсяваме. — Тя изпъшка. — Добре че имаме хладилник, пълен с храна.

— Готова ли си да се захващаме за работа?

— Готова съм.

Айви започваше да го цени все повече и повече.

След два часа разполагаха с доста дълъг списък с имена. Започнаха със семейство Лесингтън, после Фрозиър. Проучиха списъците с поканени на последните събрания на акционерите във фирмата „Седжуик“, както и на приемите, после пресяха неомъжените. Грифин предполагаше, че Деклан, на когото му трябваше жена веднага, ще се лепне за някоя, която дори да не знае кой е, лицето му ще ѝ се стори познато. Затова ще смени цвета на косата си, разбира се.

Умението му да флиртува ще подмами наивниците. Ще си сложи например очила, ще се облече елегантно. Така Деклан Маклин ще се превърне в когото си иска. А той иска да бъде съпруг на няколко богати дами.

Този път Деклан няма да разполага с лукса да чака бащата на някоя богата наследница да умре.

— В нашия списък има повече от двайсет имена — съобщи Айви. — Откъде да започнем? И как да разберем дали Деклан има връзка, или е сгоден за някоя от тези жени, особено след като не знаем с какво име се подвизава сега?

— Много лесно — отговори Грифин, почуквайки с химикалка по дебелия куп листове, които бе принтирали. — Със стар детективски трик. Обаждаме се и се представяме за журналисти, които пишат материал за последните новини около браковете на богатите и известните. Тези, които са сгодени и уреждат сватбите си, ще се раздърдоят надълго и широко. А ние ще им поставяме конкретни въпроси. Бързо ще зачеркнем повечето от списъка. Ще разследваме онези, които са сгодени или им предстои да се сгодят. Може някоя даже да каже името на годеника си и то да бъде с инициали ДМ.

— После ще я оставим да ни отведе до него.

— Ще я оставим да го доведе при мен, Айви. Не е необходимо да ти напомням колко е опасен.

Имаше право. Кимна, изправи се и се протегна.

— Искам почивка. Да ти направя ли сандвич?

— Нима можеш да готвиш? — попита той и очите му блеснаха закачливо.

— Не като теб, но правя страховни сандвичи с риба тон. Забелязах, че има черен хляб.

— Сигурно е вкусно — каза той и се зачете отново в своите бележки.

Айви се запъти към кухнята и изведнъж се усети, че си тананика. Да, тананикаше си! Чувстваше се странно спокойна в този странен апартамент. „Заштото се чувствам в безопасност — осъзна тя. — И заштото Грифин е тук.“ Все пак баща ѝ не я беше лишил от наследство. Ако ѝ беше оставил поезия или друга раковина, изобщо предмет само със сантиментална стойност, пак щеше да се радва. Не си даваше сметка защо отдаваше толкова голямо значение на факта, че Уилям

Седжуик не я беше изключил от завещанието, че я помнеше. Но за нея беше много важно. Като че ли се опитваше да направи за нея от гроба онова, което приживе не направи. Да сподели нещо за себе си. Дори това да е неговото любовно гнездо, където е правил любов с много жени.

Също така си тананикаше весело, защото с Грифин имаха план, а планът ѝ даваше увереност, че владее положението.

Захвана се да приготви обяд, сложи в сандвичите зелена салата, домати, краставички. Онзи, който бе пазарувал, знаеше кои са любимите ѝ храни.

Сервира двете чинии на масата в къта за хранене. Във вазичка от синьо стъкло имаше маргаритки, любимите цветя на Айви. Зачуди се дали е съвпадение. Едва ли.

— Ще се опитам да не си представям Уилям Седжуик и любовницата му за деня. — Айви сложи на масата кана със студен чай.
— И все пак са се хранили заедно на същата тази маса.

Грифин седна.

— Зная нещичко за бащите и любовните им похождения. Доста противно е. Недоумявам как е възможно да обичаш жена толкова много, че да се ожениш за нея, а после да ѝ изневеряваш.

Айви се усмихна.

— Аз също. Но твоят брат е на различно мнение.

— Не вярвам, че Деклан има енергия да жонгира, без да допусне грешка. Спомни си колко различни лъжи е принуден да разправя, къде е трябвало да се прибира вечер. Три годеници! Три семейства! Три кръга приятели!

— Струва ми се неосъществимо. Но никога не съм имала причина да се усъмня в него. Може би защото се срещахме рядко или защото аз никога не му задавах въпроси.

— Каза ми, че Деклан е бил първата ти голяма любов.

Страните ѝ отново пламнаха.

— Ако имах повече опит, сигурно щях да забележа нещо необично в поведението му.

— Две други жени също не са се усъмнили — отбеляза Грифин.

И това беше вярно, но кой знае?! Може би са разпитвали Деклан къде ходи, когато не е с тях. Айви предполагаше, че пред Дженифър Лесингтън, с която е живеел постоянно, се е оправдавал с изтощителни

нощни смени. Залъгвал е Лора с подобни измислици. Деклан очевидно не се е оплител в лъжите си.

Грифин отхапа от сандвича.

— Много е вкусен. Можеш да готвиш.

— Е, бива ме да забъркам туй-онуй. — Изведнъж загуби апетит и остави сандвича си. — Сигурно ме мислиш за пълна глупачка.

— Айви, даже и през ум не ми минава. Влюбила си се. В това няма нищо лошо. Спомням си колко обаятелен беше Деклан даже като ученик. Отмъкна ми гаджето.

„Сериозно гадже ли?“ — зачуди се тя.

— Мразиш ли го? — вгледа се тя в него.

— Мразя онова, което причинява на хората. Което може би е направил с Дженифър Лесингтън. Което на теб причини.

Тя кимна.

— Аз също.

Грифин се пресегна през масата и Айви сложи ръката си в разтворената му длан. Нямаше представа какво ще се случи помежду им, щом разрешат случая — ако го разрешат, но в едно бе сигурна. Грифин ѝ беше приятел.

Обичаше го.

Изпъна гръб и отдръпна ръката си. Истината, която току-що осъзна, я изплаши.

„Влюбена съм в теб“ — помисли си, отправила изненадан поглед в него, както и той в нея. Надяваше се, че четенето на мисли не е сред многобройните му таланти.

Явно не беше, понеже продължи да се храни, докато не изяде и сандвича си, после и шоколадовия сладкиш. След това отново се задълбочи в бележките си.

— Ще поразгледам апартамента — каза му тя.

Кимна ѝ усмихнато и Айви се запъти към спалнята. Беше голяма и много красиво подредена. А като се огледа, усети типичната ѝ женска атмосфера. Сияеше в бледорозово, леглото от тъмно дърво имаше четири колонки с дърворезби на розови пъпки и драперии от бял муселин. Пухкавата му кувертюра и меките възглавнички просто подмамваха. Снимки на Айви в различна възраст красяха бюрото. Зачуди се дали са били тук винаги, или са подредени след неговата смърт.

Грифин се появи на вратата.

— Хубава стая. Дълбоко се съмнявам, че е изглеждала по този начин, когато баща ти е използвал жилището.

— Защо да си създава главоболия с ново обзавеждане, след като дори не е знаел дали ще се омъжа за Деклан?

— Може би се е осланял на вяра.

— Врата нямаше да помогне, защото щях да се омъжа за Деклан. Ако не беше ти...

— Все пак не се омъжи. Вселената бди над теб.

Айви се усмихна.

— Дано! Искаш ли да видиш как съм изглеждала като непохватен пубертет на четиринаесет години?

Той взе снимката и докосна момичешкото ѝ лице.

— Била си така хубава, както и сега.

— О, много ти благодаря — разсмя се тя.

— Не се шегувам, Айви. Смятам, че си много красива.

Тя го погледна в очите. Говореше сериозно. Остави снимката, повдигна брадичката ѝ и я целуна много нежно. Айви го прегърна през тила, той я притисна към себе си и тя усети до бедрото си силната му ерекция.

Целуваше я, докато я привличаше към леглото, после я взе на ръце и я сложи на меките възглавнички.

— Люби ме — прошепна тя.

В отговор Грифин разкопча ризата ѝ бавно, като че ли предвкусвайки момента, когато ще се наслаждава на гърдите ѝ.

Разсъблече я, поднесе сутиена ѝ към носа си и вдъхна парфюма. Изпъна се върху нея, като галеше гърдите ѝ и целуваше връхчетата. Тя се изви към него, вкопчи се в косата му, докато той дразнеше набъбналите зърна.

Смъкна бавно панталоните ѝ, после своите и когато пъхна ръка в бледожълтите дантелени гащички, за да смъкне и тях, тя едва не изкрещя.

Грифин се усмихна срещу устните ѝ, зацелува я възбудено, като същевременно смъкна бельото ѝ. Бяха вече съвсем голи и той я привлече върху себе си. Тя плъзна нежните си устни по гърдите му, по корема му и по-надолу. Стенанията му станаха неудържими.

И тогава тя обгърна с ръка члена му и го докосна с устни на най-чувствителното място.

— Айви — простена той дрезгаво и потърси отново гърдите ѝ.

Тя го целува, докато не усети, че възбудата му е стигнала до ръба. После с безумно възбуждащи устни стигна пак до шията му и гърдите ѝ се притиснаха към неговите. Мъжът я обърна по гръб и по същия начин обсипа с ласки всеки милиметър от тялото ѝ, докато тя не се разкреша.

Той не бързаше, галеше я и я целуваше по гърдите, корема, възбуди я безумно с нежните си пръсти.

— Грифин, искам те веднага — промълви изтерзано тя.

Той също явно не издържаше вече. Надигна се, впи очи в прекрасните ѝ сини очи и влезе в нея, отначало внимателно и бавно. Тя затвори очи от удоволствие и простена. Той се изтласка в нея и се отдръпна, но тя се изви като дъга, вкопчи се в него и го дръпна към себе си.

Започна да я люби буйно, от нея се изтръгваха стенания и викове, впиваше нокти в гърба му. Най-после той експлодира и се отпусна върху нея.

Останаха така смълчани, дишането и сърцебиенето им бяха единствените звуци. И тогава Грифин хвана ръката ѝ.

— Какво да правя с този таен апартамент? — попита Айви все още задъхано.

— А не му ли измислихме много добро предназначение? — отговори той и се подпра на лакът, за да я погледне в лицето.

Тя се засмя и стисна ръката му, изплашена, че този миг ще отлети и той ще стане пак само детектив Грифин Фарго.

— Радвам се, че раковината не е била счупена — прошепна. — Никога не съм бил особено близък с моя баща, загубих и уважението си към него, но той ми е баща. Пазя негови вещи, на които е държал. По този начин го чувствам близък. Затова разбирам защо ти е скъпа раковината и какво означава този странен апартамент за теб.

Сърцето ѝ се сви, в гърлото ѝ внезапно заседна буза. Ето пак, та той я караше да се влюбва в него на всеки пет минути.

— Вещите на баща ти сигурно ти дават малко спокойствие при това негово заболяване. Усещаш близост, напомнят ти.

Той кимна, стисна ръката ѝ и затвори очи. Айви си помисли, че подобен разговор е тежък за Грифин, даже че едва ли е споделял с някого, освен с Джоуи. Понеже Джоуи беше още дете и имаше нужда от него, сигурно не се чувстваше така безпомощен покрай момчето. Затова Айви беше сигурна, че Грифин имаше също толкова нужда от Джоуи.

И тя затвори очи, въпреки че ѝ беше трудно да ги откъсне от лицето му. „Обичам те, обичам те!“ — повтаряше си отново и отново.

По едно време се прозя, сгуши се до него и равномерните удари на сърцето му я приспаха.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Ало, госпожица Бекъм ли е на телефона? — Грифин се обаждаше на третото лице от списъка с вероятните годеници от така нареченото висше общество на Манхатън. — Журналист съм от списание „Светски новини от Манхатън“ и пиша статия за предстоящите светски сватби. Разбрах, че сте се сгодили наскоро, и се надявам, че ще отговорите на нашите няколко въпроса.

В действителност не можа да я прекъсне цели двайсет минути, а тя още през първите две спомена името на своя годеник — Джайн Маркингтън.

Какъв късмет! МД — предпочитаните инициали на Деклан.

И след още десет Грифин получи покана за двама за приема на Корнелия Бекъм в дома ѝ в Горен Ист Сайд. Имаше четири имени в списъка, озаглавен „Вероятни булки на Деклан“: Корнелия Бекъм, Джейн Фария, Елизабет Елсуърт и Парис Лъмет. Джейн и Елизабет отпаднаха, тъй като и двете описаха годеника си като възрастен човек. Деклан можеше да се преструва колкото си иска, но осемдесетгодишен нямаше как да изглежда.

Грифин реши да започне от госпожица Бекъм. Стана от бюрото, протегна се и отиде в спалнята да провери как е Айви. Спеше дълбоко. След всичко, което преживя, сънят ѝ бе необходим.

Загледа как гърдите ѝ се повдигат и спадат. Красивото ѝ лице беше спокойно. Още се колебаеше дали да я вземе със себе си на приема. Естествено щяха да се дегизират. Искаше да бъде с нея, защото познаваше Деклан и защото само на жена, влюбена някога в него, нямаше да ѝ убегнат дребни жестове, които щяха да го издадат даже под маскировката. Грифин знаеше, че брат му ще си боядиса косата, ще промени цвета на очите си с контактни лещи, но Айви щеше да го познае безпогрешно.

Била е влюбена. Защо беше толкова сигурен за миналото време? Ами ако е още влюбена? Не можеше да си представи, че сърцето на жена ще трепне при вида на мъж, който е постъпил с нея така, както

Деклан беше постъпил. Дори да не беше физически убиец, в което Грифин не вярваше, бе убил чувствата на Айви. Но пък сърцето си имаше своя логика. Знаеха се безброй действителни случаи за жени, които се влюбваха в осъдени на смърт убийци, в убийци, които бяха направили самопризнания, даже се омъжваха за тях при положение, че са осъдени на доживотен затвор без право на помилване.

Върна се в гостната и се обади на капитана, за да докладва докъде е стигнал и какви са плановете му. После се загледа с невиждащи очи през прозореца.

Пред погледа му изплува лицето на Саманта. Преди пет години тя беше патрулен полицай в неговото управление и Грифин се влюби в нея. Беше жила и доста решителна. Той предчувствуваше, че ще стане добър полицай и превъзходен детектив. Започнаха да се срещат и на него му допадаше връзката с колега. Когато ставаше мълчалив, тя не хленчеше, че нещо не е наред помежду им, защото веднага разбираще за какво става въпрос. Първия път, когато правиха любов, беше и първият път, когатоолови уязвимата й страна. Начинът, по който го допусна до себе си, стопли сърцето му и той се влюби в нея.

А пък Деклан, негодникът, наблюдавал и следял какво става. Очаквал своя звезден миг, за да отмъсти на брат си за това, че го принуди да престане да безчинства из града. Грифин нямаше представа, че Деклан се среща със Саманта през вечерите, когато не са заедно. Тогава не беше студент, завършващ магистърска степен, или лекар. Беше специален агент от ФБР. А пък Саманта мечтаеше за такава кариера. И така, започнала да му прави „малки услуги“, за които в началото не се усещала, че са незаконни. Но даже когато разбрала и не останало място за съмнение, че е „лош“ агент, тя го улеснила да оскубе с половин милион долара едно лице. Като заграбил достатъчно пари, скъсал с нея. Не пропусна да уведоми Грифин какво е правила приятелката му. Секс. Престъпления. Всичко.

След това Деклан се спотаи в очакване как ще постъпи великият застъпник на почтеността. Ще предаде ли жената, която беше обичал?

Именно „обичал“, в минало време. Сърцето му охладня към Саманта в същия миг, в който научи историята. Вярваше, че мрази деянието, а не извършителя, освен ако той не може да не продължава по същия начин. А пък що се отнася до Саманта, силата, която имаше,

решителността ѝ, бяха унищожени от талантлив измамник по особено жесток начин, защото беше гадже на ненавистния му брат.

На Грифин не му се наложи да се изправи пред дилемата дали да предаде Саманта. Тя се самоуби в нощта, когато разбра, че ще бъде подведена под отговорност. Беше изпила две опаковки сънотворни лекарства.

Именно Грифин я откри.

Красивите ѝ кафяви очи, дългата червена коса, мечтите ѝ, всички спомени избледняха, когато Грифин се загледа в града, който много му бе дал, но и много му беше отнел. Не искаше да си спомня. Мисълта за нея беше непоносима.

Като разсъждаваше как не намрази Саманта, въпреки нейното предателство спрямо него и служебния си дълг, заключи, че Айви по същия начин навярно не можеше да намрази Деклан.

Звучеше сложно, поне на думи.

Защо да изхвърля Айви от ума си. Не можеше и не искаше.

Вместо това извика зловещия образ на Деклан. Ще го хване и ще го тикне зад решетките, където му е мястото.

„Хайде, къде си се скрил, покажи се, братко!“

* * *

Айви отвори бавно очи и се усмихна лениво. „Грифин.“

Не беше в леглото до нея, което означаваше, че може известно време да се изтяга и да си спомня всяко прекрасно усещане от техния любовен акт. Попипа с пръсти устните си, носещи още отпечатъка на неговите.

Стана неохотно, облече се и тръгна към гостната, където Грифин седеше на бюрото и пишеше в бележника си, компютърът жужеше до него.

— Хей, здрави — закачи го тя. Раменете му изглеждаха напрегнати, което я разтревожи.

Той се обърна само колкото да ѝ отговори „Хей“ и пак заби нос в бележника си.

Чудесно! Нещо се беше случило.

„Просто го попитай — подканси се тя. — Не се цупи, питай!“

— Грифин, случило ли се е нещо?

Отговори, без да я поглежда:

— Ами, един убиец се разхожда на свобода, убиец, който по една случайност е твой бивш годеник и мой брат. Не бих казал, че нищо не се е случило.

Тя го зяпна.

Обърна се, за да отиде в кухнята и да не се ядосва, защото съвсем естествено за себе си предположи, че е стъписан от любовния им следобед. Може би бяха преминали границата на допустимата интимност.

— Айви — най-сетне я повика той. — Нямах предвид... — Каквото и да не бе имал предвид, тя не разбра, защото не довърши изречението. — Трябва да отида до полицейското управление и да взема дрехи за прикритие. Поканени сме на купон у Корнелия Бекъм довечера.

Предаде ѝ разговора и че инициалите на нейния годеник са именно ДМ.

При мисълта, че е възможно да се окаже в една стая, под един покрив с Деклан, стомахът ѝ се сви на топка. Как щеше да се почувства, ако го срещне отново? Той дали ще се извини за лъжите си, за поведението си?

Дали ще си признае за убийството на Дженифър Лесингтън?

Откъде ѝ хрумна подобна идея? Ще се изправи и ще признае, че е убил една от бившите си годеници в дома на поредната си бъдеща булка пред куп свидетели, как не!

И така, заключиха странното „тайно гнездо“ и се запътиха към апартамента на Грифин. Той я оставил там с обещанието, че ще се върне след час.

— Не отваряй вратата на никого. Абсолютно на никого. Даже на Джоуи. Разбра ли?

Тя кимна, загледана в лицето му. Защо беше толкова напрегнат? Като че ли се чувствуващо неловко.

Как се стигна от възможно най-пълната физическа близост дотук?

Щом вратата се захлопна, усети отсъствието му. Седна на дивана, за да помисли. Или по-скоро да си внущи, че не бива да страда

толкова от настроението на Грифин. Не само тонът му я притесни. Той направо се затвори в себе си.

„Имаш по-сериозна работа, отколкото да анализираш връзката си, Айви Седжуик.“ Ах! Думата, източник на терзания, бе произнесена! Връзка. Те нямаха връзка. Не и в традиционния смисъл. Работеха заедно. Или още по-точно, Грифин я използваше, за да залови заподозрян в убийство. Едното бе довело до другото и се наложи да я пази близо до себе си, дори прекалено близо.

„Айви, какво те прихваща!“ — смъмри се тя. Изпечен мошеник да ѝ завърти главата бе донякъде разбираемо. Но сама да се чуди как да сломи сърцето си беше съвсем различно.

Захвана се да проучи сведенията за Корнелия Бекъм, които Грифин ѝ оставил. Прехвърлила четирийсетте, Корнелия имаше зад гърба си три бездетни брака и три развода с богати мъже. Тези отличителни черти в нейната биография я правеха особено съблазнителна за Деклан. Гърнета със злато и никакви деца, които да му се мотаят в краката. Айви се зачуди като какъв се е представил този път. Щеше да му подхожда в случая ролята на несмущаван от условности богат плейбой, който лудо се влюбва в Корнелия, или Нили за приятелите, в мига, в който я вижда.

Ако Дийн Маркингтън, годеникът на Корнелия, е той, сценарият напълно му прилягаше.

Айви приключи с бележките на Грифин и стана. Огледа се любопитно. Не че имаше кой знае какво за гледане. Грифин явно не беше любител на вещи.

Почувства се леко виновна, когато отвори гардероба в коридора под претекст, че трябва да закачи там палтото си. Гардероб като гардероб, нищо особено. Вътре бяха подредени няколко чифта маратонки, обувки, служебни ботуши, зимно палто, шлифер, няколко чадъра.

Представи си как Грифин, объркан и кисел, си избира в някой голям магазин постелки за баня, пердeta за душ-кабина, чаши, микровълнова печка. Все неща, необходими за всяко домакинство. Жена положително не му беше помогала в обзавеждането. Нищо излишно нямаше в жилището, с изключение на една картина, изобразяваща самотно дърво сред зимен пейзаж. Зачуди се дали Грифин се чувства така.

В гостната имаше кафяв кожен диван с бежови възглавнички и бежова кувертюра. Представи си отново Грифин в магазин за мебели и се засмя. Сигурно продавачката му е показвала това или онова, а той е кимал разсеяно. На пода имаше бежова постелка от някаква неясна тъкан. На стъклена масичка нямаше нито една ваза или снимка. Само бяла чаша за кафе върху купчинка вестници.

Беше самотен, виждаше го. Живееше затворен в себе си и тя се питаше дали Деклан нямаше нещо общо с това. Брат му беше негодник, измамник, и то още от дете. А Грифин беше станал полицай. Деклан бе изbral живота на престъпник и брат му не бе успял да го спаси, но за сметка на това спасяваше неговите жертви.

Застана пред отворената врата на неговата спалня. Не биваше да влиза и да нарушава личното му пространство, макар че бе спала един или два пъти тук. Не се сдържа и се огледа. Не се различаваше от гостната — същите цветове, същата липса на каквito и да е предмети, намекващи за вкус или лични предпочитания. Но на рафта с книги забеляза подпряна снимка без рамка. Щеше само да я погледне и веднага ще излезе.

Снимката беше на Грифин и Деклан с баща им. Двамата синове Фарго бяха деца. Грифин изглеждаше на дванадесет-тринаесет, а Деклан — на около десет. Деклан беше показвал на Айви семейни снимки, но на нито една от тях Грифин не фигурираше. Затова сега се изненада. Измамниците обикновено пазеха в пълна тайна миналото си. Живееха в постоянна лъжа и забравяха кое е истина и кое лъжа. Но Деклан ѝ беше разказал доста за детството си, при това разказите внушаваха представата за щастливо детство. Доколкото Айви знаеше, отчуждението между него, „лошия“ доведен брат и бащата „непукист“ настъпило през последните няколко години.

Естествено Деклан като малък беше хубав хитрец, който бе станал красив мъж. Усмихваше се, разбира се. Докато Грифин гледаше сериозно. Баща им стоеше помежду им и ги прегръщаше през раменете. Господин Фарго се взираше в обектива начумерено, в израза му като че ли се долавяше нещо грубо. Но Айви не биваше да си вади заключения само от една снимка.

— Защо ли я пазя и аз не знам.

Айви се обърна сепнато, страните ѝ пламнаха. Не беше чула кога се е приbral.

— Аз...

Той застана зад нея и взе снимката от рафта.

— Снимката е правена, преди Деклан да се промени напълно, когато можеше да поеме по единия или по другия път. Беше на единадесет. — Поклати глава. — Тогава още го обичах като брат и се опитвах да го опазя от него самия.

Загледа снимката, после я подаде на Айви и излезе от спалнята.

„Да му се не види!“

Айви погледна още веднъж Грифин на снимката: беше замижал срещу слънцето и гледаше право в обектива. Деклан се взираше с дяволито изражение, сякаш всеки миг ще се изплези. Баща им, въпреки грубостта, която направи впечатление на Айви, прегръщащ синовете си. Изведнъж Айви осъзна, че Грифин беше загубил двама души от тази снимка.

Постави внимателно фотографията на мястото ѝ и отиде при Грифин в гостната. Той водеше разни дрехи и вещи от брезентова торба — перуки, очила, нещо, което изглеждаше като изкуствена брадичка.

Айви понечи да се извини, че е влязла в спалнята му, че е любопитства, но той взе една от перуките, нахлути я на главата си с гримаса и тя се разсмя. Той също и Айви предположи, че по този начин ѝ намеква да не се беспокои. Или пък, че не желае да обсъждат въпроса.

Дълбоко в себе си вярваше, че би ѝ казал да не се притеснява, защото е съвсем естествено да влезе в спалнята му. Че вече в живота му съществува и тя, че не е само удобна придобивка за улеснение на неговото разследване.

— Ако понякога ти се е искало да пробваш какво е да си блондинка — посочи той струпаните предмети, — сега е моментът да разбереш.

Тя взе тъмнорусата перука със средна дължина и с бретон.

— Харесвам си тъмната коса — каза тя. — Явно и Деклан. Забелязал ли си, че си пада по брюнетки?

Грифин я позагледа.

— Права си.

— С русата няма да ме погледне — отбеляза тя и я нахлути на главата си. — Но с тази — посочи една кафеникова перука — ще ми

предложи питие.

Той се усмихна.

— Тогава слагаш русата. И двамата ще бъдем руси.

Порови в торбата и извади два чифта изкуствени руси вежди — едните по-рошави, другите гладки.

— Ще се опитам да си наглася перуката, но се чудя как се слагат такива вежди.

Той кимна. Вече не изглеждаше толкова напрегнат, както преди да излезе.

— Аз също. — Подаде ѝ едни очила. — Не забравяй очилата си. Нали знаеш, че без тях нищо не виждаш, скъпа.

Айви се разсмя, взе аксесоарите и отиде в банята. Олекна ѝ, като го чу отново да се шегува.

Застана пред огледалото и лесно нагласи перуката върху късата си коса. Обърна глава наляво-надясно и всъщност се хареса. Не изглеждаше зле като блондинка, но никак не приличаше на себе си. Дължината на косата, бретонът, цветът странно подхождаха на бледия ѝ тен и на сините очи. Никога нямаше да се възприеме като блондинка по душа.

Сложи очилата и се усмихна на отражението в огледалото. Заприлича на телевизионна говорителка с очила с рогови рамки.

След два часа щеше да се превъплъти в тази жена, която я гледаше от огледалото, тази руса репортерка от въображаемото списание „Светски новини от Манхатън“.

Трябваше да си измисли име, някое, което винаги е харесвала, например Ан или Луси.

За тези два часа щеше да се преобрази в съвсем различна личност — Ан или Луси — жена, свикнала да ходи по светски купони със своя колега, който още си нямаше име и чийто единствен проблем бе да научи коя богата нюйоркчанка живее най-разточително и коя има планове за сватба.

Тя нямаше да бъде ченге, което например няма представа дали ще бъде повече ченге. Жена, която не може да си избере годеник. Жена, която заради своята сигурност гостува на детектив, разследващ убийства. И която спи с този детектив, без да си дава сметка какви ги вършат.

Жена, която току-що осъзна, че в нейния куфар няма нито един подходящ тоалет за светски купон.

Подаде глава от банята.

— Грифин, в онзи брезентов чувал има ли някоя подходяща за прием рокля? Опасявам се, че ще ме изхвърлят, ако се облека с панталони и пулover.

— Досетих се и се погрижих — показа ѝ той кальф за рокли. — Прецених какъв размер носиш. Ние, детективите имаме набито око. А за обувките проверих кой номер носиш от тези в стаята ти.

„Той наистина ли е ходил по магазините заради мен?“ — учуди се тя, поглеждайки кальфа.

Грифин се изчерви леко, колкото и невероятно да беше, подавайки роклята и кутията с обувките. Детектив Фарго беше ходил да ѝ избира тоалет. Виж ти!

Той не отместваше поглед от нея и тя се досети, че му прилича на говорителка, която чете новините в пет следобед.

— Но това ти ли си? — попита.

Тя закима усмихнато.

— Благодаря ти за покупките — заекна.

Загледа я с внезапно нежен поглед, но за секунди изразът му стана отново непроницаем.

Айви отиде в стаята си и извади роклята от кальфа. Беше прекрасна. Направо съвършена. Класическа малка черна рокля — малка, но не безлична. Семпла, елегантна, с нея щеше да изглежда като същинска Одри Хепбърн. Обувките бяха лачени, секси и въпреки високите токчета можеше да се ходи с тях. Съблече се и облече роклята, после обу обувките. Бяха неочеквано удобни. Айви рядко имаше случай да облече такава рокля. Приемите, на който ходеше, бяха по-скоро приятелски купони с мексиканска храна. А беше божествено да се издокара, да се почувства толкова... секси. Гримира се пестеливо, само туш на миглите и гланц на устните.

Едно последно бухване на бретона и беше готова да се огледа в голямото огледало. Божичко! Сама нямаше да се познае в стая дори само с двама души. А Деклан? Ще познае ли истинската Айви с тези коса, очила, труфила? Той винаги ѝ внушаваше чувството, че я познава както познава себе си.

Нима? А не беше ли това по-скоро плод на нейното въображение? Как би могъл сега да я познае? Нямаше да я погледне втори път, независимо колко... хубава беше. Корнелия бе казала на Грифин, че на приема ще има много хора и едва ли ще успеят да разменят някоя дума.

Ако се окажеше, че Деклан не е годеникът на Корнелия, Грифин все пак се надяваше да го срещне, защото подобен прием бе идеалното място за набелязване на следващата жертва.

Досега Деклан показваше склонност да избира по-млади жени извън висшите кръгове, жени като Дженифър Лесингтън, които предпочитаха артистичен начин на живот, отколкото светски. Но беше невъзможно, както отбеляза Грифин, да се предвиди реакцията на Деклан, както бе притиснат в ъгъла.

На вратата се почука.

— Готова ли си? — Замръзна и я зяпна. — Бих казал, че си... че изглеждаш...

— Като някоя друга ли?

Грифин се усмихна.

— Именно.

— А пък ти — разкиска се тя при вида на къдревата му перука и очила с четвъртити рамки от черупка на костенурка — приличаш на разсеян професор.

— Точно този ефект търсех — намигна ѝ той.

О, това така добре ѝ подейства! Подсказваше, че пак са в екип, за да гонят лошите. И да флиртуват. Намигането винаги означава флирт.

— Преди да тръгнем — загледа я той с черните си очи, — искам още веднъж да премислиш готова ли си за онова, което предстои. Мога и сам да отида, Айви.

Гледаше я в очите и като че ли в момента преценяваше наистина ли може да ѝ се довери докрай. Най-накрая кимна.

— Добре! Да се надяваме, че тази вечер ще го заловим. Но държа да ми обещаеш, Айви, че няма да го подмамваш сама. Обещай ми, че няма да правиш нищо, което ще застраши живота ти.

— Грифин, и аз съм ченге.

Ченге, което си има работа главно с крадци на булчински рокли, но не беше необходимо той да го знае. Беше обучена добре и беше попадала в няколко напрегнати ситуации.

— Няма да правя нищо необмислено — увери го тя и едва тогава тръгнаха.

* * *

„Ето го светът на моя баща“ — помисли си Айви, хвърляйки погледи към мъжете и жените на приема на Корнелия Бекъм. Триетажната къща в Горен Ийст Сайд беше претъпкана с елегантни хора. Айви не познаваше никого, пък и откъде да познава това общество. Сестра ѝ Оливия, когато беше редакторка на модно списание, навярно се е срещала с подобен тип хора, разхождащи се в този елегантен салон.

Интересно ѝ стана, че разговорите, които долавяше, по нищо не се отличаваха от всекидневните разговори за деца, ваканции, клюки за знаменитости.

Смяташе, че ще бъде не на мястото си в този свят, но излизаше, че е необходимо само да се издокара подобаващо.

Положително никой не питаше с поглед: „Я какво хубавичко ченге! Че какво ли прави тук?“

Според Грифин не биваше да се афишират. Ако Корнелия изобщо се сети да попита кои са, той щеше да представи себе си и Айви като журналисти от несъществуващо списание, но предполагаше, че тя едва ли ще си даде този труд. Имаше много гости и светлините бяха приглушени.

Ако Деклан беше тук, трудно щеше да го забележи. Оглеждаше се за висок, добре сложен мъж с неизвестен цвят коса и с очила, защото беше сигурна, че и той ще носи очила.

Всеки път, щом погледнеше някой с подобна фигура, сърцето ѝ се разтуптяваше. Но не от копнеж, а от страх. Страхуваше се. Мъж, толкова ловък, без чувства и съвест, мъж, който бе в състояние да убие жената, с която живее, и час по-късно да се люби с друга, определено вдъхващ страх.

— Да пообиколим — прошепна ѝ Грифин. — Да надникнем в другите стаи. Може да се разделим, но ако го забележиш, ела веднага да ми съобщиш.

Айви му прошушна да не се тревожи и той се отправи към оживеното стълбище. После се заслуша в разговора, който се дочуваше от някаква стая. Влезе и се озова в библиотека с рафтове от пода до тавана и с красиви произведения на изкуството.

— Обожавам ренесансовия период — чу женски глас.

Айви се озърна и видя мъж и жена, които похапваха ордьоври. Стори ѝ се, че познава жената, но не можеше да си спомни откъде. Светлокестенява коса, лешникови или зелени очи, около трийсетте, среден ръст, нито дебела, нито слаба. Носеше семпла черна рокля и практични обувки. Откъде я познаваше?

Щеше да се досети.

Брюнетката се възхищаваше на една картина. Къде я беше виждала Айви?

— Аз също — отговори мъжки глас, който познаваше отлично.

Тя се вцепени, после пое дъх, за да се успокои. Нямаше как да сгреши дълбокия тембър.

Все пак имаше акцент — ирландски, и беше абсолютно фалшив.

Айви почака да се поуспокори и бавно се извърна, за да хвърли крадешком един поглед.

Ако не го беше чула да говори, едва ли би го познала. Но сега веднага съзря профила, който познаваше като своя.

Деклан.

Беше напълно сигурна.

Беше се преобразил. Носеше очила с дебели рамки, които криеха голяма част от лицето му, и беше боядисал косата си почти черна. Пуснал си бе къса брада и мустаци, но беше той. Беше Деклан. Стоеше на пет-шест метра от нея и помежду им имаше няколко групички хора.

Извърна се бързо. „Веднага трябва да намеря Грифин“ — каза си тя. Но когато се обърна пак, Деклан излизаше. „По дяволите!“

Жената, с която разговаряше и която още не можеше да си спомни откъде познава, си взимаше хапки от подноса на сервитьора.

Трябаше да съобщи на Грифин. Не можеше да остави Деклан да се смеси с тълпата или още по-лошо — да си отиде.

Ще тръгне след него, няма да се приближава, все едно минава по коридора. После ще се втурне по стълбите да открие Грифин. Деклан беше на няколко метра пред нея, осветлението мъждееше, но все пак тя се молеше да не се обърне. Вървеше, забола поглед в края на

панталоните му. Надяваше се да тръгне по стълбите към горния етаж. Тогава лесно щеше да открие Грифин.

Токчетата й чаткаха по мраморния под, сърцето й така блъскаше в гърдите, че Деклан можеше да го чуе. Можеше да подуши страхът.

И тогава, преди даже да мигне, той се обърна, събори я и я хвърли с такава сила в някакъв килер, че главата й се удари в стената.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Болката беше така силна, че пред очите на Айви първо заиграха бели петна, после ѝ причерня. Щом погледът ѝ се проясни, се опита да стане, но Деклан ритна в краката ѝ някаква метална кофа и тя се свлече отново на пода.

От миризмата на препарат за почистване и силната болка в слепоочието едва не припадна. Пак се помъчи да се изправи.

— Да ти счупя шибаните крака ли искаш? — изръмжа той и насочи пистолет към нея. — И ще ги счупя, ако се опиташи още веднъж да се изправиш.

Тя се вторачи в малкия сребърен пистолет. Беше със заглушител.

Без да отпуска пистолета, той се наведе и дръпна перуката от главата ѝ.

— Махни тези тъпи очила!

Айви ги махна и той се разсмя.

— Наистина ли се заблуждаваше, че няма да те позная?

— Как ме позна? — попита тя, за да печели време и да се огледа къде се намира. Килерът беше съвсем тесен и празен, като се изключат кофите. Нямаше даже метла с дръжка, която да послужи за оръжие.

— Познавам лицето ти, Айви. По-добре отколкото предполагаш.

Беше доволна, че неговото лице с черна коса и брада ѝ е чуждо. Доволна беше, че не прилича на мъжа, който ѝ бе любим и за когото щеше да се омъжи.

— Ти ли уби Дженифър Лесингтън? — попита тя, сдържайки чувствата и страхът си. „Накарай го да си признае — насырчаваше се мислено. — Запази хладноокръвие и го накарай да говори.“

Той престана да се хили самодоволно.

— Не. И не очаквам ти или моят велик брат да повярвате.

— Къде беше по време на убийството?

Той я загледа настойчиво.

— Отивах при нея. Прекарах вечерта... другаде. Когато се върнах, тя беше мъртва. Паникюсах се и избягах.

— Паникъосал си се и си избягал — повтори тя. — Ами предсмъртното писмо?

Очите му блеснаха гневно.

— Да, паникъосах се. Знаех, че ще ме обвинят в убийство. Така че реших да дойда при теб, да се оженим, да заминем на меден месец и после да те убедя да останем в чужбина.

— Въпреки че аз нямах нито цент — отбеляза тя.

— Имах други причини да се оженя за теб, Айви.

— Какви?

— Вече няма значение — заяви той, оглеждайки тялото ѝ. — Все пак изглеждаш многоексапилна с тази рокля. Не е в стила ти. Предполагам, че е по вкуса на брат ми.

Той се присламчи още по-близо до нея.

— Щом ти не си убил Дженифър, кой тогава?

Надяваше се да го настрои враждебно, за да не я докосва. Все пак не до крайност, иначе имаше вероятност в яда си да дръпне спусъка.

— Де да знаех — отговори той. — Дженифър беше безумно досадна, всеки би я застрелял. Щеше да наследи голямо богатство. Беше се съюзила с майка си, за да не я лиши баща ѝ от наследство. Очакваше се да умре всеки момент. — Усмихна се. — Но това вече не ме интересува.

— А Корнелия Бекъм?

Той се изсмя подигравателно.

— Не чукам дебелани.

— Отвратителен си — бързо изрече Айви, без да помисли. Мъжът държеше пистолет и при тези думи го размаха пред лицето ѝ.

— Искаш ли да ти кажа кое е отвратително, скъпа моя? — Той се наведе още по-близо до нея. Пистолетът почти опря носа ѝ. — Да се чукаш с двама братя. Това е отвратително. И повярвай ми, старият Гриф те използва.

Тя не обърна внимание на обидата, защото насоченият пистолет повече я интересуваше.

Деклан се отдръпна, изглеждаше много доволен от себе си.

— Отмъквал съм на Грифин всяка жена, която е харесвал, да не кажа обичал. Той просто ми отмъщава, като спи с теб. Като че ли ми пука — изсмя се грубо.

Тя вдигна въпросително вежда.

— За какво ти отмъщава?

— Попитай го за Саманта — отговори ѝ равнодушно.

Саманта ли? Айви се помъчи да си спомни дали Грифин е споменавал името. Със сигурност не беше чувала това име.

„Не слушай Деклан — напомни си тя. — Той е съркан. Накарай го да говори за престъплението.“

— Кажи ми, Деклан, защо взе писмото на баща ми? Ами парите от портфейла ми?

— За да съм сигурен, че ще се омъжиш за мен — отговори той.

— Не знаех онзи негодник баща ти какво е написал. А парите взех за всеки случай.

— Ако ченгетата те спипат ли?

— Спипаха ме, нали? Големият брат си въобразяваше, че най-накрая ме е открил. Но както обикновено се оказах по-умен и по-бърз от него.

— Все още не разбирам защо реши да се ожениш за мен, след като по всяка вероятност нямаше да наследя нищо.

— Досаждаш ми, Айви.

„О, съжалявам, психопат нещастен!“

— Тогава ще ми отговориш ли поне на въпроса, защо не се предаде, след като не си убил Дженифър? Щеше да докажеш, че си невинен.

Той се изсмя и отново размаха пистолета.

— Тъпичка си, полицай Седжуик. На полицията им е нужен заловен виновник. И ще ме заковат, независимо от истината. Идеален съм за целта.

Прозвуча доста правдоподобно.

Нямаше представа кое е вярно, убил ли е Дженифър Лесингтън или не. Не умееше да разгадава тайни помисли, пък и той беше изпечен лъжец. Не биваше да забравя този факт, когато слушаше каквото казва.

— Ето какво ще направиш, Айви — насочи той пистолета право в главата ѝ. — Ще кажеш на гаджето си да се скатае и да забрави, че съществувам. Иначе следващия път, когато се срещнем, а следващ път ще има, ще те убия. Ще убия и него.

Тя пое дълбоко дъх:

— Брат си ли ще убиеш?

— Полубрат — уточни. — Да, ще го убия, ако се налага.

— Доколкото си спомням, каза, че не си убиец — подметна тя.

— Досега не съм имал причина да убия, но ако ме провокираш, ще забия между очите ти куршум по-бързо, отколкото ще кажеш: „Моля те, не ме убивай!“

— Защо щеше да се ожениш за мен? — попита отново. — Кажи ми.

— Едва ли ще ти хареса — отвърна той. После се наведе, сграбчи роклята при деколтето, дръпна с всичка сила и разпра почти цялата предница на роклята.

— Да не си посмял...

— Само печеля време да не хукнеш веднага след мен — кикотеше се той. — Не бих пропилиял и секунда с теб.

Божичко, какъв гадняр!

— Помни какво ти казах, Айви. Ако и двамата не ме оставите на мира, ще те преследвам и ще те убия. И Грифин ще убия. Аз бях мек с теб, но моят съучастник няма да бъде.

Айви замръзна.

— Какво имаш предвид.

— Намеквам, че следващия път няма само трогателната ти къщичка да бъде изтърбушена, ами и тялото ти.

— Кой е този съучастник?

Дали не беше жената, с която разговаряше в библиотеката.

— Господи, Айви, никак не е чудно, че още не са те предложили за детектив.

С тези думи стегна вратовръзката, красяща скъпия му костюм, открепхна вратата, надникна, после бавно се измъкна, без да престане да се цели в нея. За части от секундата пистолетът изчезна от погледа ѝ и вратата се захлопна.

Айви скочи на крака, хвана краищата на разкъсаната предница, нахлуши перуката както можа и изхвърча навън, стъписвайки минаваща по коридора двойка. Огледа се трескаво за Деклан, но него го нямаше. Втурна се по стълбището, разблъска хората.

Видя Грифин.

— Да му се не види, Айви, търсих те навсякъде — извика в ухото ѝ. Погледна роклята ѝ. — Какво, по дяволите, се е случило?

Айви най-сетне престана да се сдържа и изохка.

— Деклан. Изненада ме в коридора и ме завлече в един килер.

Разказа му всичките си разкрития, без да спести нищичко. Даже не премълча намека за „пропиляване на секундите“.

— Той вече не е тук — прошепна Грифин, като си даваше вид, че не е разтревожен, включително и за мистериозната Саманта. — Сигурен съм, че отдавна е изчезнал. Но все пак ще наредя да претърсят къщата.

— Ами заплахите му, че ще ни убие? Не само мен, но и теб.

— От Деклан не се страхувам, Айви. Нито за миг. Не можем да си позволим да го оставим да ни победи. Повече няма да те доближи. А аз няма да те изпускам от очи.

Докато той се обаждаше за подкрепление, Айви осъзна, че трепери.

— Моят партньор с няколко униформени колеги ще бъдат тук след няколко минути. Да се прибираме у дома.

— Аз съм добре — възрази тя, въпреки че ръцете й трепереха.

— Айви, беше затворена в килер с насочен в главата пистолет. Заподозрян убиец е заплашил да те убие. Не е необходимо да бъдеш добре. Загря ли?

Без да отговори, тя уви ръце през врата му и той я прегърна. Прегръщаща я и дori когато се чу воят на сирените, не я пусна.

* * *

Щом настани Айви на дивана в гостната и я уви с одеяло, Грифин отиде в кухнята да ѝ направи чай.

Притесняващо се да е извън полезрението му дori в апартамента.

Този негодник наистина я беше съсипал. В буквален и преносен смисъл. Тя се стараеше да се покаже хладнокръвна и Грифин още веднъж я успокои, че не е необходимо да се сдържа, защото е съвсем естествено след подобно преживяване да рухне и че за него реакцията ѝ е нормална.

— Не е нормално едно ченге да се стъписва пред заподозрян в убийство. Няма значение дали е насочил пистолет в главата или не.

— Айви, в онзи килер не си била полицай, а бившата му годеница — цивилно лице.

Тя не се съгласи с този довод:

— Бях под прикритие.

— Айви, не си мой партньор.

Тя го погледна сепнато и той се усети, че точно тези думи не биваше да изрича.

Не измисли начин да заглади неловката ситуация, затова се извини и отиде да приготви чай. Дори докато чакаше водата да кипне, не му дойде наум как да оправдае думите си.

Когато се върна в гостната и подаде чашата чай на Айви, тя каза:

— Сигурно си мислиш, че не ме бива като ченге.

— Айви, изобщо не си мисля подобно нещо.

— Оставих се да ме хване.

— Грешиш — отбеляза Грифин. — Направила си точно каквото трябва и каквото те помолих да направиш. Тръгнала си да ме търсиш. Откъде да знаеш, че те е познал, Айви.

— Можеше да ме убие. Чувствам се виновна, че не само себе си изложих на рисък, но потенциално и всички гости.

Той стана от канапето и седна до нея, взе чашата и я оставил на масичката. Хвана ръцете ѝ и се взря в очите ѝ.

— Айви, той не само не те уби, но ти даде и ценна информация. Там, в онзи килер, си свършила добра полицейска работа. Спасила си своя живот и си го накарала да говори.

— По-скоро да лъже.

— Не, да говори. Може би не е убил Дженифър Лесингтън. Звучи правдоподобно, че я е открил, че се е паникьосал.

— Кой друг би я убил?

Грифин сви рамене.

— Ето какво трябва да разберем. Може би онази тайнствена жена, с която е разговарял на приема. Или Лора Фрозиър, макар че има желязно алиби за вечерта. Представи си, че някой загрижен за теб или за Лора, е разбрал за връзката на Деклан с Дженифър, отишъл е да иска обяснение и в края на краищата я е убил.

— Някой загрижен за мен ли? — учуди се Айви. — Грифин, само близките ми са загрижени за мен. Те не са способни на убийство.

— Айви, мога да ти разкажа много истории за обикновени хора, стигнали до убийство, защото са били провокирани.

— Добре, но не е ли по-вероятно извършителят да е от кръга на Лора Фрозиър. Видели са я да флиртува с Деклан вечерта преди убийството.

— Моят партньор се навърта около нейните роднини и приятели. Затова Деклан се покри. Колегата ми работи и по други линии.

— Какви например?

— Ами например майка ти няма алиби за вечерта на убийството. Нито пък твоята приятелка Алана Мур.

Айви завъртя очи.

— Грифин, моля те, не си губи времето. Майка ми не е хладнокръвен убиец, Алана — също. Моля те.

— Айви, по всичко личи, че убийството на Дженифър е непредумишлено. Възможно е някой да я е посетил, да ѝ е разказал за теб или за Лора и да е настоявал да скъса с Деклан. Спорът загрубял и Дженифър е убита.

— Главата ѝ е разбита в стената, Грифин. Това не може да се нарече резултат от разгорещен спор, а от същински гняв.

— Понякога хората стигат до крайност, ако ги предизвикаш.

— Ами мотивът на майка ми какъв е? — попита Айви. — В случая не е застрашен бракът ми с Рокфелер или Кенеди.

— Но майка ти е била убедена, че Деклан е наследник на голямо семейно богатство. Според нея той е щял да те въведе в общество, в каквото винаги е мечтала да те види и което според нея те е отхвърлило.

Тя поклати глава.

— Не би убила заради това.

— Ами Алана? Тя е най-добрата ти приятелка още от прогимназията.

— Според мен убиецът е от кръга на Лора — настоя Айви. — Никой не е виждал Деклан с Дженифър преди убийството ѝ.

— Виж, това не знаем. Представи си, че майка ти е засякла Деклан с Дженифър. Тя живее в Манхатън. Възможно е.

— Грифин, главата ми ще се пръсне.

„По дяволите!“ Толкова упорито иска да я убеди, че някой от близките ѝ е убиецът, та чак се самозабрави. Преживя истински ад тази

вечер, а той продължаваше да я измъчва.

— Повече не ми се говори по въпроса. Не е ли по-добре на сутринта да продължим на свежи глави?

— Разбира се. Ако искаш да си легнеш...

— Не искам да...

Смути се и забоде поглед в краката си.

— Да бъдеш сама ли?

Страните ѝ поруменяха.

— Айви, струпа ти се много. Съвсем естествено е да не искаш да бъдеш сама.

Хвана я за ръка и я поведе към своята спалня. Помисли си, че в неговото легло ще се чувства по-сигурна и по-спокойна.

— Съжалявам за роклята — прошепна тя.

— А пък аз се радвам... — Замъркна, защото усети как се надига у него гняв. — Радвам се, че не ти е посегнал.

Тя легна и се загледа в тавана. Той се изтегна до нея и взе ръката ѝ.

— Всичко ще си дойде на мястото, Айви. Ще прегледам списъка с гостите на Корнелия и ще се опитам да разбера коя е онази тайнствена жена, която си видяла с Деклан. А него ще го хванем и ще го разпитаме. Много хора ще бъдат повикани за разпит.

— И майка ми ли в това число? И най-добрата ми приятелка!

— Останах с впечатление, че тази вечер повече няма да говорим на тази тема.

Айви въздъхна дълбоко.

— Наистина ли ти е отмъкнал жената, която си обичал? Саманта?

— Дълга история, Айви. Друг път ще ти я разкажа.

Погледна го, кимна и в този момент изглеждаше направо съсипана.

— Всичко ще ти разкажа, Айви. Нали сме партньори.

Тя се надигна, целуна го нежно, погали страната му. После легна, прегърна го през кръста, притисна се към него.

След няколко часа Грифин се събуди. Бяха заспали, без да помръднат. Тя се понамести още по-плътно до него, сложи глава на гърдите му и красивото ѝ лице пак беше спокойно.

Телефонът му иззвъня, но Айви не се събуди.

— Фарго.

— Хей, брат ми! Ще повторя съобщението си, ако Айви случайно не ти го е предала. Преследваш ли ме, ще я убия. При това мъчително.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грифин провери няколко пъти ключалките на входната врата, после външните щори на прозорците. Деклан трудно можеше да се прицели от улицата, но той не искаше да рискува. Едва към два през нощта легна до Айви. Тя спеше с разкъсаната рокля. Виждаше се прелестният улей между гърдите ѝ. Загърна я нежно, после отиде до скрина и извади тениска с надпис: „Полицейско управление Ню Йорк“. Внимателно спусна ципа на гърба на роклята, изхлузи я, което си беше истински подвиг, като се имаше предвид, че тя спеше дълбоко. Опита се да не се заглежда в разкошното ѝ тяло, в заоблените гърди, извивките на ханша. Бельото ѝ беше черно. Извърна очи от дантеления триъгълник между краката, което също беше забележителен подвиг.

Внимателно ѝ облече тениската, тя се размърда и той успя да я издърпа надолу. Стигаше до средата на бедрата ѝ. Поне щеше да ѝ бъде по-удобно. После легна до нея, облечен с тениска със същия надпис. Заслуша се в дишането ѝ и спокойният ритъм го унесе.

Когато се събуди, минаваше девет и беше сам. Изплаши се, скочи от леглото и хукна към гостната. Олекна му, като видя Айви до плота в кухнята с кутия яйца и брашно пред себе си.

„Добре е.“

„Не, не е добре. Прави палачинки.“

Айви спа неспокойно с крака, ръце и глава метнати върху някоя част от тялото му и тогава се чувстваше добре. Но щом се размърдаше и го смушкаше в съня си с колене, си спомняше, че главното му задължение бе да я пази.

Нямаше намерение да ѝ казва за среднощното позвъняване. Не виждаше причини да я тревожи. Деклан заплашваше нея, но всъщност се целеше в него. Престана да мисли за брат си и се загледа в жената, която шеташе в неговата кухня. Не беше свикнал да наблюдава подобна картина.

И как да не се зазяпа! Гледката не беше за изпускане. С неговата тениска изглеждаше страшно секси.

— Нали нямаш нищо против, че те преоблякох — попита той, усещайки, че гласът му трепна смутено. — Стори ми се, че роклята те стяга.

— Благодаря ти, при това толкова много, че ти правя палачинки, моите прочути палачинки. Прочути, защото са малко сбити и криви, но все пак — вкусни.

— Е, по-добре ли се чувствуваш? Наспа ли се?

— Не особено добре. Все имам чувството, че случката в килера е била преди пет минути. Но няма де се оставя Деклан да ме манипулира.

— Чудесно, имаш дух! — похвали я той. — Не е лесно и те поздравявам.

— Може би няма да си толкова възторжен, като опиташ от моите световноизвестни палачинки.

Подхвърли в тигана една и тя се пльосна на плота до печката.

Грифин се разсмя:

— Ти я изяж.

Айви се усмихна.

— Но следващата може да се залепи за тавана. — Посочи кафе машината: — Кафето е почти готово. — Е, откъде ще започнем днес?

— попита тя и подхвърли следващата палачинка успешно. — Лора ли ще разпитаме? Семейството й, приятелите. Или да започнем с Корнелия. Ще проучим списъка с гостите и ще разберем с кого разговаря Деклан на купона. Ще се съсредоточа и дано да проумея заедно ли бяха или просто бъбреха, нали знаеш как случайно се заговарят за изкуство непознати по приемите. Струва ми се...

— Айви, ще се спотаим за няколко дни. Ще накараме Деклан да си мисли, че сме се отказали да го търсим. Нека да се почувства спокоен. Така ще го подлъжем да се покаже.

— През това време ние какво ще правим?

— Ще ядем жилави палачинки — усмихна се той.

— Някакъв шанс да правиш ти палачинките? Цялата съм в масло и яйца. Отивам да си взема душ.

Грифин взе шпатулата, тя мина край него в тясната кухничка, докосна го леко и той целият настръхна. Направи палачинките, препече хляб и изпържи бъркани яйца и бекон.

Айви се върна в кухнята и както беше облечена с джинси, пуловер и леко гримирана, беше много красива. Той също отиде да се изкъпе, като си лапна пътъм парче бекон. Когато се появи отново, тя беше сервирала масата.

„Ето какво би било, ако живея с нея — помисли си той, после замръзна за миг при следващата мисъл: — Това пък откъде ми хрумна?“ Закусиха мълчаливо, което също беше приятно.

Не беше поглеждал сериозно на връзка с жена... след Саманта. А оттогава мина доста време.

Чу се звънецът на входната врата, Грифин се изправи веднага и извади пистолета.

— Кой е?

Мълчание. И после едваоловимо се чу:

— Джоуи.

Грифин прибра пистолета и отвори вратата. Момчето се свлече на колене хлипайки.

Грифин се наведе и го подхвани под мишниците. Помогна му да стане и да влезе. Момчето ридаеше истерично. Айви донесе от кухнята кутия с носни кърпички, остави ги на масичката и си отиде в стаята, а Грифин го настани на дивана.

Предполагаше, че са се случили две неща. Или бащата на Джоуи е починал, или Джулиана е скъсала с него. Явно не беше спал цяла нощ, защото под очите му имаше тъмни кръгове. Но не се беше се обадил на Грифин, което означаваше, че Джулиана е проблемът. Ако баща му беше починал, Джоуи щеше да му се обади, така се бяха разбрали.

— Поплачи си — прегърна го през раменете Грифин.

И Джоуи се разрида. Хлипа цели десет минути, бърса сълзи и сополи, без да е в състояние да говори. После заекна през сълзи:

— Нищо... не... разбирам. — Поемаше дъх на пресекулки. — Мислех... мислех... че ме обича.

Отново се разплака и се разтърси от ридания.

— Ти ли скъса? — попита кротко Грифин.

— Тя ме заряза — размаха ръка Джоуи пред зачервените си очи.

— Спорихме цели два дни, защото аз исках баща ми да живее с нас, а Джулиана се опитваше да ме откаже от идеята и най-накрая заяви, че

няма начин „да живее с някакъв тъп зеленчук“ и да избера — или баща ми, или тя. — Поклати глава. — Татко не е тъп и не е зеленчук.

Разплака се отново и скри лице с ръцете си.

Каква дилема! Да избира между баща си и момичето на своите мечти при положение, че баща му не бива да излиза от клиниката, където му е мястото.

Джоуи бе изbral баща си и беше направил правилния избор, защото тази беше истинската любов.

Той в момента обичаше истински само своя баща. Обичаше го, както той бе обичал безумно сина си. Първото място принадлежеше на бащата.

През следващите два часа Грифин щеше да обяснява всичко това на Джоуи, после щеше да го накара да проумее, че баща му се намира точно където трябва. След това с немалко усилия щяха да помогнат на момчето да осъзнае, че мястото му е у дома, при майка му и втория му баща и в училището, за да завърши гимназия.

* * *

— Не, не и не! — настояваше Грифин, а онези негови черни, много черни очи мятаха искри.

— Грифин, ще бъда заобиколена от полицаи — възрази тя също шепнешком с упорито вирната брадичка.

Шепнеха заради Джоуи, който погълъщаше втора закуска. Очевидно мъжете лекуваха разбитите си сърца с храна. Грифин и Айви, почти опрели нос в нос, се препираха, но тя беше решила твърдо да се наложи.

Той скръсти ръце.

— Не. Точка по въпроса.

Точка по въпроса ли? Айви разбираше, че Грифин Фарго смяташе себе си странно отговорен за нейната безопасност. Ценеше прекомерната му загриженост. Можеше да се пази и сама, но в спора премълча факта, че макар и да се перчеше, заподозрян убиец я завлече в един килер.

В случая нямаше да обикаля из Манхатън сама; Алана я покани да обсъдят някои „женски сватбени работи“. Приятелката й най-после

бе платила булчинската си рокля и искаше да я изпробва за пръв път пред Айви. А беше време за проба и на тоалета на шаферката.

Интересното в случая бе, че Айви държеше много да се срещне с Алана. Искаше да прекара няколко часа в булчинския салон на „Ябълкова гора“, да пробва тоалети от тафта с фльонги на задните части, да охка и да ахка пред роклята на Алана, да немее от възхита пред диадемата и воала. Това поне беше нормално. Най-нормалното поведение, когато приятелката ти от детинство се омъжва. Много по-нормално, отколкото да се криеш зад гърба на детектив заради заплахите на един побъркан.

— Грифин, Джоуи днес има нужда от теб. А аз имам нужда от моята приятелка. „Що не, бе, човек“, както казват децата. Имам нужда да се почувствам нормална.

Той я загледа и като че ли разбра, че ръцете му са вързани. Тя не можеше да стоиечно заключена в неговия апартамент.

— Ще те проверявам на всеки час.

Тя се усмихна.

— Готово.

— На всеки час — повтори той. Без усмивка, разбира се.

— На всеки час — повтори тя. „Ние сме партньори.“

Те бяха партньори. С всеки изминал ден Айви все повече и повече проумяваше колко добре Грифин знае смисъла на думата. Успокояването на Джоуи бе красив, нагледен пример. Докато ги слушаше, си мислеше: „Ето, това е дефиниция за родител. Някой, който е винаги до теб. Някой, който те оставя да си поплачеш. Някой, който пази гърба ти, ако трябва да се изразя с езика на ченгетата.“

Грифин пазеше гърба на Джоуи. Пазеше и нейния. Само се надяваше, че той ще разреши на някого да пази неговия.

* * *

„Защо роклите за шаферки са толкова противни?“ — чудеше се Айви, докато оглеждаше рокля след рокля в булчинския салон. Нима бяха необходими тези огромни буфани? Ами огромната фльонга отзад и бялата лента точно през ханша?

„Ах, тази става!“ — извади тя дълга бледорозова сатенена рокля с гол гръб и с деликатни апликации от мъниста на талията и покрай подгъва.

— Откри ли нещо? — викна Алана от пробната.

— Абсолютен удар — отвърна Айви, като придържаше дрехата върху себе си и се оглеждаше в голямото огледало. — Идеалната рокля за твоята лятна сватба.

Алана подаде глава.

— Страшна е. Но ми се искаше да си избереш някаква ментовозелена с волани.

Айви избухна в смях.

— Гавриш се с мен, нали? Макар че с булките човек никога не знае.

— Не — отговори приятелката ѝ абсолютно сериозно. Изведнъж се захили. — Гавря се, разбира се. Макар че моята братовчедка ме накара да нося точно такава рокля на нейната сватба. — Лицето ѝ стана отново сериозно. — Айви, да не би тази сватбена суетня да те натъжава? Защото ако си тъжна, веднага отиваме да се тъпчим с пица.

— Изкушаваш ме, но никак не съм тъжна. Наистина. Преживях го. През какви фази минаваш, когато пристъпваш по пътека към олтара и изведнъж младоженецът — престъпник, сгоден за още не се знае колко годеници, избяга?

— Мисля си, че фазите ще бъдат най-различни форми на облекчение. — Алана подаде отново глава. — Е, готова ли си да видиш роклята, за която от седмици ти проглушавам ушите?

Тя разтвори завесите. Айви ахна.

— О, Алана! Зашеметяваща си.

Роклята беше ретро, но много красива. Нисичка, възпълна жена със сантиметър през врата се появи от шивашкото ателие.

— Ще подкъсваме ли? Щом чуя ахкане, знам, че роклята е ощастливила някоя бъдеща булка.

Айви се загледа в образа на Алана в огледалната стена. Скъпата ѝ приятелка изглеждаше точно като нея в деня на несъстоялата ѝ сватба. Спомняше си как сестрите ѝ се суетяха около нея, а тя се възхищаваше от лицето си, което грееше от радост и надежда.

Цяло чудо бе, че Айви още имаше надежда. Деклан не успя да унищожи очакванията ѝ, мечтите, стремежите ѝ.

Шивачката се зае да набожда роклята на Алана и Айви излезе навън, за да се обади на Грифин, както беше обещала. Двамата с Джоуи щяха да ходят в спортния комплекс да поиграят баскетбол и да поплуват.

Беше прекрасно да чуе гласа му — дълбокия му глас, в който Айви се заслушваше в захлас. Поговориха няколко минути, Айви каза къде се намира и къде ще отидат след това. После прекратиха разговора, настъпи тишина и тя почувства отново, че той й липсва.

Върна се в салона. Шивачката беше привършила поправките по роклята на Алана и сега беше ред на розовата рокля от сатинирана коприна на Айви. След това двете приятелки много се забавляваха, докато избраха диадема и воал. „Колко е хубаво“ — мислеше си Айви, обсъждайки цвета на дантелата, като че ли е най-безгrijното същество на света.

Двайсет минути по-късно седяха в ресторант на Луиджи и очакваха да им сервират огромна пица и салата „Цезар“.

— Айви — започна Алана с много сериозно изражение, — възхищавам се от поведението ти, когато Деклан те е нападнал. Успяла си да измъкнеш информация от него, без да го вбесиш. Добра полицейска работа.

Айви отпил от диетичната кола.

— Благодаря. Наистина ми беше необходимо да го чуя, защото се чувствах като най-негодното ченге на света: Да не усетя нищо през всичките месеци с Деклан! Къщата ми бе съсипана. Все едно съм сервитърка или счетоводителка, а не полицайка.

— Откъде да знаеш, че Деклан води двойствен живот? — рече Алана. — Не бъди толкова строга към себе си, скъпа.

— Щях да заподозра нещо, ако бях пожелала да разбера или да помисля. Като например да не си затварям очите пред интереса на Деклан към мен. О, хайде да не се самозалъгваме.

— Айви!

— Защо се възмущаваш? За това, че се съмнявам дали толкова красив мъж наистина е бил влюбен в мен, или че е бил само една отрепка.

Алана сбърчи вежди.

— И заради едното, и заради другото.

— Не знаех, че е отрепка — прошепна Айви. — Не знаех, защото копнеех за неговото внимание. Копнеех красив мъж като него да се влюби лудо в мен и не обърнах внимание на червените флагчета.

— Дай пример — подкани я Алана, взимайки си чеснovo хлебче от панерчето, което сервитьорката донесе.

— Толкова силно беше влюбен, че прекарваше само две вечери в седмицата при мен. Толкова влюбен беше, че нито веднъж не предложи да живеем заедно, вместо да си стои в общежитието. Предпочиташе да спи със съквартирант, който сигурно хърка. Толкова влюбен беше, че избягваше да ходи с мен по събирания и купони, може би за да не се озове на едно място с куп ченгета.

— Айви, като се вземе предвид твърдението му, че е студент, оттам нататък поведението му беше логично. Естествено, че ще прекарва само две нощи през седмицата с теб. Естествено, че ще живее в общежитие, за да бъде близо до университета. Пък и кой мъж обича женски събирания и семейни тържества?

— Значи наистина вярваш, че инстинктът не ми е изневерил?

Алана взе ръцете й.

— В никакъв случай. Нищо подобно. И никой не мисли така, Айви. Освен ти може би. Така че оправяй се!

Айви се усмихна.

— Ще се оправя.

— И запомни едно нещо. Каквото и да се е случило в онзи килер, си се държала като полицай и си се предпазила да не бъдеш убита.

Айви се позамисли.

— Знаеш ли, ако Деклан искаше да ме убие, щеше да дръпне спусъка в онзи килер. В коридора нямаше никого, когато ме сграбчи.

Приятелката й потръпна и на Айви изведнъж й се яви видение, в което Грифин като хала тичаше из онази къща и я търсеше, и най-накрая я откриваше в килера.

— И какво иска той? — попита Алана. — Защо те заплашва и прави погром в къщата ти?

— Иска аз и Грифин да не му дишаме във врата, за да сваля спокойно богати жени, да си набере отново група годеници, да си бъде полигамен, да има тълсти сметки и да бъде облагодетелстван при няколко тълсти застраховки „Живот“.

Сервитьорката им донесе поднос с огромна пица.

— Ами ако надебелея и не вляза в сватбената си рокля? — ококори се Алана. — Но тази пица изглежда божествена.

Айви сервира в чинията си едно парче.

— Алана, от прогимназията носиш един и същи размер. Според мен ти си от онези, които изобщо не дебелеят.

Хранеха се и си разказваха разни спомени. Алана изреди кои съученици ще покани на сватбата си. Айви беше доволна, че има временна забрана върху темата „Деклан“. Но когато се нахраниха, приятелката й зададе въпроса, който не даваше мира и на Айви.

— Вярваш ли, че Деклан е казал истината за убийството на Дженифър Лесингтън?

Айви сви рамене.

— Не знам. Възможно е. Възможно е наистина да се е приbral, да е открил трупа й, да се е паникъсал, че веднага ще бъде заподозрян и че двойственият му и тройствен живот ще излезе наяве. Тогава е фалшифицирал предсмъртното писмо и е избягал.

— Избягал е при теб — отбеляза Алана. — Ако той я е убил, според мен веднага щеше да напусне страната.

— Ако не е той, кой тогава? Това е въпросът. Някоя от другите му любовници ли? Може би е скальпил писмото, защото е знаел кой е убиецът. Лора Фрозиър например. Или друга от неговите годеници, които тепърва ще узнаем кои са.

Или както Грифин й внушаваше, майка й. Айви знаеше, че тя иска най-после да я види омъжена за „ момче от сой“, но всеки сценарий, свързан с нейната майка, изглеждаше недостоверен. Например вижда, че Деклан целува страстно Дженифър, проследява я до апартамента й, сдърпват се и се стига до убийството. Струваше й се невероятно. Но пък целият живот на Айви в момента беше такъв.

— Открихте ли никакви следи от жената на приема, която ти се е сторила позната? Онази, с която е разговарял Деклан.

Айви поклати глава.

— Партьорът на Грифин разпитва гостите, но досега нямаме следа.

Сервитьорката им донесе сметката, Айви направи опит да плати, но приятелката й я грабна от ръцете й.

— Аз черпя. За това, че дойде въпреки всичко, което ти се струпа. — Наведе се и я прегърна. — Обичам те, скъпа моя приятелко.

Айви също я прегърна.

— И аз те обичам. И честно, Алана, държа да чуя всяка отегчителна подробност, даже за украсата на пилешкия ордьовър.

Алана се разсмя.

— О, повярвай ми, ще бъда щастлива да те отегчавам, защото никой не иска да ме изслушва.

Излязоха от ресторанта. Мартенският въздух мириеше на пролет, което за Айви беше истинско чудо. Скоро пролетта щеше да разцъфне — време да се отърси човек от зимата... и от тежки проблеми. С малко късмет Деклан скоро щеше да бъде заловен.

Алана съпроводи Айви до колата и погледна часовника си.

— Моята така наречена майка по закон, или за по-ясно — свекърва, ме чака в апартамента на Ричард. Представяш ли си, цели два часа от непосредственото ми бъдеще ще бъдат посветени на китайския порцелан.

Айви се разсмя и прегърна приятелката си още веднъж. Божичко, колко беше хубаво да чуе отново своя смях.

— Тръгвай! Ще ти се обадя по-късно.

Алана ѝ изпрати целувка, докато се отдалечаваше бързешком. Айви я гледа, докато не се скри зад ъгъла. Почувства тъга. Понякога нищо не можеше да замести женското дърдорене.

Погледна часовника си. След десет минути трябваше да се обади на Грифин, но не искаше да говори, докато шофира. Позвъни му. Той се обади още преди първия сигнал.

— Тъкмо се качвам в колата и тръгвам — каза тя. — В тайнния апартамент ще се срещнем, нали?

— Да. Обади ми се, като пристигнеш.

Щом прекратиха разговора, почувства липсата му. Представи си го как прегръща Джоуи през раменете и как похапват пица. Джоуи бе извадил голям късмет с приятел като Грифин, който беше толкова отговорен, интелигентен и проницателен. Освен това притежаваше рядката дарба да се поставя на мястото на другия, за да разгледа нещата от негова гледна точка. Грифин разсъждаваше без всякакво предубеждение и...

— О, Айви — произнесе напевно женски глас. Айви се извърна сепнато, но не видя кой я повика.

В центъра на „Ябълкова гора“ беше много оживено, минаваха хора, но никой не ѝ обръщаше внимание. Може би ѝ се причуваше. Прибра телефона в чантата си, извади ключовете за колата и тогава пак чу името си:

— Айви, о, Айви!

Същата напевна интонация. Изведнъж една глава се подаде от вратата на близката жилищна сграда. Айви се помъчи да види жената, но тя изчезна.

Голямо чудо! Сигурно колега от управлението си правеше шега. Но гласът не ѝ бе познат.

Айви изтича към входната врата, но преди да стигне дотам, жената изскочи и застана на сред тротоара. Айви се стъписа и замръзна.

Още повече се стъписа, като разпозна в нейно лице жената от приема. Онази, с която Деклан разговаряше. Точно тя беше: прива кестенява коса със средна дължина, на около трийсет и пет години. Облечена бе консервативно с тъмно палто, но беше твърде далеч, за да види Айви лицето ѝ.

„Откъде, да му се не види, познавам тази жена?“ — си помисли и хукна към нея. Но тя се усмихна, обърна се и побягна. При следващия ъгъл свърна в улицата.

„Какво става тук?“ — чудеше се Айви.

Също зави и видя жената да тича и да се извръща постоянно, за да провери колко я е доближила Айви. Защо я вика, а после бяга?

— Спри! — извика Айви. — Спри и кажи защо ме викаш?

Жената продължи да препуска. След две пресечки пак зави.

„По дяволите! Дано не я изгубя...“

Айви зави след нея и се спря. Жената бе изчезнала. Огледа се трескаво на всички страни. Къде потъна?

— Не! Да му се не види — изрече гласно и се наведе, за да си поеме дъх. И тогава пак чу същият напевен глас да я вика:

— Айви, о, Айви!

Затича се по улицата, проверявайки всеки вход. Тази отсечка от Морли Стрийт беше застроена главно с жилищни сгради с евтини апартаменти. В някои от блоковете нямаше даже асансьор. Улицата беше сляпа и в дъното ѝ имаше автосервиз. Айви познаваше много добре този квартал. Беше идвала няколко пъти при сигнали за разни нередности, но по принцип беше тих, работнически квартал.

Благодарение на улицата без изход жената нямаше да се изниже незабелязано, освен ако не беше жена — паяк.

— Айви. Айви Седжуик.

Айви спря и се обърна. Беше извървяла голяма част от уличката. Застана, ослушвайки се, за да долови и най-слабото движение или звук от дишане. „Къде се дяна? По дяволите!“

Забеляза крайчеца на палто, стърчащо от една притворена врата. Жената се криеше във входа на следващата сграда.

„Много добре, заклещих те, драга госпожо, която и да си!“

Айви се приближи на пръсти, готова да се нахвърли неочеквано.

Но осъзна, че попадна, или по-точно скочи, право в капан. Въпреки това смяташе, че може да си премери силите със силните ръце, които я завлякоха във входа, но ловджийският нож, опрян в гърлото ѝ, беше друга работа.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Всичко е заради теб — говореше жената в ухoto й, докато я влачеше към дъното на коридора. Дъхът ѝ мириеше на мента, като че ли дъвчеше дъвка.

Айви се напрегна, за да свърже лицето с гласа, но нищо не се получи. Беше виждала жената някъде един или два пъти, може би в банката, където рядко ходеше. Сигурно щеше да я познае, ако се сетеше къде я е срещала.

„Стегни се, момиче, не губи самообладание — говореше си. — Само за ножа внимавай!“ При най-малкото движение щеше да се наниже на остирието му, а пък изглеждаше добре наострен.

— Какво се е случило заради мен? — попита Айви, като се стараеше да говори самоуверено.

— Затваряй си устата — беше единственият отговор, придружен с убождане в шията.

Айви изохка, като усети острата болка и лепкавата кръв, рука нала от раната.

Намираха се в един от блоковете без асансьор. Айви се зачуди дали жената живее тук. Мириеше на пържен лук. Айви мразеше тази миризма. Най-неочаквано се сети за майка си и си представи как Дейна Седжуик готова любимото си ястие — черен дроб с лук, което за нея бе повече от отвратително. Дъхът на нейната нападателка смърдеше още и на алкохол.

От един от апартаментите на партера работеше телевизор. „Някакво интервю“ — помисли си замаяно Айви.

Жената влачеше Айви към зеещата черна дупка, която навярно водеше в подземието. Стигнаха до стръмното стълбище.

— Всичко е заради теб, богата кучко! — озъби ѝ се жената.

„Богата кучка ли?“

— Какви ги говориш? Коя си ти? — попита Айви с твърд, но не враждебен тон.

— Какви ги говориш? Коя си ти? — имитира я напевно жената и лицето ѝ се изкриви от злоба.

Застана зад Айви и притисна пак ножа към шията ѝ, преди да я бълсне в зейналата черна дупка. Айви се претърколи и тупна тежко на циментовия под. Последното нещо, което чу, преди да потъне в мрак, бе шушненето на парния котел.

* * *

На път за клиниката на Първо Авеню Грифин почувства, че не му стига въздухът, което се появяваше при всяка негова визита. Ако ефектът на болничното заведение върху него бе такъв, чудеше се какъв ли е за дете като Джоуи. Уж беше пълнолетен, но си оставаше дете.

Очевидно беше.

Малко баскетбол в спортния салон, повечко хапване, разходка, зяпане на хокей на лед, и планът на Грифин за деня бе изпълнен. Джоуи взе да схваща, не без да се възгордее донякъде, че баща му означава за него повече от когото и да било или каквото и да било, в това число и от една жена. И след като съответната жена предпочете своите желания пред тези на Джоуи, за него също не беше проблем да се съобрази със себе си, а не с нея. И двамата се съобразиха със себе си. На осемнадесет и деветнадесет години направиха правилния избор.

„Браво на нас! Само за два часа и половина стигнахме дотук!“

Но разрешението на въпроса къде ще живее бащата на Джоуи не беше толкова леко. Джоуи още не бе убеден, че се грижат за баща му в клиниката по-добре, отколкото той би вършил цялата работа.

Момчето не беше съвсем наясно каква е „работата“. Очевидно при всекидневните си посещения през последните два месеца е бил под влияние на тъжната ситуация, на изчезването на самоличността на баща му и не се е замислял за грижите, които се изискват. Грифин си мислеше, че Джоуи трябва да си даде сметка как персоналът обслужва пациентите. Че въпросът не опира до намиране на апартамент, където да прибере баща си, и наемане на болногледачка, която и без друго няма да може да си позволи.

Влязоха в болницата и той погледна часовника си. След десет или най-много след двайсет минути, ако има задръстване, Айви

трябаше да позвъни. Имаше достатъчно време да минат през рецепцията и Джоуи да остане насаме с баща си, докато говори с Айви.

Гласът ѝ звучеше добре, когато се чуха. Стори му се щастлива, като че ли срещата с нейната любима приятелка беше лек.

И после осъзна, че я бе изолирал прекалено. Наистина я пазеше, но да я лиши от приятелите и семейството ѝ след всичко, което преживя, изглежда нанасяше повече вреда, отколкото полза. Беше забравил какво е семейство, какво са приятели. Какво е да чувствуаш нужда от някого.

Неприятно му беше, че тя е далеч, че ги дели цял един град, дори да беше на двайсет минути път с кола. Само веднъж да се приbere невредима в апартамента на баща си, всъщност в нейния апартамент, напомни си той, повече нямаше да я пусне да излезе сама.

Докато вървяха към рецепцията, окичена със съобщения и съответното меню за деня, мъчителни спомени нападнаха Грифин. Спомни си последния път, когато го видя.

Беше вече мъртъв. Смазаният му труп лежеше върху скелето, опасващо втория етаж на сградата. Баща му беше скочил от четвъртия етаж — напълно достатъчна височина, за да си счупи врата, каквато явно е била целта на Фредерик Фарго. Бил ли е ясен умът му в онзи момент, този бе същественият въпрос. Неговият лекар смяташе, че е бил с ясно съзнание, когато е скочил. Случваше му се през шестте месеца, докато беше хоспитализиран. Мимолетно проясняване. През няколко часа. Веднъж на няколко дни.

Грифин с часове бе търсил Деклан. Не беше сигурен дали е получил съобщенията, които му остави на разни телефони. И тогава, две седмици след погребението, Деклан оставил съобщение на телефонния му секретар:

„Радвам се, че старият негодник се е отървал от жалкия си живот.“ Толкова.

Грифин се отърси от спомените за баща си и Деклан, разписаха се с Джоуи на рецепцията и се запътиха към стаята на баща му. Грифин беше свикнал с етажа, където се намираше. Миризмите на лизол, белина, медикаменти и цветя му бяха познати. Толкова много цветя имаше в стаите и по коридорите, че му бе чудно защо навсякъде не мирише на нацъфтяла ливада. Хората носеха цветя и домашен кейк.

Грифин винаги се прибираше вкъщи с подарен от някого кейк. Това му действаше странно успокоително.

Бащата на Джоуи, Хари, настанен на инвалидния стол до прозореца — любимото му място — се взираше навън. Извърна се, когато момчето влезе и поздрави както обикновено:

— Хей, дядо!

Когато Грифин за пръв път срещуна Джоуи, момчето беше готово да се разридае, но сега взимаше своеобразния поздрав като доказателство, че баща му е добре. Означаваше още, че не е превъзбуден. Очевидно е бил отгледан от баба си и дядо си и е обичал много дядо си. По тази причина бе добре за Джоуи да бъде объркан точно с тази личност.

След двайсет минути Грифин се усети, че неговото постоянно взиране в часовника може да притесни Джоуи, затова излезе в коридора. Айви закъсняваше с обаждането. Трябваше да се е прибрала преди десет минути, дори и да е имало задръстване.

Позвъни на мобилния ѝ телефон. След пет позвънявания се включи гласова поща. А това означаваше, че телефонът е в ред, но няма кой да се обади.

Побиха го ледени тръпки.

„Сигурно паркира и не може да се обади“ — помисли си. Даде ѝ още пет минути и пак позвъни. Същият резултат. Не се обади. Нещо не беше наред.

Грифин намери телефонния номер на Алана, позвъни ѝ и тя се обади веднага. Била се разделила с Айви до колата ѝ само минута преди Айви да говори за последен път с Грифин.

„Къде е?“

* * *

Айви отвори очи. Пронизаха я болки в глезната и в главата. И какво...

И тогава си спомни. Жената. Сутерена. Стълбището.

Лежеше на циментов под. Краката ѝ бяха вързани с въже. Сутеренът беше тъмен. Само една мъждива крушка светеше.

Сама ли беше? Или и нейната нападателка беше тук?

Айви се сгърчи от остра болка, когато се опита да седне, за да развърже краката си. Защо краката ѝ бяха вързани, а ръцете — не?

— Давай, тъкмо ще се скапеш, докато се мъчиш с възела на краката, и ще ме улесниш, принцесо.

Айви се заоглежда трескаво, но жената сигурно се спотайваше някъде.

— Кажете ми, моля, коя сте и какво искате?

— Колко сме учтиви! Предполагам, че се дължи на възпитанието в първокласни училища. Даже в безнадеждно положение казваш „моля“.

Гласът потреперваше от злоба. Жената мразеше Айви, това бе ясно. Но защо?

Когато видя брюнетката на приема, остана с впечатление, че работи с Деклан, че е негова съучастничка в измамите. Но нямаше представа до каква степен е свързана с него. Дали пък не беше някоя от любовниците му? В такъв случай защо нарече Айви „богата кучка“. Богатите жени по принцип не употребяваха този израз.

Употребяваха го онези, които негодуваха срещу социалното си положение.

— Не се учудвам, че не ме помниш, независимо колко услужлива съм била към теб.

Думите бяха придвижени с ритник в бедрото на Айви. Тя изскимтя от болка. Даже не я чу кога се е приближила. Значи е била зад нея, някъде зад котела.

— Ама такива сте вие — продължи жената. — Нас не ни забелязвате. Хората, които работят, за да си изкарат прехраната.

— Аз съм полицай, а не Парис Хилтън — каза Айви. Ако налучкаше как да разговаря с това психо, имаше шанс да се измъкне жива оттук.

Силен ритник в ребрата беше отговорът на жената. Айви я заболя ужасно.

— Казвам се Гретхен Блек. Но името ми едва ли ти говори нещо. Но като ти кажа, че аз съм жената, която изтърбуши трогателната ти къщурка и ти написа заплахите, ще ти светне.

Е, поне тази мистерия се разбули.

Айви напрягаше паметта си. Нямаше никакъв спомен къде е срещала тази жена. „Гретхен Блек — повтаряше си тя. — Чувала съм

името. Къде?“

— Мисли — подигра я жената. — Но няма да се сетиш.

— Тогава защо не ми кажеш — попита Айви, защото ѝ дойде до гуша отувъртанията на тази откачена.

— Готово, ще ти подскажа. Слушай внимателно: „Добре дошли в компанията «Седжуик». С какво мога да ви бъда полезна?“

Гласът ѝ за миг се промени от зъл и груб в професионално любезен.

„Ах! Разбира се!“ Ето къде я бе виждала. Веднъж бе отишла при Деклан в офиса на „Седжуик“ в Манхатън и тази Гретхен Блек обслужваше рецепцията.

— Сигурно пак не си спомни за мен Айви с навирения нос — добави лудата. — Дойде да търсиш Деклан Маклин. Казах ти, че е на среща със заместник-началника на неговия отдел и че скоро ще се освободи. А пък ти ми повярва като идиотка. Накарах те да чакаш цял час. Идиотка.

Айви си спомни. Тогава беше страшно изнервена, че е принудена да влезе в сградата, където работеше баща ѝ, въпреки че отиваше на етаж, различен от онзи, където се помещаваше кабинетът на президента, председателя, шефа на всички, или там каквато бе титлата на баща ѝ. Но щом излезе от асансьора, ѝ дойде наум, че отива при Деклан, който нямаше нищо общо с баща ѝ, и се отпусна.

Спомняше си също така разговора със служителката на рецепцията, понеже изпадна в доста неловка ситуация.

— Добре дошли в компанията „Седжуик“. С какво мога да ви бъда полезна? — попита тя с професионална интонация.

— Добър ден — отвърна Айви. — Имам среща с Деклан. Маклин. Той ме очаква.

— Вашето име.

— Айви.

— А фамилното?

Тук Айви засече. Беше странно да отговори, че е Седжуик, след като компанията се наричаше „Седжуик“.

— Седжуик — изрече най-накрая.

— Седжуик ли? Като Уилям Седжуик!

Айви кимна, стана ѝ неудобно, а служителката се усмихна и каза:

— Сигурно така се чувства Джон Кенеди младши, когато излита от летище „Джон Кенеди“.

— Как да кажа, не съм от категорията на Джон младши.

Тогава жената се усмихна, доста пресилено, спомни си сега Айви, и я информира, че Деклан е на заседание, което скоро ще приключи.

Деклан беше я поканил на обяд в Манхатън. Според него би било добре да види офисите в компанията на баща си и да се увери, че това е просто бизнес, а не някакъв замък с крепостен ров и бойни кули, както си го представяше тя.

По едно време Айви бе осъзнала, че седи на стол в приемната вече четирийсет и пет минути, и беше обърнала внимание на жената. Тя се бе обадила в заседателната зала и след кратък разговор с Деклан беше съобщила, че след още петнадесет минути ще се освободи. „Ще почака ли?“

Естествено, че ще чака. След още половин час Айви каза на чиновничката, че трябва да тръгва. Беше на работа и имаше половин час път до „Ябълкова гора“.

Деклан направо се съсира от извинения същата вечер по телефона и за да се реваншира, обеща да я заведе на вечеря през уикенда, но сега Айви си спомни, че тя готови, защото той си бе навехнал китката, докато играел тенис с важен клиент.

Да, бе! Как не!

— Беше направо шеметно да те гледам как се гърчиш цял час на онзи неудобен стол и чакаш ли чакаш! — разкиска се жената. — Забавлявах се страшно. — Показа се иззад парния котел и взе да обикаля около Айви. — Толкова си тъпа!

Айви пренебрегна последната забележка, но за сметка на това не изпускаше от очи ножа на Гретхен. Трябваше да бъде хладнокръвна.

— Тогава Деклан работил ли е изобщо там?

— Почти не. Той нямаше представа от работата. Известно време изнудваше един от младшите анализатори да му върши работата. На Деклан му дай да мами.

— Помагала си му, предполагам.

Жената заби поглед в нея с присвирти очи.

— Знаеш ли какво се случва, когато предполагаш най-надменно, Айви с вирнатия нос? Ставаш за смях. — Разсмя се весело, но веднага

пак се смръщи. — А пък аз не обичам да ставам за смях.

Божичко, тази беше луда! Напълно смахната.

— Но правилно предположи — продължи тя, целейки се с ножа в Айви. — Помагах му. Искаш ли да чуеш защо?

— Защото си го обичала ли? — изрече кротко тя, като се надяваше, че ще я омилостиви.

Но с въпроса си спечели само още един ритник, този път в крака. Айви се сгърчи от болка. С тези похвати щеше цялата да се покрие със синьо-черни петна.

— Обичам, Айви вирнатия нос, не обичала. Забрави миналото време. Твоята връзка с Деклан е минало.

— Но сигурно знаеш... — поколеба се, защото не можеше да прецени в момента кое ще предизвика силен ритник или нещо още по-лошо.

Гретхен се вторачи в нея.

— Какво да знам? Че Деклан се мотае и с други жени ли? Голямо чудо! Той не ги обича. По-важното е, че се отървах от онази, която обича.

Айви замръзна. Да не би да чу признанието й, че е убила Дженифър Лесингтън? „Говори, Айви — насырчаваше се тя, — и внимавай!“

— Значи ти уби Дженифър — отбеляза съвсем невинно.

В очите на жената зърна объркане.

— Дженифър ли? Тази глупава повлекана ли? Беше тъпа като говедо. Не, не съм убила Дженифър. Имах такъв план, но някой друг го изпълни вместо мен.

— Кой?

Гретхен сви рамене.

— Деклан ли? — предположи Айви. Предположението й докара поредния ритник в крака.

— Тъпа кучка! Деклан не може и муха да убие.

Айви потърка брадичката си.

— Не знаеш ли кой уби Дженифър?

— Не ми пука кой е убил Дженифър. Но това смешно убийство разреши моя проблем.

— Твоят проблем... да се избавиш от онази, която той обича, ли е?

Жената кимна.

— Опитах се да ги накарам да си издерат очите, но не се получи. И тогава за мое най-голямо учудване всичко стана като по поръчка. Странно как се подреждат нещата! Какво!

— Ами боят? — попита Айви. — Кой трябваше да си дере очите.

— Кои, скъпа. Жена с твоите претенции би трябвало да знае как да употребява правилно местоименията.

„Божичко!“

— Кои трябваше да се сбият? — опита пак Айви.

— Оная другата никаквица Лора Фрозиър и Дженифър. Наредих Дженифър да хване годеника си, когато езикът му беше чак в гърлото на Лора.

Айви ахна.

— Значи е бил влюбен в Лора! Опитвала си се да се отървеш от Лора, като настроиш Дженифър срещу нея, така ли? Смятала си, че Дженифър ще се вбеси, като ги види, ще вдигне скандал на Денис, както мисля, че се е наричал, и ще осути намеренията му към Лора, която е била убедена, че е единствената и неповторима любима на Деклан.

— Ти си безкрайно тъпа — присмя й се Гретхен и размаха ножа, за да бъде по-убедителна.

Какво пропускаше Айви?

— Ти си оная, която Деклан обичаше.

Айви вдигна изненадано вежди.

— Мен ли?

— Беше влюбен в теб. Мислеше, че си солта на земята, или там каквото значи това тъпо клише. Сладка, добра, знаеш да правиш мили очи. Дали пък мъжете не правеха мили очи?

Тя като че ли се замисли за миг.

— Не разбрах как щеше се отървеш от мен, ако накараш Лора и Дженифър се сбият — каза Айви.

— Намерението ми беше да предотвратя сватбата ти с Деклан.

Гретхен говореше врели-некипели.

— Щом си искала да ни разделиш, защо просто не си подредила нещата така, че да науча за другата връзка на Деклан? Даже в множествено число е по-варно.

Ботушът на жената се заби право в корема на Айви. Тя се преви на две и повърна кръв. Падна на една страна. Виеше ѝ се свят, повдигаше ѝ се.

Гретхен застана до нея, после коленичи и опря ножа до шията ѝ.

— Да не си посмяла да говориш по този начин за Деклан. Като че ли е някой измамник.

Притисна ножа, за да пусне кръв, и лепкавата вадичка се стече по шията на Айви.

Понеже ръцете ѝ бяха свободни, можеше да се опита да избие ножа, но с вързани крака нямаше как да избяга и рискуваше да бъде убита. Това психо се вживяваше в ролята си.

— Деклан те обичаше — каза Гретхен. — Ако подредях работите така, че да разбереш за Дженифър и Лора или за другите, ти щеше да го зарежеш. Поне така си мислех, като знам как те баламосваше, че си единствената и неповторима.

— Нали точно това си искала — да го зарежа?

— И да остане с разбито сърце! — поклати глава тя. — Когато обичаш някого, не искаш сърцето му да бъде разбито. Бях намирила да уредя бой между двете уличници, полицията да го погне и той да бъде принуден да напусне страната. Щеше да ме вземе със себе си, защото аз съм дясната му ръка.

— Но боят не се състоя. Отишла си у Дженифър с намерението да я убиеш ли?

Пак не виждаше смисъл. По този начин нямаше да постигне целта си. Или поне така заключи Айви. Мисълта ѝ взе да се върти в кръг.

— Ако бях убила Дженифър, щяха да заподозрат него. Щеше да се размине с женитбата със своята скъпоценна Айви вирнатия нос. Щеше да му се наложи да отлети надалеч. Щеше и мен да вземе, както вече отбелязах.

„Ах! Добре!“

— Но ти каза, че не си убила Дженифър.

„Кажи кой“ — помоли се мислено Айви.

— Не знам. Както отивах към блока, някой излезе оттам. Възрастна жена струва ми се. Със слънчеви очила, шапка и дълъг бял шлифер. Кой носи бял шлифер преди Деня на загиналите във войните? Ама наистина!

Кръвта във вените на Айви се вледени. Бял шлифер. Жена на възраст.

Майката на Айви имаше нов бял шлифер. Дълъг. Беше го обличала няколко пъти въпреки студеното мартенско време.

Майката на Айви беше убила Дженифър Лесингтън.

„О, Господи, не, не, не? Мамо!“

Но имаше смисъл. Майка ѝ сигурно е видяла Дженифър и Деклан. Може би са се целували. Проследила е Дженифър до апартамента ѝ. Само снимките биха вбесили майка ѝ. И вместо да вдигне скандал на Деклан или да каже на Айви, сграбчила е Дженифър и е разбила главата ѝ в стената.

Не беше възможно. Майка ѝ не би сторила подобно нещо. Но проблемът бе, че изглеждаше способна да го извърши. Даваше мило и драго да види Айви омъжена за Деклан — богатия, изискан син на нейната скъпа покойна приятелка, която вероятно му бе оставила пари.

Не. Беше налудничаво. Нейната майка не беше убийца.

Тогава защо ѝ се струваше възможно?

Къде беше майка ѝ сутринта, когато е била убита Дженифър? Обади се на Айви много рано. Около седем. Настояваше да дойде с нея в кантората на адвоката на Уилям, за да вземат писмото със завещанието. Когато Айви ѝ отказа твърдо, тя взе да дърдори за това как ще се разкраси за сватбата на дъщеря си. Щеше да ходи на фризьор, на маникюр и педикюр. И беше ходила.

Ако е убила Дженифър, заслепена от гняв, щеше ли най-спокойно да седне, за да ѝ лакират ноктите?

Може би. Спомняше си как майка ѝ понякога се разгневяваше. Даже когато беше още ученичка и я пренебрегваха за нещо, като например в училищния хор или в театралната постановка, тя вдигаше скандал поне на двама учители, като ги заплашваше, че ще съсипе кариерата и живота им.

— Мога да прережа гърлото ти веднага — каза Гретхен и прекара върха на ножа през шията на Айви. — Но искам да страдаш малко по-дълго, преди да нарежа съвършеното ти сърчице за храна на моя питбул. А може да го насьскам по теб, точно след като ти разпоря корема. Яките кучета обичат миризмата на кръв.

Това дойде в повече на Айви. Зави ѝ се свят, пред очите ѝ заиграха звезди, след това странна светкавица проряза разсъдъка ѝ.

Почувства се не на себе си, но като че ли й олекваше. Красивото лице на Грифин изплува пред погледа ѝ и тя се опита да му се усмихне, но не можа.

Усети, че се носи... пропада, светът притъмнява и тогава изгуби съзнание.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато шивачката в булчинския салон се върна и потвърди, че червената хонда с регистрационния номер на Айви е паркирана пред магазина, Грифин наруши неведнъж Правилника за движение, за да стигне до „Ябълкова гора“.

Колата беше заключена и нямаше следи от борба.

„По дяволите, къде е?“ — питаше се той със свит на топка стомах от ужас. Тръгна покрай магазините на главната улица, за да разпитва хората дали някой не е забелязал Айви Седжуик или нещо необично през изминалния час.

Никой не беше видял Айви, нито пък нещо подозително.

Тя не можеше просто така да се изпари като дим.

Започна да разпитва хората из съседните улички. Но отговорът беше все същият. Дори спря групичка десетгодишни хлапаци на колела.

— Хей, деца, аз съм детектив от полицейското управление на Ню Йорк — показа им той значката си.

— Леле! — възклика един от тях, приближавайки се да погледне отблизо и да я попила.

— Мълкни, Конър! — изсъска му друг. — Иначе ще те пъхнат в пандиза.

Грифин се подсмихна.

— Да не би да сте забъркали някоя каша, че да ви чака затвор?

— Коли не сме крали — каза едно червенокосо момче. — Само искахме да пробваме можем ли да се изкатерим до прозореца. На сервиза ей там. Когато монтьорите са на работа, ни погват с онези грамадни гаечни ключове.

— Е, момчета, няма да ходите в затвора, разбрахме ли се? — успокои ги Грифин. — И аз на вашите години се катерех по прозорците. Сега ми кажете, като обикаляхте през последния час с колелата, видяхте ли една хубава жена с къса кестенява коса, облечена със сини джинси и червено сако?

— За полицай Седжуик ли питаш? — попита Конър. — Тя винаги е много добра с нас. Веднъж ни хвана да прескачаме в градината на госпожа Вещицата и нито ни се скара, нито каза на майките ни. Госпожа Вещицата е много лоша.

Грифин коленичи пред детето, сърцето му се разтуптя лудо.

— Видя ли полицай Седжуик преди малко?

— Май че беше по-отдавна. Преди около час — отговори Конър.

— Да, препускаше по Морли Стрийт — прибави едно къдрокосо момче. — Но нямаше пистолет или нещо подобно. Гледахме дали няма да хване лошите.

— Имаше ли лоши? — попита Грифин. Червенокосото поклати глава.

— Само някаква жена. Полицай Седжуик я гонеше, но тя сякаш се криеше във входовете.

— Играеха на криеница, така си помислих — каза едно русо момче с лунички.

— Как изглеждаше жената? — попита Грифин. — Спомняте ли си?

— Приличаше малко на полицай Седжуик, но хич не беше готина — прибави червенокосото хлапе. — Бухнала кафява коса, нито дълга, нито къса. Като че ли палтото ѝ беше черно.

— Къде е Морли Стрийт? — попита Грифин. — Ще ми я покажете ли.

— Веднага! — викнаха всички в хор и подкараха велосипедите. Спряха след две преки.

Грифин тичаше след тях.

— Деца, наистина е много важно. Видяхте ли полицай Седжуик да влиза в някоя от сградите?

Конър посочи тухлен блок с червена входна врата, стотина метра по-нататък.

— Онази беше.

Червенокосото дете закима.

— Да, онази беше, хей, виж, ето я жената, която полицай Седжуик преследваше.

Грифин погледна жената, която излизаше от сградата, после се обърна към момчетата:

— Благодаря ви, деца. — Подаде на Конър една двайсетачка. — Разделете си ги.

— Благодаря — викнаха в хор хлапетата и отпратиха с колелата.

Жената вървеше право срещу него. Грифин разполагаше с достатъчно време да се обади на 911 за помощ, като същевременно нямаше да подплаши жената с вида си на обикновен минувач, който говори по телефона.

Щеше да избере най-подходящия момент. Не биваше в никакъв случай да му се изпльзне. Не познаваше този квартал.

Като я наближи, се престори на много любезен и леко объркан.

— Извинете — спря я той, — изгубих се. Търся сервиза за автомобили. Казаха ми, че се намира на Морли Стрийт.

Тя се обърна, за да посочи към края на улицата, Грифин я сграбчи и за секунда я просна на земята. Закопча я с белезници и тогава видя, че ръцете ѝ са кървави.

— Къде е Айви Седжук?

— Много ли ти се ще да разбереш? — изрече напевно тя.

— Къде е?

— Умря, мръсно ченге — разфуча се тя и се извърна да го заплюе.

Грифин едва се сдържа да не я стисне за гушата и да не я удуши. След няколко минути пред тях заковаха две патрулни коли на полицията в „Ябълкова гора“.

Той обясни какво е положението и двама полицаи отведоха жената не особено внимателно. Други двама го последваха към блока, който децата показаха. Единият съобщи на шефа си, че има пострадал полицай.

Нахлуха в преддверието, но вратата беше заключена и Грифин позвъни на домоуправителя. Човекът дойде и побърза да отвори, като видя значката му.

— Айви! — извика той. — Айви!

Отговор не получи. Изтича до края на коридора. Там забеляза вратата, която водеше към сутерена. Беше заключена, но портиерът я отключи.

Грифин извика пак името ѝ, но никой не се обади. Спусна се по стълбите с униформените полицаи подир себе си.

И тогава я видя просната на земята в локва кръв, от едната страна лицето ѝ беше синьо-черно.

„Господи, моля те!“ — молеше се той и този път получи отговор. Тя беше жива.

Полицайтите повикаха линейка и след няколко минути Грифин чу сирените. Докато я настаняваха на носилка и я отнасяха, той не изпусна ръката ѝ.

След като повика криминалистите от отдел „Убийства“, Грифин се запъти към болницата на „Ябълкова гора“.

И там за пръв път от детството си се разплака.

* * *

Тя ще се оправи.

Грифин седеше до леглото на Айви, а половината от местните полициаи бяха в коридора.

Алана седеше от другата страна на леглото.

— Да бях останала само минута, за да я видя как потегля, това нямаше да се случи.

— Един психопат няма да се откаже, ще я проследи до Манхатън и ще я хване в подземния паркинг — каза Грифин. — Нямаше да го предотвратиш.

Годеникът на Алана, лекар в болницата, се грижеше за Айви, затова имаха по-подробна информация. Успокои ги, че бързо ще се възстанови и на другия ден ще може да се приbere вкъщи. Прободните й рани не бяха сериозни и въпреки ритниците нямаше счупвания. Бяха й дали успокоителни и още спеше.

— Да се обадя ли на майка ѝ? — попита Алана. — На Бахамите е за една седмица. Утре се връща. Да почакам ли до тогава?

— Да, по-разумно е — отговори Грифин. — Само ще се притеснява в самолета. Пък и Айви няма цял ден да дойде на себе си.

Алана се съгласи. Очите ѝ бяха замъглени от сълзи и тревога. Седеше на стола до леглото на Айви и не пускаше ръката ѝ. Грифин знаеше как се чувства. Той държеше другата ѝ ръка и този контакт му бе необходим както дишането.

Съжаляваше, че се е усъмнил в Алана. Нейната обич и преданост към приятелката ѝ бяха очевидни.

Грифин никога не бе имал много приятели. Не беше имал доверие нито на брат си, нито на баща си, затова не вярваше и в приятелството. Но се запозна с Джоуи в клиниката и научи, че приятелството може да бъде безхитростно и всеотдайно. Означава да даваш и да бъдеш насреща.

Но най-накрая Алана трябваше да си тръгне. Капитанът ѝ бе разрешил да вземе участие в случая с Гретхен Блек и тя се радваше, че по този начин ще помогне на Айви. Грифин обеща да ѝ се обади, когато Айви се събуди.

Един от полицайте донесе на Грифин силно кафе, за което той беше особено благодарен. Седеше до Айви и наблюдаваше как спокойно диша. Нараненото ѝ лице и резката на шията го ужасяваха. Ножът беше намерен в чантата на Гретхен Блек. Айви сигурно е била изплашена до смърт.

Поради естеството на престъплението на Грифин му бе разрешено да остане през нощта в стаята ѝ, за да я пази. Съобщиха му резултатите от първоначалния разпит на Гретхен Блек. Явно бившата служителка във фирмата „Седжуик“ обичала да говори напевно и беше заявила на полицайте, че ще им каже само онова, което била разкрила пред Айви.

Като например, че възрастна жена, облечена с бял шлифер, е излизала от сградата, където живееше Дженифър Лесингтън точно когато възнамерявала да влезе. Гретхен заяви, че не влязла. Много хора чакали такси отпред, а такситата в петък вечер били в повечето случаи заети. Жената била замислила убийство и не искала някой да я забележи.

Коя беше жената с белия шлифер? Свидетелите, които бе разпитвал, не споменаха нито жена с бял шлифер, нито такава с описанието на Гретхен.

Зазори се и първите слънчеви лъчи напираха през металните щори на прозорците.

Когато Айви отвори бавно очи, той седеше до нея. Опита се да каже нещо, но не успя и пак затвори очи. Грифин сложи пръст на устните ѝ, успокои я и ѝ разказа за разпита на Гретхен Блек.

Айви се разплака. Сълзите ѝ рукаха по страните и той ги попи нежно.

— Всичко е наред, Айви.

Тя поклати глава.

— Майка ми арестувана ли е?

— Твоята майка ли?

Тя се вторачи в него, после затвори очи. Грифин си помисли, че тайнствената жена с белия шлифер е разпозната.

— Майка ти не е задържана, Айви. Още е на Бахамите. Възнамерявах да се опитам да се свържа с нея в хотела и да я предупредя, че си в болница, но се отказах. Все пак утре се връща.

Лицето ѝ сякаш се отпусна.

— Не е възможно тя да го е извършила. Не е възможно.

— Скъпа, не мисли за това в момента — погали я той по страната. — Или поне се опитай. През следващите няколко дни ще те боли цялото тяло. Аз те моля да мислиш само как по-бързо да оздравееш — емоционално и физически. Алана стоя тук с часове и сега разследва миналото на Гретхен. Всичките ти колеги са в чакалнята.

Тя го погледна, стисна ръката му и пак затвори очи. Грифин се настани по-удобно на стола и усети, че вече може да поспи час-два след безсънната нощ.

* * *

Грифин отвори вратата на колата, взе много внимателно Айви на ръце и влезе в преддверието към тайния апартамент на баща ѝ. По пътя за Манхатън я попита къде предпочита да отседнат и тя реши, че в това жилище ще бъдат по-сигурни, след като никой освен тях не знае за съществуването му.

Той отвори вратата след стоманената врата и най-после влязоха в апартамента. Сложи Айви на леглото, зави я и отиде да ѝ приготви ваната. Намери соли и пенлив сапун, изсипа ги във водата. Приготви и две дебели хавлиени кърпи.

Върна се в спалнята и завари Айви до бюрото, загледана в своя снимка.

— Айви!

— Майка ми не е убийца — разплака се тя.

— Ще открием истината, Айви. Само това можем да направим.

— Майка ми не е убийца — повтори тя и краката ѝ се подкосиха.
Грифин веднага я взе на ръце и я отнесе в банята.

— Топла вана ще ти дойде добре.

Тя кимна и още по-неутешимо се разплака. Той я разсъблече, опита водата, пак я вдигна на ръце и я положи нежно във ваната. Тя сложи глава на пластмасовата възглавничка и затвори очи.

— Вече не знам коя съм.

Грифин седна на пода и се облегна на стената.

— Айви, току-що преживя нещо много болезнено. Трябва да си дадеш дълга почивка. През следващите няколко дни ще лежиш на дивана, ще гледаш забавни предавания по телевизията и ще четеш списания.

— Не мога да се излежавам и да бездействам. Невъзможно е, когато майка ми може би...

— Айви, даже не знаем доколко можем да вярваме на Гретхен. Тя не е нормална, веднага се вижда.

Айви кимна.

— Да, знам.

— Как е водата.

Тя му се усмихна.

— Много приятна. Чувствам се все едно валяк е минал през мен.

— Позамълча малко. — Пак оплесках всичко, Грифин. Преследвах я и изведнъж тя ме хвана. Също както Деклан на приема у Корнелия.

— Не си оплескала нищо, Айви. Устроили са ти капан.

Като че ли не беше съгласна, но все пак точно това се случи.

— Загубих представа къде ми е мястото. След моята катастрофална сватба и днешните събития е възможно никога повече да не стъпя в „Ябълкова гора“.

— Разбирамо е.

— Какви ще бъдат последствията за моята работа? Ще имам ли желание и занапред да бъда полицай? Редно ли ще бъде? Едва ли при положение, че ще разследвам майка си за убийство.

По лицето ѝ се стичаха сълзи. Сърцето на Грифин се сви. Приближи си до ваната и взе ръката ѝ.

— Айви, мила. Сега не мисли за нищо. Знаеш ли защо? Майка ти има дълъг бял шлифер. Не е единствената с такава дреха. Много жени имат същата. Манхатън не е малко селце. Жената, която описва Гретхен, може да е коя ли не.

— Описанието много прилича на майка ми — прошепна тя. — Много ме е страх. Мама си има своите недостатъци, но, Грифин, аз я обичам.

— Нямаме доказателства, нали? „Невинен до доказване на противното.“ Такъв е законът.

Тя се усмихна.

— Иска ми се всичко да е само спомен.

— И съвсем скоро ще бъде, Айви. Можем само да разследваме вероятностите и да не губим време.

— Защо не съм като теб — издръжлива, силна. Имам предвид, че преследваш брат си, но това не те съкрушава.

— Не обичам Деклан. Там е разликата.

— Но някога си го обичал — каза тя. — За теб Деклан сигурно е огромно разочарование.

Той се усмихна тъжно.

— Да. Но брат ми е възрастен човек и сам е направил избора си. Не се чувствам отговорен за това. Мога да направя само онова, което е редно според мен.

— Сигурно се измори да ме пазиш.

— Всъщност никак не ме изморяваш.

Тя го погледна право в очите и му подаде ръката си. Той я взе и щеше да бъде много щастлив, ако можеше завинаги да я задържи.

Айви се изправи, изплакна се, а в това време Грифин се мъчеше да не гледа изящното ѝ наранено тяло, но тя все пак стоеше на крачка от него.

— Чудно хубава си, Айви — промълви той.

Тя се усмихна, уви хавлията около себе си, подаде му ръка и го поведе към спалнята.

Айви седна на ръба на леглото, вдигна поглед към него и разкопча безмълвно колана му.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Айви, наистина ли го искаш.

— Искам го — прошепна тя, свали ципа на панталона и го съмъкна заедно с бельото.

Прегърна го, притисна устни към гърдите му, а нейните обгърнаха възбудения му пенис. После го погали и го подразни с език. Мъжът изстена, отметна глава назад. Удоволствието беше така върховно, че с огромни усилия се въздържа да не избухне в същата секунда.

Той махна кърпата от тялото ѝ и обхвани великолепните набъбнали гърди. Гали ги, докато зърната им не се превърнаха в остри връхчета. После много нежно я побутна да легне. Коленичи пред нея и зацелува бедрата ѝ от вътрешната страна, като същевременно я обсипваше с ласки по-нагоре. Айви се изви като дъга, изкрещя и обви краката си около него.

Той влезе в нея и усети бурните ѝ пулсации. Любеха се в пълна хармония.

— Грифин! — стенеше тя.

Той я подхвани и я преобърна върху себе си.

Едва се сдържаше, но не искаше да има край тази наслада.

Залюля я силно върху себе си, докато тя не изкрещя.

После пак я обърна по гръб, за да погледне прекрасните ѝ сини очи. Зацелува я нежно и със силни тласъци изригна в нея и рухна. Малко по малко дишането му се успокои.

— Наистина знаеш как да накараши едно момиче да забрави колко противен е бил денят му — прошепна в ухото му тя.

И тогава той се разсмя от сърце. Не си спомняше кога за последен път се беше смял толкова спонтанно.

— Беше изумително — прошепна той, вдъхвайки благоуханието на свежата ѝ кожа. „Ние сме изумителни“ — искаше му се да прибави, но не намери смелост и не го изрече.

Затвори очи, щастлив, че усеща сърцето ѝ да бие до неговото. В равномерния ритъм като че ли всичко в света намираше своето равновесие.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

„Ох!“

И най-слабото движение надигаше вълни от болка по цялото тяло на Айви. Като че ли е била боксова круша, върху която са тренирали. Лицето ѝ бе наранено.

Грифин беше спуснал плътно завесите, за да не наднича грубо в стаята утринното слънце. „Той е много внимателен“ — помисли си Айви, загледана как спокойно спи.

Айви замръзна, което предизвика нова серия от бодежи по тялото ѝ. Грифин спеше до нея. Спеше. Досега, независимо дали са се любили или не, се събуждаше сама. Той или правеше закуска, или си пишеше нещо. Но не спеше. В подобно състояние Грифин Фарго беше твърде уязвим.

Въпреки това лежеше тук. Айви се усмихна. Осъзна, че той вече ѝ вярва, че му е скъпа. Прочете го на лицето му, в тъмните му като нощ очи, в мига, когато дойде в съзнание в болницата. Видя първо лицето на Грифин. Без маска. И разбра, че ако преди служебно е бил загрижен за нея, вече е привързан дълбоко.

Дали я обича беше друг въпрос. Това не можеше да прочете върху красивото му лице.

Гърдите му, раменете, ръцете бяха прекрасно оформени. Можеше да продължи да изрежда.

„Обичам те“ — изрече мислено към спящия мъж.

Точно в седем телефонът на Айви зазвъня. Първо се обади капитанът на нейния отдел. После партньорът ѝ Дан, който не пропусна да направи гаф, поднасяйки ѝ съболезнования. Разясни му, че не е умряла. Колегите ѝ изпратиха добри пожелания. След това позвъниха сестрите ѝ. Грифин им беше съобщил още същия следобед какво се е случило.

Айви се развълнува много от обажданията на най-различни хора от квартала, които бяха научили за нейната „храброст“ и какво е изтърпяла в сутерена от онази жена психопат. Всички познаваха Айви

и като полицай, и като жителка на квартала. Стараеше се хората да се чувстват спокойни, да бъдат истински съседи. Госпожа О’Мали й беше много благодарна, че всеки ден от три месеца насам, след като оперираха тазобедрените ѝ стави, се отбиваше при нея, за да види дали има нужда от нещо. Елизабет Деклър, самотна майка, си спомняше как Айви ѝ бе помогнала да преодолее страхът си, след като къщата ѝ бе разбита от крадци.

Обажданията я трогнаха. Беше абсолютно сигурна, че голямата ѝ мечта е да стане детектив, но госпожа О’Мали, собствениците на магазини, любопитните деца от квартала като онези, които на практика ѝ спасиха живота, всъщност я интересуваха повече. Допадаше ѝ даването и получаването в една малка общност. „Ябълкова гора“ не беше враждебен квартал. Деклан Маклин и неговата ненормална помощничка бяха.

Телефонът звънна за трийсети път тази сутрин, а беше едва осем часът, и Айви го изключи, остави само гласовата поща.

Грифин беше не само буден, но изкъпан и облечен.

Внезапно си представи Грифин коленичил пред нея, когато седеше на ръба на леглото. Споменът за любовната им нощ я разтрепери. Само да си помислеше за Грифин Фарго, за великолепното му тяло, за уменията му на любовник, и се получаваше този ефект.

„Ох!“ Тялото още повече я болеше. Но забрави всичко, което се случи в онова подземие благодарение на магията на Грифин. И да я боли малко повече, си струваше.

Докато той приготвяше закуската, Айви се затвори в банята, готова да провери нараняванията си. До този момент избягваше да се оглежда.

Застана пред огледалото на вратата. Едната страна на торса ѝ, където жената постоянно я риташе, беше жестоко насищена. Краката ѝ бяха в същото състояние. Лицето ѝ беше като на боксьор след тежък мач. Но шията ѝ не бе толкова зле, колкото предполагаше. Само няколко повърхностни порезни рани.

Беше жива. Само това имаше значение. Ако останеше в банята, да кажем няколко часа, нямаше да се наложи да разсъждава върху идеята дали майка ѝ е убийца.

Само с това разполагаха в момента. Вероятен заподозрян.

На Айви все още не ѝ се вярваше, че майка ѝ е способна да извърши убийство. Но в едно беше сигурна, че отпочиналата, със слънчев загар Дейна Седжуик, която от месеци планираше ваканция на Бахамите, ще кацне днес следобед на летище „Ла Гуардия“.

Грифин ѝ обеща, че няма да я задържат, щом слезе от самолета. Двамата с Айви щяха да отидат да я разпитат в нейния апартамент. Даже не да я разпитват, а да поговорят.

Най-накрая Грифин почука.

— Защо се бавиш, Айви?

— Отлагам неприятния разговор — отговори тя.

Той се подсмихна.

— Хлябът изстинага.

Айви се засмя. Взе пухкавия бледосин халат, който Алана ѝ подари, за да означава излизането ѝ от болницата, и загърна израненото си тяло. Отвори вратата и застана пред мъжа, когото обичаше.

По време на закуската той я разсмя с последните новини за Джоуи и квартала. Кметът на „Ябълкова гора“ обещал да удостои със специални медальони малките колоездачи, които бяха помогнали в разследването на изчезнал полицай от местното управление. Хлапетата повече никога нямало да се плашат, че ще попаднат в ареста заради това, че се катерят по чужди прозорци. Те бяха местните герои и отсега нататък щяха да правят всякакви бели безнаказано.

След закуска Айви провери гласовата си поща. Беше получила още седемнадесет съобщения.

След закуска Грифин се зае със своя тайнствен бележник, а пък Айви отиде в спалнята да прослуша съобщенията.

* * *

Дейна Седжуик живееше в Горен Ийст Сайд в двустаен апартамент в разкошна сграда — една от последните с постоянен наем. Откакто Айви се роди, не се беше mestила.

— Значи тук си пораснала? — попита Грифин, като слязоха от таксито. — Много е шик.

— Все пак съм учila в държавно училище.

— Отишла си от Ню Йорк в малък град — отбеляза той. — Обикновено се случва обратното.

— Освен ако не си израснал в голям. Тогава направо копнееш за някое градче. Макар че отделните квартали са като малките градове. Купуваш си все едни и същи храни, вестници, химическото чистене е същото, аптеката, магазинът за кафе. Само че има повече хора.

— Да, бе, осем милиона са доста повече. И знаеш ли какво, хващам се на бас, че не една „стара жена“ носи дълъг бял шлифер.

Беше мил. Коя жена, както отбеляза Гретхен Блек, носи бял шлифер преди Деня на загиналите във войните? Беше толкова непрактично. „Непрактичната“ беше псевдонимът на майка й.

Докато се качваха с асансьора към етажа на майка й, Грифин стискаше ръката на Айви.

Дейна ги очакваше. Но едва ли очакваше въпросите, които щеше да чуе след любезностите за нейната ваканция. Грифин каза на Айви, че ще бъде най-добре да питат направо, без хитруване. Ще й предадат думите на Гретхен, без да търсят начин да изкопчат неусетно информация.

Ако майка й няма нищо общо с престъплението, даже може да разиграе театър и после да обсъжда на воля със съседки и приятелки как е била „евентуална заподозряна в убийство“. Даже в момента си я представяше. „Кой да си помисли, че моят елегантен, дизайнерски шлифер ще ми докара такава беда!“

Айви пое дълбоко дъх пред апартамента и чак тогава натисна звънеца.

— Скъпото ми дете! — посрещна я майка й театрално. Дейна Седжуик, почерняла и елегантна, със сиво-зелеников костюм с панталони и блуза с къдрички, които надничаха от сакото, прегърна Айви. Тогава Айви трепна, Дейна се отдръпна и погледна нараненото ѝ лице.

— Какво се е случило?

Помилва предпазливо синьо-черната страна на дъщеря си.

Айви въздъхна.

— Оръженосецът на Деклан — една побъркана.

Физиономията на майка й се сгърчи и тя избухна в сълзи. Отиде до дивана и седна, ридаейки горчиво.

Айви и Грифин се спогледаха. Реакцията беше неочеквана.

— Мамо — обади се Айви, — добре съм. Само съм натъртена. Синината ще се разнесе.

Не искаше да споменава по-тежките наранявания по тялото си.

— Грешката е моя, изцяло моя — хлипаše Дейна. Посочи като обезумяла кутията с носни кърпички върху кухненския плот и Грифин ѝ ги подаде. — Благодаря, детектив Фарго — промърмори. — Колко хубаво е, че се срещаме отново. Поне така предполагам.

Айви и Грифин пак се спогледаха. За нещо определено ли се тревожеше майка ѝ? Виновна ли се чувстваше?

— Моля ви, наричайте ме Грифин.

„В края на краишата, може да те разследвам за убийство, но спя с дъщеря ти.“

— Мамо, за каква грешка говориш? Какво имаш предвид? — попита Айви, седна до нея и я погали по рамото.

— Аз организирах запознанството ти с Деклан. Поканих го на онова парти специално заради теб. И съсирах целия ти живот.

Отново се разрида неудържимо.

— Мамо, животът ми не е съсиран.

— Разбира се, че е съсиран. Беше унижена пред толкова хора. Всички разбраха, че си избрала престъпник за съпруг. Шефът ти няма ли да те уволни? Имам предвид, че няма да може да се доверява на преценката ти.

Челюстта на Айви щеше да увисне, ако до двайсет и седем години не беше свикнала с поведението на майка си. Подобни разсъждения бяха типични за нея.

— Никой не ме цени по-малко заради случая. Всички знаят, че ти ме запозна с Деклан и направи всичко възможно да се сгодим. Вярваše, че е чудесен човек и богат като Крез.

Грифин я погледна остро, което Айви разбра в смисъл: „Не настройвай срещу себе си заподозрян. Не пропускай нито една подробност!“

Но тя едва се сдържаше да не продължи да се обяснява.

Дейна като че ли се озлоби:

— Значи не се чуват разни приказки, така ли? И никой не ме обвинява, че според мен Деклан беше идеалната партия. А той бил най-долен измамник. Правилно ли съм разбрала?

— Съвсем правилно. Хората си мислят, че сме били подведени.

— Казваш, че си имал оръженосец. Какво имаш предвид?

— Неговата съучастница напада жени, които пречат на Деклан — намеси се Грифин. — Помага му в престъпленията, като например започва работа някъде и по този начин получава достъп до информация.

Дейна поклати глава.

— Цялата тази история е толкова неприятна! — Обърна се към Айви и хвани ръцете ѝ. — Айви, мила, нали знаеш, че те обичам до смърт. Исках само най-накрая да си щастлива, да разбереш какво означава един мъж да те обича. Да разбереш какъв е животът на съпруг и съпруга, когато си омъжена за бъдещ многообещаващ индустриски магнат. Бракът ми с Уилям промени живота ми, Айви. Отвори света за мен.

„Била си омъжена за него само седмица! И на сутринта след сватбата ти е изневерил!“

— Мамо, знам всичко това. Но нямаше да се омъжа за Деклан, защото бил „бъдещ многообещаващ индустриски магнат“. Аз съм полицай, ако си спомняш. Свикнала съм да работя. Щях да се омъжа за Деклан, защото си въобразявах, че го обичам. По тази причина хората би трябвало да се женят, мамо.

— Госпожо Седжуик — намеси се Грифин и седна срещу Айви и майка ѝ, — както знаете, на сутринта в деня на сватбата е извършено убийство. Убита е жена на име Дженифър Лесингтън. Живяла е с Деклан. Били са сгодени и са планирали да се оженят след две седмици.

Дейна подскочи като ужилена.

— Да, да, знам. Ужас! Истински ужас! Затова ли Деклан побягна, като ви видя, инспекторе? Деклан Маклин убиец. На кого би му минало през ум? Спомням си колко сладък беше като момче. С майка му бяхме стари приятелки. Идваше понякога на гости при мен в Манхатън, понякога аз отивах в онова градче, където Айви живее сега, а Деклан се държеше очарователно.

Майка ѝ беше нервна. Прекомерно нервна.

— Мамо, ще те попитам съвсем открито. Виждала ли си Дженифър и Деклан заедно в деня преди сватбата?

Майка ѝ закърши ръце и отиде до прозореца. Лицето ѝ беше изопнато. Обърна се към Грифин и Айви, а от очите ѝ изкачаха искри,

толкова се беше разгневила.

— Това лайно! Видях го как се целува с млада жена с дълга кестенява коса точно до прозореца на „Старбъкс“. Какво нахалство!

Стомахът на Айви се преобърна. Седна на дивана. Не можеше дадиша, нямаше сили да приеме онова, което следваше: въпросът на Грифин, отговорът на майка ѝ.

— Госпожо Седжуик, сутринта на двайсет и първи март отидохте ли в жилището на Дженифър Лесингтън?

Дейна сви устни. Хвърли поглед на Айви, после пак се обърна към Грифин:

— Естествено, че отидох.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Айви затвори очи, прилоша ѝ. Почувства погледа на Грифин, неговата тревога за нея. Даже можеше да се закълне, чеолови по телепатия: „Съжалявам!“

— Ще ми разкажете ли какво се случи? — попита Грифин.

— Ех, изобщо нямах намерение да ходя там — отвърна Дейна и пак седна на дивана. — Помислих си: „Какво пък толкова — един малък флирт!“ Мъжете така правят. Въртят любов. Не могат да си държат дюкяните закопчани. Чисто и просто мъжете не са моногамни създания. Появрай ми, знам.

Айви хвърли поглед на Грифин. Изразът му беше типично по детективски състрадателен: „Да, разбира се, така си е!“, докато в същото време мълчеше. По този начин заподозреният се увличаше. Подвеждаше майка ѝ да разкаже историята както намери за добре и когато намери за добрее.

— Но козметичният салон, където щях да правя прическата си, маникюра и грима за сватбата, се намира съвсем близо до нейния блок, така че отидох.

— Как разбра къде живее? — попита Айви.

Дейна погледна Айви и като че ли се изненада и ѝ олекна, че я заговори.

— Ами... как да кажа... проследих я. Тя и Деклан излязоха от „Старбъкс“ и се разделиха. Не съм толкова глупава, че да следя Деклан, след като не бих могла да го спра да се вижда с други жени. Исках да се срещна с тази жена и да ѝ кажа, че Деклан е сгоден, като се надявах по този начин тя да го зареже. Жените са много по-морални от мъжете.

— Срещна ли се с нея? — попита Айви, изумена, че всичко това се е случило зад гърба ѝ. Докато тя бе пробвала червило, подходящо за сватбения тоалет, мислейки си, че това е най-големият ѝ проблем, годеникът ѝ е бил на среща с втората си годеница в „Старбъкс“, а пък майка ѝ е следила „другата жена“. Невероятно!

— Вървях след нея известно време, обмисляйки речта си, но тя изведнъж хълтна в някакъв вход и аз останах с пръст в устата. Постоях пред блока минута-две и когато излезе някакъв човек, го попитах дали случайно не знае името на жената, която току-що влезе. Обясних му, че ми се е сторила позната. Каза ми името — Дженифър Лесингтън, а пък аз му отвърнах, че съм се припознала, и си тръгнах.

— И после на сутринта в деня на сватбата на Айви ли отидохте отново? — попита Грифин.

Дейна кимна.

— Както казах, не влизаше в плановете ми. Измих си ръцете от тази история. Притеснението ми беше сватбата да мине без засечка, защото Айви се женеше за толкова добра партия. Но не можех да подмина сградата, без да потърся въпросната Дженифър и да я предупредя да остави на мира бъдещия ми зет. Така че пресякох улицата, за да кажа на онази уличница да се разカラ от Деклан.

— Мамо — намеси се Айви, с пълното съзнание, че протака разговора, само и само да не се стигне до неизбежното обяснение, — с какво беше облечена тогава?

— С какво съм била облечена ли? — повтори Дейна и между веждите ѝ се образува дълбока бръчка. — Чакай да видим. Беше много топло. Помниш ли? В седем сутринта беше десет градуса. Затова си облякох моя разкошен нов шлифер „Дона Карън“. Обожавам го. Носех го всеки път, щом завалеше дъжд на Бахамите, и да знаеш само какви комплименти получавах.

Айви въздъхна много дълбоко. Почувства отново погледа на Грифин, почувства, че ѝ нашепва да бъде силна и само да слуша, че е тук заради нея.

— Какво се случи после? — попита Грифин.

— Запътих се към интеркома, за да натисна това чудо така продължително, че да събудя оная повлекана и да ѝ кажа да не подмамва чуждите мъже. Тъкмо тогава Донован, моят фризьор, слезе от едно такси и ме повика. — Дейна погледна косата на Айви. — Ще ми се да беше отишла при Дони, Айви. Той щеше да те убеди да се боядисаш руса за сватбата. Или поне по-светлокестенява с руси кичури. Струва ми се, че така косата ти е безлична.

— Значи Донован те повика да отидеш при него — напомни ѝ да продължи Айви, преди да е избухнала.

— Да, повика ме и аз се заканих към прозорците: „Върви по дяволите, уличнице! Моето момиченце ще се омъжи за Деклан. Само това е важно. А пък с теб кармата ще се разплати.“ После пресякох улицата и Дони отвори салона. Не е ли мило от негова страна да отвори заради мен в седем и половина? Само така косата ми щеше да бъде блестящо боядисана в самия ден на сватбата на моето дете. Дадох му няколко ценни съвета. Представяш ли си, да дадеш съвет на собственика на салона. Той пък ми направи два кичура повече, но смяtam, че много ми отиват. Дано слънцето на Бахамите и сърфът да не са ги повредили. На теб как ти се струват?

Айви загледа втренчено майка си и у нея взе да се надига неописуема радост.

— Мамо, да не би да твърдиш, че не си влизала в сградата? Че не си ходила до апартамента на Дженифър? Че не си говорила с нея?

Дейна поклати глава.

— Кое беше по-важно, да си хабя думите на вятъра, или да разполагам най-спокойно с шест часа за боядисване, подстригване и фризура. Боядисването отнема време. После грим, маникюр и няколко часа за тоалета. Исках да отида по-рано в църквата, за да посрещам гостите. Майка на булката бях все пак. Не се случва всеки ден. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — В края на краишата не влязох в ролята си. Но, слава богу, че бях организирала тази почивка. Върнах си самочувствието.

Айви се усмихна и прегърна майка си така силно, че трепна от болка. В момента най-важното бе непринуденото признание на майка ѝ, че е била пред жилището на Дженифър Лесингтън, облечена точно според описанието на свидетелката, и че не е влизала в сградата. Свидетелката беше психопат, но собственикът на фризорския салон беше надежден свидетел и можеше да потвърди разказа на Дейна и точния час.

Разбира се, съществуващо вероятността да се е срещнала с Донован, след като е отишла в апартамента на Дженифър и е разбила главата ѝ в стената. Но в този случай щеше ли шлиферът ѝ да остане така бял, без нито едно петно кръв?

Майка ѝ не беше убила Дженифър. Грифин мислеше същото, доколкото подразбра от израза на лицето му. Или поне Дейна зае едно

от последните места в списъка със заподозрени, докато преди половин час беше номер едно.

— Значи си добре, миличка? — попита Дейна Айви. — Този добър детектив тук ще хване Деклан и онази побъркана жена и животът ти ще се нормализира.

— Да — съгласи се Айви. Вярваше, че ще бъде нормален.

— Ще срещнеш някой друг, Айви. Някой прекрасен човек. Всъщност защо не те запозная с племенника на Попи Харуей. Зъболекар е. И нека да ти кажа, зъболекарите печелят луди пари.

Айви се усмихна.

— Не е необходимо, мамо. Благодаря ти. — Тя се изправи. — Детектив Фарго, може ли да поговорим? — Заведе го в кухнята. — Какво мислиш? — прошепна. — Отпада от списъка на заподозрените, нали?

— Трябва да се провери — отвърна той.

— Ще остана за обяд при нея. Така ми олекна, Грифин. Нямаш представа. Като че ли си върнах мама. И сега единственото, което искам, е да прекарам известно време с нея.

Той я погледна.

— Последния път, когато те изпуснах от поглед...

— Знам — прекъсна го тя. — Но Гретхен Блек е в ареста. А пък Деклан не ме преследва. Ако ме преследваше, щеше да ме убие. Имаше тази възможност.

Грифин изпъшка.

— Отивам да проверя разказа на майка ти и да се срещна с партньора си. На сигурно място ли си тук, Айви?

— Най-лошото, което може да ми се случи, е да ми надуе главата с приказки. Няма да ме заболи повече, отколкото ме болят в момента краката.

Той погали подпухналата ѝ страна и очите му се впиха в нейните.

„Обичам те, обичам те, обичам те!“ — нашепваше му тя мислено. Очевидно между тях имаше телепатична връзка, така че той сигурно разбираше какво му говори.

Но вече не искаше да премълчава. Обичаше го лудо и искаше той да го знае. Но нямаше да го изрече. Не беше сигурна в неговите чувства и го щадеше.

— Виж, Айви, ще се срещнем в тайния апартамент точно в шест часа. Не си забравяй мобилния телефон, ако отидете някъде с майка ти. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се, шест часа.

Щом вратата се захлопна зад гърба му, майка й каза:

— Хубавец! Колко получава един детектив в наше време?

Айви се разсмя:

— Мамо, не се вторачвай в парите.

— Парите купуват щастие, Айви. През тази седмица какво можеш да похарчиш за себе си? Сигурно и един масаж не можеш да си позволиш.

— Имам възможности, мамо. Означават да работиш здраво и да спестяваш за бъдещето.

Дейна махна пренебрежително с ръка.

— Една жена трябва да си отваря очите за кого се омъжва — за богат или за бедняк.

После майка й се впусна да разказва надълго и широко за своята приятелка Ельн, която се омъжила за учителя си по математика от гимназията и сега била принудена да ходи само веднъж в годината на почивка, при това във Флорида. На Айви всъщност историята й хареса, но не беше толкова глупава, че да се опитва да възрази на майка си.

Усмихната се настани на дивана, докато майка й правеше кафе. Знаеше, че най-добрият начин да забрави грижите си, е да прекара известно време в илюзорния свят на своята майка.

* * *

След като прекара около час в управлението, за да се срещне с партньора си и капитана, Грифин се запъти към салона на Донован.

Елегантно заведение. Мраморен под, изобилие от свежи цветя, тиха музика в стил Ню ейдж. Показа на жената на receptionията значката си и Донован се появи в същия миг.

— Детектив, с какво, мога да ви бъда полезен? — попита младият мъж. Зеленикавите му панталони, имитиращи змийска кожа, бяха така впити, че Грифин се зачуди как диша. Мъжът погледна

косата му. — Бих препоръчал леко подкъсяване — добави и докато Грифин се усети, вече разрошваше косата му.

— Почекайте — отдръпна се Грифин. — Дойдох да ви задам няколко въпроса за убийство, което стана наблизо.

Стилиствът направи гримаса.

— О, да, всички чухме. — Посочи към стола. — Хайде, сядайте, хем ще ви подстригвам, хем ще си бъбрим.

Грифин се погледна в огледалото. Едно подстригване нямаше да бъде излишно. Обикновено ходеше при един престарял бръснар, който точеше бръснача на кожен кайш, но след като вече беше тук, защо да не спести време.

„Като че ли ти се иска да станеш по-хубав заради Айви — каза на отражението си в огледалото, докато Донован го увиваше с бяла кърпа. — Какво пък толкова? Защо да не съм красив заради жената, която обичам.“

Подскочи като ужилен.

— Приятел, голям късмет имаш, че не те бръсна с някой от онези бръсначи. Щях да те порежа. Гледал ли си старите филми с Клинт Истууд, в които бръснарите точат бръснача на кайш? Човече, много си падам по тази класика. И „Мръсния Хари“ харесвам много. „Давай, направи деня ми успешен!“ Ще ти мине ли през ум да го кажеш на един престъпник?

Нищо чудно, че Донован и Дейна се разбираха толкова добре. Грифин се отпусна, престана да се занимава със своето изумително откритие за чувствата си към Айви и се зае с въпроса, който го интересуваше: майка ѝ и утрото в деня на убийството.

Когато плати на касата, Грифин имаше хубава прическа и потвърждението, на което се надяваше.

Айви щеше да е щастлива. И той щеше да е щастлив заради нея.

* * *

След като обядваха в модния напоследък вегетариански ресторант, който Дейна си умираше да посети, двете тръгнаха към дома на майка ѝ. След облачното и студено утро слънцето се показа и

Айви пъхна ръка в ръката на майка си с чувството на безметежно спокойствие.

Беше й разказала за първото писмо на Уилям Седжуик и след като изрече няколко грижливо подбрани думи за своя едноседмичен съпруг, Дейна отново махна презрително с ръка.

— Притрябвали са ти неговите тъпи пари, и без тях ще се справиш — каза майка й по време на соево зеленчуковия им обяд. Изречено от майка й, това беше направо комплимент.

— Какви са ти намеренията в първия ден след ваканцията? — попита Айви, докато се шляеха не къде да е, а по Медисън Авеню, любимото място за разходки на майка й.

— О, как щях да забравя! Трябва да отида в „Тифани“ да купя подарък за годежа на Джорджия Девънпорт. Въпреки че не ме е поканила на приема, който ще бъде тази вечер или утре. Противна жена. Но така обичам да ходя в „Тифани“. Ела с мен, скъпа.

— „Тифани“ ме кара да се чувствам бедна — каза Айви. — Там не мога и ключодържател да си купя.

Дейна се разсмя.

— Но ако не дойдеш с мен, как ще си избереш годежния пръстен на твоите мечти?

— Мамо, не виждам годежни пръстени в моето бъдеще.

— О, аз пък виждам. Виждам как се гледате с красивия детектив. Нима си въобразяваш, че не надзърнах тайно в кухнята? Той те помилва.

Айви се усмихна.

— Има нещо помежду ни.

Дейна я прегърна през раменете.

— Изглеждаш щастлива, скъпа. По-щастлива от всякога. Имаш право на щастие след всичко, което преживя. Бих казала, че си влюбена.

Айви се изчерви.

— А детективите получават ли сносни заплати? — попита Дейна, след което задърдори, без да си поема дъх, за годежния пръстен на Джорджия Девънпорт и за наследените от баба й бижута. За втори път Джорджия щяла да си подари годежен пръстен.

— Джорджия пак се подреди — говореше Дейна. — Представи си, млад е. На трийсет и няколко, пък и красив. А на нея скоро ще й

чукнат петдесетте. И не е кой знае каква хубавица. Но очевидно любовта между Джорджия и Дейвид Макларън е пламнала от пръв поглед. Тя разправя, че бил син на петролен магнат. Тексасец, говори провлачен и всички останали тексаски номера. Какво ли да им подаря? Не познавам Джорджи много добре. Сервиз за торта може би.

Айви замръзна на място. Дейвид Макларън. ДМ.

Сигурно е просто съвпадение. Като инициалите на годеника на Корнелия Бекъм, Айви беше сигурна, че отново ще е просто съвпадение. Но нищо не пречеше да се порови в живота на Джорджия Девънпорт и за Айви стана ясно как ще упълтни остатъка от своя следобед.

* * *

Грифин отиваше към жилището си, за да си вземе дрехи и тоалетни принадлежности, и можеше да се закълне, че някой го дебне. Натрапчивото чувство не го напусна даже когато свърна по друга улица, въпреки че след него вървеше само една възрастна двойка.

Тогава изведнъж някой така силно го бълсна в гърба, че той залитна и удари главата си в една паркирана кола. Грифин се изправи светкавично. На ъгъла стоеше Деклан и се хилеше.

— Загубеняк — извика ѝ се втурна да бяга. Грифин го погна към Сентрал Парк. Проклятие!

Там веднага щеше да се скрие. Щеше да го изпусне.

„Няма да откъсвам очи от него“ — реши.

Деклан беше на стотина метра пред него. Както предполагаше, брат му хълтна в парка. Грифин знаеше, че нарочно го подмамва към някое безлюдно място, където ще се опита или да го убие, или да го удари.

За да си отмъсти за Гретхен може би. Грифин тичаше след него и за пръв път прокле безбройните грамадни речни камъни. Къде, по дяволите, потъна?

— Оxo, братле, мен ли търсиш?

Главата на Деклан надникна иззад един камък. После хукна пак. Грифин се спусна подире му, догони го и се нахвърли върху него. Едва сега осъзна, че Деклан държеше нещо. Тухла.

Преди даже да мигне, тухлата се стовари върху главата му, после
пак и пак...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше хубаво, че майката на Айви беше такъв богат източник на сведения за Джорджия Девънпорт. Айви разбра къде живее, кои магазини предпочита, че носи панталоните си съмъкнати под пъпа, сякаш е Мадона, и къде ще бъде купонът за годежа. Явно не канеха Дейна сред големите богаташи и тя фучеше от ярост, че името Седжуик не ѝ отваря тези врати. В края на краищата, ядосваше се майка ѝ, името е по-важно.

Айви едва се сдържаше да не се разсмее с глас.

Но научи, че Джорджия е наследила три милиона от съпруга си, починал преди две години. Също така, че приемът се дава в ресторанта на Фриц — много елегантно заведение в центъра на града.

Айви погледна часовника си. Беше пет часът. С Грифин трябваше да се срещнат в шест. Тогава щяха да се дегизират, но по-сполучливо от предния път, и да се вмъкнат без покани на приема. Този път щеше да остане до Грифин. Нямаше да поема никакви рискове.

Престана да му звъни. Не отговаряше. Това беше твърде необичайно. Навярно беше на съвещание при шефа си. След десет минути пак щеше да позвъни.

Ресторантът на Фриц беше само през няколко преки. Айви реши да го наобиколи, да провери входа и изходите, какви са сградите и магазините наоколо.

Като наближи ресторанта, забеляза няколко елегантни двойки да влизат. Една от жените, въпреки топлото време, беше с дълго до петите палто от визон. Приемът беше ли започнал вече? Беше пет часът, значи не чак толкова рано.

На остьклената врата имаше табела: „Частно парти“. Айви погледна облеклото си. Добре, че беше с пола заради майка си. Ботушите ѝ не бяха особено подходящи за светски прием, но вероятно щеше да успее да се промъкне заедно с персонала. Гостите тъкмо започваха да пристигат и оставяха палтата си на гардероба.

Айви се шмугна с наведена глава и се запъти към кухненския вход. В кухнята готвачите се суетяха, а сервиторите с червени престилки тичаха напред-назад с подноси с ордьоври. Айви видя закачени на една закачалка престилки, взе една и си я сложи.

— Ей, ти! — стресна я груб глас.

Тя се извърна. Мъж с червена престилка се приближи до нея.

— Първо — закъсня. Второ — всички сервитори, включително наетите, трябва да носят такава червена шапка.

Извади от една кутия и я нахлупи на главата ѝ. Приличаше на мека шапка с периферия, но беше миниатюрна и нямаше перо.

Щеше да ѝ послужи за маскировка, ако държеше главата си наведена.

— Божичко, какво се мотаеш! — скастри я мъжът. — Грабвай един поднос и върви. Има достатъчно сервитори най-отпред. Обиколи отзад. Да не виждам празни чинии. Щом видиш празни чинии по масите, веднага ги напълни.

Айви кимна.

— Готово.

Понесе по коридора поднос, отрупан със специалитет от пиле и скариди. От силните подправки леко ѝ се повдигна.

Промъкна се през тълпата. Много от гостите я спираха, за да си сервират, мърморейки: „Ммм, изглежда много вкусно“, но най-накрая Айви успя да си пробие път до края на салона, където имаше малко хора. Барът беше отпред, оркестърът беше тук, в дъното. Имаше и доста голям дансинг, където след първите няколко пътиета щеше да се напълни с тресящи се ханшове.

— Ох, госпожице, много бих искал да опитам това — спря я някакъв мъж.

Тя му сервира.

— Хората казват, че третият път е на късмет. Дано да трае дълго.

— Аз съм оптимистка — отвърна Айви. — Вярвам, че ще трае.

— Все пак луда работа. Срещат се от два месеца, и изведенъж — годеж. Джоржи настояваше да се сгодят и той да скъса с другата жена, с която очевидно се срещаше. Най-накрая ѝ направи предложение. Никога не я бях виждал толкова щастлива. Е, освен на първата ѝ сватба.

„И къде е сега този младоженец?“ — оглеждаше се Айви.

Усмихна се.

— Хареса ли ви пилето със скариди — попита и се възползва от случая да застане зад мъжа.

— Фантастично е — отговори той и я изгледа от глава до пети.

— Също като теб. Нямам нищо против да видя какво има под тази престишка. След купона можем...

— Ще сервирам, иначе ястието ще изстине. — Айви се наведе леко към него и прошепна: — Ако моят шеф ме хване, че разговарям с гостите, ще ме уволни.

Той се усмихна и я потупа по задника.

— Бягай тогава.

„Какъв кретен!“

Продължи да обикаля тълпата с подноса и тъкмо щеше да предложи на двойката пред себе си от пилешкия ордьовър, когато се закова на място. На не повече от два метра стоеше Деклан Маклин и се смееше на никаква шега на възрастния мъж, с когото разговаряше. Беше облечен със смокинг, в бутониерата имаше червена неразцъфната роза. Косата му беше руса, очите — светлосини, благодарение на контактни лещи. Носеше очила с четвъртити сребърни рамки и къса козя брадичка. Изглеждаше като ерудит. И много красив. И съвсем различен.

— Честито, Дейвид — поздрави го жена на средна възраст. — Истинско удоволствие е да се запознаем. Джорджи тъкмо ми разказа всичко за теб:

— Удоволствието е изцяло мое — провлече Деклан като истински тексасец.

Айви забеляза как гледа жената — с доза прельстителност и признание на нейния чар. Наблюдаваше как погледът му се плъзна към дълбокото деколте, после пак към лицето ѝ.

„Значи така го прави“ — помисли си Айви.

Жената изпитваше очевидно удоволствие, като че ли споделяше тайна. И тази тайна бе, че младоженецът харесва нейнияексапил.

Айви се обръна и започна да събира празните чинии. Трябваше да се измъкне навън и да се обади веднага на Грифин.

— Дами и господа — чу се глас откъм предната част на ресторанта, — скъпи гости!

Айви застана зад група хора и се надигна на пръсти.

Много слаба жена на четирийсет и няколко години, облечена с прекалено натруфена бяла рокля, стоеше до Деклан. И двамата държаха чаши с шампанско. Според описанието на майка ѝ Джорджия беше клощава, руса и със силен слънчев загар по вкуса на Дейна, което означаваше, че Айви се е зазяпала в бъдещата булка.

— Ще ви съобщя нещо много специално — каза Джорджия. — Поканихме ви тази вечер, за да отпразнуваме нашия годеж, но също така да присъствате и на сватбата ни. — Гостите зашушукаха. — Да, с Дейвид ще се оженим тази вечер. Изненада!

— Ето как ние, тексасците обичаме да действаме — каза Деклан-Дейвид всред бурен смях и аплодисменти. После целуна Джорджия страстно, даже с език.

„Невероятно“ — мислеше си Айви, отдалечавайки се към кухнята, като държеше подноса високо, за да не се вижда лицето ѝ. Остави подноса, побърза да излезе и налетя право върху разярения Деклан Маклин.

— Не можеш да не се бъркаш в моите работи, нали? — прошепна той. Стисна я за ръката и я изблъска през вратата. Озоваха се на мястото, където изхвърляха боклука. Бълсна я на земята зад един контейнер и главата ѝ издрънча в него.

— Деклан...

Той извади от джоба на смокинга малък сребърен пистолет. Оръжието проблесна в припадащата тъмнина.

— Казах ти последния път, когато те видях, че ако пак ми се пречкаш, ще те пречукам. Виждаш ли заглушителя, Айви? — надвеси се той над нея. — Мъртва си, сладурче. Но първо ще се позабавлявам. Щом ще трябва да чукам дъртата вещица тази нощ, защо да не се нагости с по-стегната плът.

— Само да си ме пипнал и...

Той се разсмя.

— И какво? Ще се разкрещиш ли? Ще извикаш гаджето си ли? Е, той няма да ти помогне, Айви. Точно така. Днес размазах проклетата му глава.

„Не го слушай — каза си Айви. — Лъже.“

— Не ми ли вярваш? — попита той, разкопчавайки панталона си. После се наведе и притисна пистолета към слепоочието ѝ.

— Обади му се. Ще минат доста дни, преди да чуеш гласа му по телефона. А и да го чуеш, няма да му разбереш и дума. Не и с размазания му мозък.

— За какво говориш? — попита тя и кръвта ѝ се вледени.

— Да речем, че гаджето ти няма да те спаси. — Отново се разсмя. — По дяволите, Айви. И твойт покоен прескъп татко нямаше да одобри Грифин.

„С Грифин нищо лошо не се е случило — успокояваше се тя. — Добре е и отива в момента към тайнния апартамент. Няма да разреша на Деклан да ме влуди.“

— Защо баща ми беше против теб? — попита.

— Не е кой знае какво — отвърна той. — Една вечер ме хвана да чукам Гретхен върху неговото бюро. За такава важна фирма ще си помислиш, че баща ти се е застраховал с по-добра охранителна система. Правехекс в кабинета му повече от него.

— Изненадана съм, че те е уволнил, вместо да те повиши — каза Айви.

Деклан се разсмя.

— Сигурно щеше да ме повиши, но аз му казах, че ако спомене само една дума, ако ти разбереш от него или от някой от неговите лакеи, ще убия и теб, и сестрите ти.

Айви ахна. Ето защо баща ѝ премълчаваше причините, заради които я помоли да не се омъжва за Деклан.

— Така че карай, сладурче, обади се на гаджето си. Да се хванем ли на бас, че няма да ти отговори.

Деклан ѝ подаде с усмивка мобилния си телефон.

Сърцето на Айви щеше да изхвръкне. Набра номера на Грифин. Никакъв отговор. След пет позвънявания се включи гласова поща.

Деклан се разсмя и повдигна с дулото на пистолета полата ѝ.

— Колко е хубаво, че си с пола. Улесняваш ме страшно, скъпа.

Просна се върху нея, с пистолет опрян в слепоочието ѝ.

Айви стисна очи. Усещаше върху слабините си възбудения член на Деклан. Той плъзна ръце под престиликата, под блузата и стисна грубо гърдите ѝ. Изохка и се потри в нея, без да отпуска пистолета.

Беше превъзбуден и грубо смъкна бикините ѝ. Когато бръкна в своите панталони, Айви видя единствената си възможност. Бълсна го с

все сила с коляно в слабините. Одра го. Той извика от болка и се изтърколи от нея. Пистолетът издрънча на земята.

Тя се хвърли да го вземе, но той я стисна за глезните и Айви падна. Главата ѝ се удари в плочника. Пред очите ѝ заиграха бели и черни петна. После зрението ѝ се проясни. Този път се озова в още по-уязвима поза. Деклан я удари отзад и я притисна към земята с тялото си.

— Хайде да опитаме пак — каза той и я удари силно в слепоочието с дръжката на пистолета. Причерня ѝ. Почувства се напълно зашеметена.

— Знаеш, че предпочитам задна поза, скъпа.

* * *

Грифин дойде в съзнание, главата му пулсираше от болка. Притисна с ръка слепоочието си и тя полепна от кръв.

Айви. Трябваше да намери Айви.

Телефонът му зазвъня. Успя да го извади от джоба си, но докато го отвори, престана да звъни. Номерът беше непознат. Опита се да седне, но го прониза ужасно силна болка и легна пак. Позвъни на Айви, но тя не се обади. Позвъни и в тайнния апартамент, но и там нямаше отговор.

Позвъни на майка ѝ и само като каза кой се обажда, беше засипан със сведения за обяда, разходката, за някаква жена на име Джордия Девънпорт, която се сгодила за нефтен магнат — Дейвид Мак-някой си, и която имала дързостта да не я покани тази вечер на приема в ресторанта на Фриц, въпреки че се намирал на две крачки от дома ѝ.

Дейвид Мак-някой си.

Деклан.

— Дейна, разказа ли на Айви тази случка?

— Ами да, разбира се — отговори тя. — Опитах се да я накарам да дойде с мен в „Тифани“, за да купим подарък, но тя каза, че имала някаква полицейска работа.

„Мамка му! Не! Не!“

Грифин се надигна, но краката не го държаха и той падна. „Стани!“ — заповяда си. Опита отново, застана на четири крака, но

загуби съзнание и се просна на земята.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Вече направо изгарям от нетърпение за сладките ти прелести — говореше Деклан в ухото ѝ. — Наистина те обичах, Айви. Щях да се оженя за теб, въпреки че нямаше нищо. Никакви пари. И никога нямаше да имаш. Ето колко много те обичах. И тогава тази тъпа крава Дженифър ми вдигна скандал. Видяла ме с Лора. Разкрещя се, че ще ти каже. Размазах главата ѝ в стената. После разбрах, че е имала предвид онази змия Лора.

„Божичко — помисли си Айви, — той е убиец! И има пистолет.“

— Убих я напразно — продължи Деклан. — И въпреки всичко те загубих. Пак щях да те оставя на мира, макар че спиш с брат ми. Но ти не ме оставяш на мира!

Айви мълчеше. Каквото и да кажеше, щеше да го вбеси. Трябваше да помисли как да се измъкне жива.

— Просто не можеш да ме изоставиш, нали? — прошушна в ухото ѝ и го облиза за най-голямо отвращение на Айви. Айви го ритна назад в гърдите, той падна и тя успя да изпълзи от другата страна на контейнера за боклук.

— Кучка, тъпа кучка! След като те изнасиля, ще гръмна главата ти, също както размазах главата на гаджето ти.

Айви трескаво се оглеждаше в сумрака за някакво оръжие. И изведнъж намери. Под контейнера имаше купчинка стари водопроводни тръби. Грабна една, стисна я като бейзболна бухалка и застини в очакване.

Когато Деклан заобиколи, тя замахна към главата му като към бейзболна топка и уцели.

Айви се съмъкна на колене, изпадна в шок, а трябваше веднага да се махне оттук.

Изправи се, но той я сграбчи и тя падна.

— На добър час, кучко — наведе се той, за да опре дулото между очите ѝ.

„Обичам те, Грифин“ — помисли си тя, след което си каза и една молитва.

Чу изстрела, но болка не усети. „Беше много силен за заглушител“ — мина й през ум, като се позачуди замаяно дали не е вече мъртва.

Тогава Деклан, пристрелян в гърдите, се строполи до нея.

Айви се извърна сепнато.

Там стоеше Грифин, целия в кръв, отпуснал пистолета си.

Започна да се насъбира тълпа. Айви чу някой да възклика:

— Божичко, повикайте полиция!

После се чу писък.

Грифин като че ли не можеше да се държи на краката си и се свлече на колене. Айви се втурна към него.

— Грифин, остани с мен! Остани с мен. Моля те! Хвана го. Свърши се — повтаряше тя отново и отново, а виещите сирени заглушаваха умоляващия й глас.

* * *

Беше ред на Айви да стои до болничното легло на Грифин. Държеше ръката му и не помръдна оттам, докато не съмна. Не можеше да си отиде, не искаше.

— Убих го, нали? — промълви той.

Айви се сепна.

— Грифин!

— Убих ли го?

Не знаеше как ще понесе факта. Но кой, ако не тя, да му каже.

— Да. Мъртъв е.

Грифин въздъхна дълбоко и трепна от болка.

— Спаси живота ми, Грифин — каза тя и сложи леко глава на гърдите му.

— Това означава ли, че ми дължиш услуга? — попита той, вливайки влюбено очи в нейните.

— Абсолютно, каквото поискаш.

— Омъжи се за мен.

В очите й бликнаха сълзи.

— Мислех си, че никога няма да ми предложиш.
Той се усмихна и стисна галъвно ръката ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След три месеца...

Айви пак седеше пред огледалото на тоалетната масичка в задната стая на църквата в „Ябълкова гора“ и смръщено гледаше диадемата с изкуствени диаманти, която придържаше воала ѝ.

Но сходствата с другата сватба свършваха тук. Може би с изключение на някои от гостите.

Сестрите ѝ се суетяха около шлейфа и воала ѝ, майка ѝ посрещаше гостите. Айви се погледна в огледалото и се разсмя. Не ѝ беше хрумвало, че ще бъде щастлива с детинска диадема на главата си. Никога досега не е била щастлива и точка по въпроса.

На вратата се почука и тя извика:

— Влез!

— Извинете, госпожице Седжуик.

Айви се обърна и за най-голямо свое изумление видя адвоката на баща си Едуин Харис. Не си спомняше да го е канила.

— Моля да ми простите, че се натрапвам — започна той. — Но в случай че се омъжвате за друго лице, баща ви остави нареддания това писмо да ви бъде предадено в деня на вашата сватба. Според неговото желание трябва да го прочетете на глас в присъствието на вашите сестри.

Айви и сестрите ѝ се спогледаха. Тя взе писмото от господин Харис, отвори плика и извади един изписан лист, този път на ръка.

„Скъпи Айви, Оливия и Аманда,

Цял живот исках да ви кажа, че съжалявам за това, че не бях бащата, който заслужавахте. По начин, непонятен за вас, ви обичах и трите. Пожелавам ви всичко най-хубаво. Ще научите скоро, че ви завещавам цялото си имущество, с което ще се разпореждате, както намерите за добре. Знам,

че парите не купуват щастие. Повярвайте ми, знам. Но тях имам и тях ви давам. Ваши са.

П.П. Айви, знам, че ще се омъжиш за добър човек.

С много обич, баща ти, Уилям Седжуик“

Айви, Аманда и Оливия се взираха една в друга разплакани. Хванаха се за ръце и замълчаха в памет на баща си. Помириха се с него.

— Айви! Exo! Време е за представление! — извика майка й и подаде глава през вратата. Погледна и видя колко са тържествени и все пак щастливи. — Какво пропуснах?

* * *

— А сега — съобщи диджеят — представям ви за пръв път господин и госпожа Фарго!

Грифин пламтеше, Айви сияеше, когато влязоха хванати за ръце в балната зала. Застанаха в центъра на великолепно украсената зала, над тях проблясваха светлинки, и затанцуваха под звуците на тяхната песен — „Ти си моят най-добър приятел“ на „Куин“, която се оказа любима и на булката, и на младоженеца.

После Айви танцува цяла нощ, даже един бавен танц с Джоуи, който доведе новото си, абсолютно подходящо и сладко гадже.

Дан, който си остана партньор на Айви, танцуваше буйно до нея и отпиваше вино от чашата, която се клатеше заплашително в ръката му.

— Хей, Айви, виждаш ли колко е хубаво, че не залях с бирата роклята ти. Няма ли да я подариш на някоя друга булка?

Айви се усмихна. Дано да има на кого да я подари. Защото ако роклите носеха обещание за бъдещето, обещанието на тази щеше да трае цял живот.

Издание:

Джанел Тейлър. Защото те има
ИК „Плеяда“, София, 2012
Американска. Първо издание
Редактор: Лилия Анастасова
ISBN: 978-954-409-323-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.